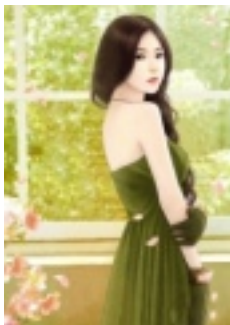

Mật Mã

Contents

Mật Mã	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	10
3. Chương 3: Chương 3.2	18
4. Chương 4	28
5. Chương 5	34
6. Chương 6	41
7. Chương 7	48
8. Chương 8	56
9. Chương 9	67
10. Chương 10	78
11. Chương 11	87

Mật Mã

Giới thiệu

một truyện được xây dựng có cả tình yêu, có cả những cuộc phiêu lưu đầy sức hấp dẫn. Đồng cảm, t

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/mat-ma>

1. Chương 1

Đồng hồ báo thức điện tử trên nền tường màu trắng hiển thị thời gian, chỉ còn năm phút đồng hồ.

Qua năm phút đồng hồ này, hệ thống bug (đây là lỗi gây ở hệ thống máy tính hay còn hiểu là lag đó mà) mà cô dựng trên hệ thống máy tính sẽ mất đi hiệu lực, cô phải nhanh một chút, nhanh một chút rời khỏi nơi này.

Sờ vào tay nắm cửa bằng kim loại lạnh như băng, tay cô bởi vì sự khẩn trương trong lòng mà toát mồ hôi ẩm ướt, cô gắt gao nắm lấy nắm cửa lạnh như băng kia, dùng sức bẻ xuống, nhưng nó lại không nhúc nhích, cô uể oải dường như muốn thét ra tiếng chói tai, nghĩ đến kế hoạch của cô bị phát hiện, nghĩ đến bọn họ đã sớm phát hiện ra ý đồ của cô, hoặc kia cũng không phải là ngoài ý muốn? Hoặc lần này tất cả chỉ là một cái thí nghiệm khác?

Không, không cần, không cần đối xử với tôi như vậy!

Cô giống như phát điên, thiếu chút nữa muốn dùng lực lay động nắm tay cửa mà thét chói tai, trong đầu đã có một tiếng nói khác kêu cô tỉnh táo lại, đừng miên man suy nghĩ, thử lại một lần nữa.

Nếu hiện tại cô hét lên, cho dù vốn bọn họ không biết được, cũng sẽ lập tức bị kinh động.

Cô không thể phát ra âm thanh, cô thử lại một lần nữa!

Cô nâng tay trái run run lên, cùng tay phải cùng nhau nắm lấy tay nắm cửa, dùng hết sức lực hiện có bẻ xuống một lần nữa.

Trong phút chốc, cô nghĩ đến cô thật sự đã thất bại, nghĩ đến khóa điện tử kia vốn là khóa chết (không thể mở), nhưng giây tiếp theo, chỉ nghe cạch một tiếng—

Cửa mở.

Cô trừng mắt nhìn cánh cửa mở ra chưa đến mười centimet, dường như muốn khóc, lại rất sợ tiếng cảnh báo sẽ vang lên, hoặc là đúng lúc có người ở bên ngoài hành lang, bọn họ sẽ phát hiện cửa mở, sẽ xông lên đem cô áp lên giường và tiêm thuốc, lần này bọn họ sẽ đem cô trói chặt, cô sẽ ở địa phương khủng bố này sống không bằng chết bị giam giữ cả đời.

Nhưng qua một lúc lâu, không có gì phát sinh, thế giới một mảnh yên lặng.

Mau hành động, đã không có thời gian, cô không thể tiếp tục đứng ngốc ở chỗ này, chờ người đến bắt cô.

Cô cố lấy dũng khí, đẩy cửa rộng thêm.

Trên hành lang dài màu trắng không một bóng người, cô cất bước nhẹ nhàng ra khỏi căn phòng, dựa vào vách tường từng bước từng bước đi về phía trước, một bên nói cho chính mình đừng ở chỗ này nghĩ loạn, cô mau chóng rời khỏi nơi này, đợi cho sau khi ra ngoài, sau khi an toàn, sẽ có thể khóc vì xúc động.

Nơi này rất rộng, vô cùng rộng, nhưng cô đã xem qua bản thiết kế kiến trúc, cô biết cửa lớn ở chỗ nào, biết nên như thế nào có thể đi thẳng ra ngoài, nhưng cũng hiểu được điều đó là không có khả năng, bởi vì cô không đi đến cửa lớn sẽ gặp người, sau đó sẽ bị người bắt trở lại.

Cô rẽ phải ở phía trước, sau đó rẽ trái, đến cái chỗ kia, hơn nữa phải nhanh, bởi vì hiện tại khẳng định cô không có nhiều thời gian.

Cô mệt mỏi quá, rất muốn ngủ, thuốc lúc trước bọn họ tiêm vào đã bắt đầu phát huy hiệu quả, nhưng cô vẫn thở phò phò từng bước một dựa vào tường kiên định đi về phía mục tiêu, nhưng mà hành lang dài phía trước đã lại bắt đầu biến hình xiêu vẹo, cô chỉ cảm thấy một trận choáng váng muốn ói.

Cô dùng sức lắc đầu, muốn xua đi cảm giác ghê tởm đó, nhưng một chút cũng không được, hành lang dài màu trắng phía trước giống như một bức tranh khủng bố xoay tròn vụn vẹo, sau đó, cô phát hiện mình đã dừng lại, suy yếu dựa vào tường ngồi xồm trên mặt đất.

Không, không thể, bây giờ không thể nghỉ ngơi.

Cô không thể ngồi ở chỗ này, sẽ có người đi qua!

Đứng lên! Nhanh một chút, cô phải nhanh chóng đứng lên!

Chỉ còn một đoạn ngắn, chỉ một đoạn ngắn nữa là cô có thể thoát khỏi nơi này, chỉ một đoạn ngắn nữa cô có thể tự do! Cô không cần ở chỗ này mà buông tha, đừng để cho bọn họ thắng, tuyệt đối không cần!

Sự phản nộ đối với những người đó đã cung cấp cho cô năng lượng, cô cắn răng đứng lên, toàn thân đổ mồ hôi lạnh tiếp tục run run đi về phía trước.

Ở phía sau gian phòng bên trái có tiếng nói chuyện truyền đến.

Tim của cô đập mạnh như trống đánh, mỗi tiếng thình thịch lại một tiếng, tiếng mọi người nói chuyện càng lúc càng rõ, cô nghe thấy tiếng khóa cửa mở, cô mặc dù muốn nhanh dừng chân lại, nhưng vẫn tập tễnh, sau đó cô thấy được cánh cửa kia.

Cô dùng chút sức cuối cùng cố gắng đẩy cửa ra đi vào, thấy cánh cửa của tự do.

Cửa phía sau cách một tiếng khép lại, cô đi đến bên kia bức tường, cầm lấy tay nắm cửa ra vào, dùng hết sức lực vốn có kéo lên.

Giây tiếp theo, cô bắt đầu trượt đi xuống, cô bảo vệ đầu của mình, lực khi rơi xuống đất khiến như hút hết không khí trong lồng ngực của cô, nhưng cô cũng không dám động đây, sao đó từng túi ni lông màu đen lớn từ chỗ cô mới rơi xuống, ngay vào chân cô, sau lại một túi khác, lại một túi, dưới thân cô cũng là nhiều túi ni lông màu đen, tuy rằng nơi này vừa thối lại bẩn, còn có dòng nước bẩn thấm vào quần cô, cô lại thật cẩn thận chui xuống dưới, chỉ để lại miệng mũi để hô hấp.

Cô không biết cô ở đó đã bao lâu, có lẽ chỉ có mấy chục giây, có lẽ là mấy chục phút, cô sử dụng máy tính làm bug ở hệ thống giám thị chỉ có tác dụng trong thời gian hạn hẹp là năm phút đồng hồ, cô vẫn lo sợ chờ tiếng chuông cảnh báo chói tai vang lên, nhưng mà người giả cô dùng gói đầu làm nằm ở trên giường đã có hiệu quả, cô vẫn không nghe thấy tiếng chuông kinh sợ kia.

Cuối cùng, rốt cuộc có người đến đem đồng rác này mang đi, rác nhanh chóng được người dùng lực đổ vào trong xe rác, cô cùng đồng rác kia cùng bị đổ vào trong xe, tuy rằng tên Ảnh kia nói với cô, sẽ đến tiếp ứng, nhưng cô vẫn hoảng sợ chờ xe rác xúc lấy đống rác, cô đợi một lúc lâu, mới phát hiện người thu rác đã không có đổ thêm rác, đi theo xe đẩy, đi qua cửa lớn, đi qua bảo vệ, mang theo cô rời xa cơn ác mộng dài năm năm.

Qua ba mươi phút, xe dừng lại, cô chờ cho đến khi người nọ nói ám hiệu liên lạc mới dám đi ra khỏi xe rác kia, đối phương đưa cho quần áo thay, nhìn cô một cái, lại cởi mũ lưỡi trai của mình đưa cô đội, sau đó hai người thay đổi xe, lại đổi xe, lại đổi xe, qua một thành phố, lại một thành phố, lại một thành phố nữa, cô không biết đến tốt cùng đã qua bao nhiêu ngày, chỉ biết được ở bên ngoài xe ban ngày ban đêm không ngừng thay đổi, cuối cùng người nọ cũng dừng ô tô ở một khách sạn.

Ở trong phòng đăng ký, chờ cô tắm rửa xong, đối phương mua thức ăn ở bên ngoài trở về, còn có tóc giả ở trên đầu, sau đó cho cô thân phận, chứng minh thư mới cùng một ít tiền mặt. Người nọ cùng chiếc ô tô tại khách sạn cùng cô được ba ngày, nói cho cô cần chú ý cái gì, cần thận cái gì, sau đó để lại cách thức liên lạc rồi rời đi.

Một ngày kia, bầu trời trong xanh, cô tưởng rằng mình sẽ quá vui mừng mà khóc lóc, nhưng cô không có, vẫn mãi không có. Cô không thể xác định mình đã tự do chưa, cô vẫn cảm thấy lo lắng hoảng sợ như cũ, cho nên người nọ nói cho cô cách thức trốn, cách che dấu hành tung, để mình biến mất ở trong biển người rộng lớn...

Đầu hạ.

Ánh mặt trời đầu tiên là ở trên mặt biển màu xanh lam lóe lên rực rỡ, sau đó trong một cái chớp mắt tiến đến bên bờ quanh co khúc khuỷu, trên đường lớn, cây dừa bên đường, tiếp là những ngôi nhà cao thấp, cuối cùng là đi vào cửa sổ, đi tới giường lớn màu xanh nhạt, cùng chiếc giường bao lấy thân hình người nhỏ bé ở phía trên.

Ánh nắng ấm dần lên, xua đi cái lạnh giá ban đêm, gió ấm áp thổi vào cánh cửa sổ màu trắng rộng mở, trong gió có pha chút mùi bạc hà, huân y thảo, mê diệt hương cùng hoa hồng và hương vị của biển.

Thân hình gầy gò cuộn tròn trên giường dưới ánh nắng chiếu rọi, không cam lòng đành mở mắt.

Lại là một ngày mới, ở bên ngoài cửa sổ màu trắng, tất cả mọi vật đều là màu xanh lam, trời xanh, biển màu xanh, còn có ánh mặt trời đều đang chiếu sáng cho tất cả mọi vật.

Ô Hiếu Dạ híп mắt, ngắм mặt biển ở ngoài cửa sổ kéo dài, vô tình nhúu mày chán ghét, muốn xoay người quay lưng về cái thế giới rực rỡ nắng vàng đáng ghét kia, tiếp tục chìm vào trong giấc ngủ say, đồng hồ báo

thức vỗ sò ở trên đầu giường ở đúng lúc này kêu vang lên, tiếng động này từ nhỏ rồi lớn dần, vang theo quy luật, nhắc nhở cô bắt đầu một ngày mới.

Sáu giờ tròn, là thời gian rời giường ăn cơm.

Cô tình nguyện tiếp tục ngủ, nhưng cô lại ghét cảm giác không ăn tạo thành cảm giác đau dạ dày, cho nên cô vẫn rời giường, tắt đồng hồ báo thức đi, tiến vào phòng tắm rửa mặt nhanh, sau đó nhanh đến phòng bếp làm cái bữa sáng đơn giản lại nhàm chán kia.

Hai mươi phút sau, cuối cùng cô cũng ăn xong bữa sáng, bên ngoài ánh mặt trời lại càng gay gắt, cô đi đến ban công ngoài cửa sổ sát đất tưới hoa, ở hai bồn hoa không ngừng có tiếng chim sẻ kinh hãi bay lên, chốc lát sau liền bay xa, trừ ở đường cái gần bờ biển ngẫu nhiên có tiếng ô tô, còn lại không có tiếng động gì khác.

Đây là một thành phố thật yên tĩnh, ít nhất ở đây nếu không phải ngày nghỉ, không có ngàn vạn khách du lịch đến, nó tương đối là yên tĩnh và bình yên.

Thành phố này, phía trước có biển rộng sâu không thấy đáy, sau có núi cao đỉnh chạm mây, non nước đẹp như vậy, lại là thêm một hẻm núi nổi tiếng, hấp dẫn rất nhiều người đến, nhiều năm trước, nơi này sớm đã nổi danh là thành phố du lịch, nơi này từ lâu cùng ở trong trí nhớ khi bé của cô vẫn vô cùng giống nhau.

Khi còn bé cô đi du lịch cảng cá nhỏ đã xây thành cảng cá lớn, bên cạnh là hơn trăm toà nhà kiểu Nhật hoang phế này cũng đã được san bằng biến thành biệt thự cùng nhà trọ, đường sắt cũ cũng đã thành đường chuyên dành cho ô tô, trường tiểu học cô từng học cũng đã thay đổi, những người thân cô có cũng đã lần lượt qua đời từ mười mấy năm trước, giống như tất cả đều thay đổi, chỉ có non nước là vẫn như vậy.

Tuy rằng tất cả mọi thứ cũng không còn như cũ, nhưng khi cô phát hiện chính mình không có chỗ để đi, lại vẫn lựa chọn về nơi này.

Trên mặt biển xa xa có một con thuyền đánh cá đang từ từ lướt đi, một bông hoa hồng màu vàng trên ban công đã héo tàn, cô tìm kiếm từng cánh hoa kia, đem chúng thả vào bên trong chậu hoa.

Đồng hồ báo thức trên tường tích tắc chuyển động, cô nhìn ánh sáng lập lờ ở phía xa của biển lớn, nghe tiếng thời gian trôi qua, có chút mơ màng ngây ngốc.

Uỳnh!

Đột nhiên một tiếng đóng cửa thật lớn ở dưới lầu truyền đến, cô giật mình, thu suy nghĩ lại.

“Này! Con đi đâu vậy?! Này –”

Nghe giọng nói gằn nhẹ kia, cô cẩn thận ở bên cạnh tường cúi đầu nhìn xuống xem, chỉ thấy trên đường dưới lầu có một chiếc xe tải nhỏ đang dừng lại, một gã đàn ông đang tức giận nhô đầu ra khỏi cửa sổ, đối với cô bé mới từ trên xe nhảy xuống chạy ra kêu to.

“Đáng ghét!” Cô bé có mái tóc dài không có chút để ý nào tới gã đàn ông đang quát to, gã mắng một tiếng, mở cửa nhảy xuống xe, nổi giận dùng dưng bước đi nhanh đuổi theo, gã tay dài chân dài chưa tới hai ba bước đã bắt được cô bé kia, cầm lấy cánh tay của cô bé liền kéo trở về.

“Buông! Buông tay! Con muốn về nhà–” Cô bé dùng sức giãy dụa, tay chân cùng lúc sử dụng đâm đá gã kia, một bên lớn tiếng hét chói tai: “Đồ heo chết bẩm! Đầu trâu ngu ngốc! Tinh tinh thối tha! Buông ra! Con muốn về nhà!”

Gã đàn ông cũng không thêm để ý, chính là dùng lực lớn đem cô bé lôi lên xe tải nhỏ.

Cô bé thấy gã không buông tay, liền há mồm hướng đến bàn tay đang giữ chặt tay cô nàng dùng sức cắn xuống.

“Mẹ kiếp!” Gã đàn ông kia đau đến mức mắng ra tiếng, nhưng vẫn không buông tay, chỉ là dùng bước đi lại, quay lại trừng cô bé kia.

Cô bé kinh hãi, nghĩ đến gã muốn đánh người, sợ tới mức mặt trắng bệch, không khỏi giơ tay lên chắn, “Không cần!”

Gã nghe vậy cả người cứng lại, thấy bộ dáng sợ hãi của cô bé, gã lại thấp giọng mắng một câu, rồi đột nhiên vươn tay ôm cả người cô bé đến phía sau xe tải nhỏ đã để đầy gia cụ (dụng cụ gia đình), để cho nàng ở trên xe cao ngang bằng tầm mắt của gã, tức giận nhìn cô bé chằm chằm gầm nhẹ: “Con, con thú nhỏ này nghe rõ cho tôi, những lời này tôi chỉ nói một lần, có lẽ con có thói quen cắn người, nhưng mà tôi cũng không có thói quen đánh trẻ nhỏ, nghe có hiểu không?”

Cô bé câm như hến, cũng không nhúc nhích, chỉ giương mắt to trừng mắt hấn.

“Đã hiểu sao?” Gã híp mắt cảnh cáo cô bé.

Cô bé nhếch môi, một lúc lâu sau mới gật gật đầu.

“Đầu lưỡi của con bị mèo ăn luôn sao?” Hai tay của gã ôm ngực, trừng mắt nhìn cô bé nói: “Có người hỏi, phải mở miệng trả lời mới là lễ phép, mẹ con không dạy con sao?”

Cô bé kia dùng đôi mắt to đen long lanh như nước nhìn gã chằm chằm, hai tay nhỏ bé ở bên người nắm chặt thành quyền, qua hai giây lại mở miệng nói một câu: “Con muốn về nhà.”

Gã nghe thấy câu như vậy, thái dương bên cạnh không khỏi có chút đau, nhìn gương mặt nhỏ nhắn vẻ không nghe kia, gã mết mồm lặp lại câu nói đã sớm nói mấy trăm lần trả lời: “Nhà con đã bị bán đi.”

“Con muốn về nhà.” Vẻ mặt cô bé quật cường, vẫn lại là câu này.

Mắt thấy giọng nói cô bé đã nghẹn ngào, một bộ dáng như sắp khóc, gã nhịn không được ở trong lòng đem tất cả những từ ngữ thô tục nhất mà mình biết đều mắng một lần, sau đó cố gắng tìm ra một chút kiên nhẫn cuối cùng của gã mà gần như đã biến mất, nhìn con thú nhỏ trước mặt, hết sức bình tĩnh ôn hòa mở miệng nói: “Nếu có thể, tôi cũng rất muốn cho con trở về cái nhà cũ kia của con, nhưng là chỗ đó đã bị bán kia, chủ nhà mới cũng đã muốn chuyển vào ở. Tôi không phải chưa thử qua mua nhà của con về, nhưng đối phương không chịu, điều này con cũng hiểu được, không phải sao?”

Cô bé một chữ cũng không nói, chỉ là tiếp tục mím môi trừng mắt oán hận gã, nhưng nước mắt đã sớm lăn chã rơi xuống.

Thấy cô bé không tiếng động rơi nước mắt, gã đau đầu muốn chết, không biết nên thế nào để nàng đổi mặt với sự thật, chỉ có thể bất đắc dĩ vươn tay xoa xoa tóc đen, tức giận nói: “Được rồi, cho dù tôi mua căn nhà kia trở lại, thì phải làm thế nào đây? Mẹ con đã chết, con cho dù có thể tiếp tục ở lại nơi đó, mẹ con cũng sẽ không trở lại. Hiểu không? Mẹ con đã chết! Sẽ không trở lại!”

Lời này vừa nói xong, cô bé càng khóc to hơn.

Gã buông tay thở dài một cái, ngửa mặt trên trời nhìn một cái, mở miệng nói: “Đáng chết, tôi đã hết sức, con muốn khóc cứ khóc, muốn đi thì đi đi!”

Nói xong, gã tự mình lấy hành lý cùng gia cụ ở phía sau xe tải chuyển lên lầu, không nhìn cô bé thêm một cái, nhưng cô bé này cũng không có bỏ đi, chỉ là ngồi ở trên xe tải nhỏ tiếp tục khóc.

Gã đàn ông kia có thân thể cường tráng, không đến nửa tiếng đã phần lớn đồ vật chuyển vào, một chuyến đi ra cuối cùng gã cùng cô bé nói gì đó, nhưng cô bé vẫn ở chỗ cũ của mình tiếp tục khóc, gã không có cách, liền quay lại trong phòng.

Mới đầu, ở trên lầu cô không biết còn tưởng rằng gã đàn ông kia là tên tội phạm bắt cóc, nhưng sau nhìn thấy tình huống phát sinh dĩ nhiên không phải như vậy, sau khi phát hiện không cần phải gọi điện thoại báo cảnh sát, cô cũng liền xoay người trở lại trong phòng thu thập vài thứ chuẩn bị đi ra cửa mua đồ ăn.

Nhà trọ này lúc trước là do dân bản địa xây, dân bản địa yêu thích bản thân mình, cho nên tất cả đều xây là hình thức đi cầu thang, nhà trọ sáu tầng cũng chỉ chia làm ba nhà, cho nên không có thang máy cũng sẽ không có khó khăn.

Khi vừa trở lại nơi này, cô nóng lòng muốn tìm một chỗ ở, nhà của chung cư lại quá lớn, nhà trọ thì lại quá nhiều người, cô không muốn cùng hàng xóm giao tiếp nhiều lắm, mới thuê tầng cao nhất ở nơi này, mới đầu cũng không có thói quen đi cầu thang, lâu cũng không thấy làm sao cả.

Tầng một tầng hai là nhà chủ giữ lại để ở, chỉ là cửa lớn cả ngày đều khóa, không có người thường xuyên lui tới, nghe người gần đây nói chủ ở phòng này sau hai năm đã qua đời, đem phòng để lại cho con trai, con trai nhờ công ty phòng ốc cho thuê hai phòng khác, cô thuê một phòng ở tầng sáu này, nhưng hai phòng dưới lầu kia vẫn là khóa chặt, cô chưa từng nhìn thấy ai chuyển vào, tiền thuê nhà của cô là chuyển thẳng vào tài khoản của chủ nhà, trừ ngay từ đầu cùng nhân viên của công ty môi giới tiếp xúc, cô thậm chí ngay cả vị chủ cho thuê nhà kia cũng chưa từng gặp qua.

Khi đi qua tầng ba, cô phát hiện cánh cửa phòng duy nhất mở ra, trong phòng thỉnh thoảng truyền đến tiếng gia cụ di chuyển, cô không dừng lại bao lâu, tiếp tục đi xuống tầng một.

Ngoài cửa nhà trọ, xe tải nhỏ vẫn dừng ở chỗ này, cô bé vẫn giữ tư thế khóc nức nở, không nhìn cầu thang ra ngoài cửa lấy một cái.

Không muốn xen vào việc của người khác, cô im lặng đi qua xe tải nhỏ, đi thẳng về phía chợ, ai biết chờ khi cô mua đồ ăn xong trở về, cô bé kia vẫn là vẻ mặt nước mắt ngời đỏ.

Cô nhìn đồng hồ trên tay.

Chín giờ đúng.

Mặt trời độc ác trên bầu trời kia đã sớm đem chút mây trắng còn sót lại bức đến tận đỉnh núi cuối trời, bắt đầu tỏa ra ánh nắng khủng bố cùng khí nóng, cô biết chưa cần tới nửa tiếng, cô bé này cho dù không khóc đến mất nước, cũng chắc chắn phơi nắng sẽ bị thương.

Cô không phải rất muốn nhiều chuyện, nhưng cảm xúc trên mặt cô bé giống như trong ký ức từ rất xưa ở dưới đáy lòng cô, trong nháy mắt kia, cô biết chính mình không có khả năng cứ để mặc cô bé này ở tại chỗ tiếp tục khóc, cô hít sâu, đi về phía xe tải nhỏ.

“Hi” Cô đứng ở phía sau xe tải, nhìn cô bé kia, mới phát hiện cô bé kia so với ban đầu cô phỏng đoán còn lớn hơn mười tuổi nữa, cô từ trong túi lấy ra một bọc giấy nhỏ đưa qua, “Xin chào.”

Hai mắt cô bé sưng đỏ, đầy phòng bị nhìn cô, phải một lúc lâu sau, mới vươn tay nhận lấy gói giấy kia, sau đó không chút khách khí lau nước mắt, lau nước mũi.

“Em vừa mới đến?”

Hai tay cô bé nắm lấy bọc giấy, không muốn mở miệng.

“Chị ở trên lầu.” Cô cũng không để ý, chỉ vào nhà trọ nói: “Ở trên cùng hai tầng kia.”

Cô bé theo hướng tay cô chỉ nhìn lên, nhìn thấy ở ban công tầng năm, sáu có ban công còn có ít hoa cỏ, không hỏi mở to mắt hơn.

“Muốn đi lên nhìn sao?”

Cô bé nhanh chóng nhìn lại cô, vẻ mặt có chút chần chờ.

“Thật ra chị mới vừa ở chợ đã quên nhà trọ này của chúng ta không có thang máy, không cần thận mua rất nhiều đồ.” Cô mặt không chút thay đổi hỏi: “Có muốn làm công không?”

Cô bé mắt nhìn cô chằm chằm.

Cô vẻ mặt tự nhiên lấy ra năm mươi đồng đề nghị: “Mang đồ lên một chuyến, tiền lương năm mươi.”

Cô bé suy nghĩ một chút, sau đó lại ngẩng đầu nhìn trên lầu một cái, sau đó mới nhảy xuống khỏi xe tải nhỏ, vươn tay nhận lấy gói to cùng tiền.

“Cám ơn.” Cô cong khóe miệng lên, xoay người dẫn đầu đi vào nhà trọ, đi lên trên lầu: “Đúng rồi, chị gọi là Ô Hiếu Dạ—”

Trong lơ đãng bật thốt lên cái tên này, cô hơi cứng ngắc một chút, muốn thu lại đã không kịp, chỉ có thể tự bảo mình đừng nghĩ nhiều, tiếp tục hỏi: “Em tên là gì?”

Cô bé im lặng, nếu không phải trước đó đã từng nghe qua giọng nói của cô bé, cô thật nghĩ là cô bé này bị câm.

Đang lúc cô nghĩ đến cô bé này sẽ không trả lời, lại nghe thấy cô bé nhẹ giọng mở miệng nói: “Phong Thanh Lam, em gọi là Phong Thanh Lam. Phong trong phong thần diễn nghĩa, Thanh Lam là màu xanh mây mù của núi.”

“Tên thật hay!” Cô dừng bước đi lại, quay đầu nhìn cô bé kia, “Ai giúp em đặt tên?”

“Ba em.” Phong Thanh Lam mặt không chút thay đổi bỏ lại câu này, đi vòng qua cô, tiếp tục đi hướng lên trên lầu.

“Ba em?” Cái tên xinh đẹp như vậy lại do tên dã nhân kia đặt?!

Cô kinh ngạc nhíu mi, còn không kịp nói cái gì, phía sau liền truyền đến một câu gào thét.

“Con con thú nhỏ này! Không có việc gì đi theo người xa lạ chạy loạn là muốn đi đâu? Con không sợ người bắt đi bán sao?”

Cô hoảng sợ, quay nhanh người lại, mới phát hiện mình đã đi đến cửa tầng ba, dã nhân kia đã đứng ở cửa lớn, đầu tóc rối bay loạn, chân trần, nửa người trên cởi trần, toàn thân trên dưới chỉ mặc cái quần bò đã phai màu, dáng người cường tráng cao khoảng hơn một trăm tám mươi centimet so với cánh cửa còn muốn to hơn, trong ngực cởi trần cùng cánh tay có phủ lên một tầng mồ hôi mỏng.

Xem ra gã không chỉ có cá tính giống dã nhân, ngay cả bề ngoài cũng giống.

Cô nhanh chóng phản ứng lại, chỉ thể có trùng mắt nhìn gã, dã nhân kia lại chưa thềm liếc nhìn cô một cái, chính là bước chân như trâu rừng tiến về phía cô, trực giác cô mách bảo nhanh tránh sang một bên, lại nghe thấy tiếng bước chân cô bé kia hoảng sợ thất thố chạy lên tầng, mới vội dừng lại, theo phản xạ vươn tay ngăn cản gã.

“Khụ! Dừng lại!” Tuy là cô đã đưa tay ngăn cản, nhưng mà dã nhân này vẫn bức cô lui hai ba bước, cho đến khi cô lui đến bậc thang bên cạnh, thiếu chút nữa bị ngã, gã mới dừng lại.

Bị người phụ này đột nhiên cản lại, gã vẻ mặt khó chịu trùng mắt nhìn cô, ai ngờ cô cũng trùng mắt nhìn lại gã, bộ dạng sợ hãi một chút cũng không có, gã không khỏi cúi tầm mắt xuống, nhìn theo hai cánh tay nhỏ bé của cô để trên ngực trần của mình, sau đó lại đem tầm mắt đưa lên.

“Tránh ra.” Gã híp mắt mở miệng.

Ai ngờ cô cũng nheo mắt lại, lạnh giọng chỉ trích, “Anh làm cô bé sợ hãi.”

Gã cứng đờ, tức giận nhếch môi, ỷ vào thân thể cao lớn, lại tiến gần đến từng bước, đúng là thân hình lùn tịt như quả bí đao cao không đến vai gã bị gã bức lui, vậy mà trên mặt cô một chút biểu hiện sợ hãi cũng không có, chỉ là đứng lên hai bậc thang, cho bản thân cao bằng gã cùng nhau giằng co, hai tay mở rộng ra để chặn gã, một chút ý tứ tránh ra cũng không có.

Phát hiện cô không định nhường đường, con thú nhỏ kia lại đã bỏ trốn không thấy bóng dáng, gã trùng mắt nhìn cô, khóe mắt nhíu lại, một lúc sau mới áp chế được tức giận, trầm giọng hỏi: “Cô là ai?”

“Hàng xóm.” Cô nói.

Trong nháy mắt vừa rồi, vẻ mặt của gã thiếu chút nữa khiến cho cô nghĩ đến hấn sẽ khiêng nàng bỏ sang một bên, nhưng ở trong đầu tên dã nhân này vẫn tìm được một chút lý trí cuối cùng.

Gã nhìn cô chằm chằm, lại nhìn cô từ trên xuống dưới một lần, từ đầu đến chân, dừng lại ở trên tay cô hai giây, mới lại nhìn lại gương mặt trái xoan tái nhợt của cô, vẻ mặt cổ quái nhíu mày hỏi: “Hàng xóm?”

“Tôi ở trên lầu.” Nhận thấy hai tay của mình vẫn để trong ngực người ta, cô vội thu tay về, để ở trước ngực, mặt không chút thay đổi nói: “Trước mắt tuy là thất nghiệp ở nhà, nhưng mà cũng không phải cái người buôn lậu, tôi chỉ là bảo cô bé giúp tôi mang đồ lên trên mà thôi.”

“Giúp cô?” Gã nhìn lên tầng trên một cái, ở trong lòng tức giận thâm mắng.

Đáng giận, đứa bé kia bình thường mặc kệ gã khuyên can mãi nó như thế nào cũng đều bất động, thế nhưng hiện tại lại đi giúp một cái người xa lạ.

“Đúng, giúp tôi.” Cô nhìn gã cường điệu, “Cô bé chỉ là giúp tôi mang đồ đi lên, nếu tôi là anh, sẽ không bao giờ gào thét đối với đứa bé mới đẻ tang mẹ.”

“Tôi không có đối với con bé gào...” Gã gào lên được một nửa, nhanh dừng lại, hung ác tới gần, “Cô làm sao biết mẹ con bé đã chết?”

“Vừa ở dưới lầu, anh đối với cô bé rít gào lớn tiếng như vậy, tôi không muốn biết cũng phải biết. Để tôi nhớ lại xem anh đã nói như thế nào. A, đúng rồi, đại khái là như thế này....” Cô lạnh lùng nhìn hắn nói: “Mẹ con đã sớm chết, sẽ không trở lại! Hiểu không? Đã chết, sẽ không trở lại!”

Mặt của dã nhân nháy mắt biến thành màu gan lợn, cô biết chính mình nên có chừng mực, nhưng vẫn không nhìn được mở miệng, “Tôi biết vợ anh mất, anh nhất định cũng không ổn, nhưng cái này không có nghĩa là anh có thể đem tức giận trút lên người đứa bé, mặc kệ thế nào, cô bé cũng vô tội.”

“Tôi—” Gã mở miệng.

Cô giơ tay lên đánh gãy lời gã, “Đừng có hơi chút là đối với con gái anh rít gào cáu giận, cũng sẽ không khiến cho vợ anh sống lại, cũng sẽ không giúp thay đổi sự việc.”

“Cô—” Sắc mặt gã khó coi lại há mồm ra.

Cô lại giơ tay chặn hắn, một chút cũng không gã có cơ hội nói chuyện, chính là tiếp tục nói như chém đinh sắt (ý là dứt khoát) nói: “Nếu anh không thể khắc chế tính tình của anh, tôi không chấp nhận cô bé cùng anh tiếp tục sống cùng nhau. Tôi biết anh cho rằng đây không phải chuyện của tôi, nhưng mà nếu anh lại để cho tôi nhìn thấy anh không khống chế được tính tình đối với cô bé đánh hoặc găm rú, anh có thể chắc chắn tôi nhất định sẽ gọi điện thông báo cho cục xã hội!”

Gã vẫn không nhúc nhích, á khẩu không nói được gì mắt nhìn chằm chằm cô, giống như nhìn thấy quái vật ngoài hành hình.

Cô không cam lòng yếu thế cùng gã mất to mắt nhỏ trừng nhau, hai tay ôm ngực dùng ngôn ngữ thân thể cảnh cáo gã, cô vừa nói một tràng dài kia là lời nói thật.

Trong hành lang cầu thang một mảnh yên tĩnh, ở bên ngoài cửa sổ thủy tinh, những chú chim biển đang bay lượn ở phía xa chân trời màu xanh biếc.

Qua một lúc lâu sau. cuối cùng gã cũng đánh vỡ yên tĩnh, mở miệng nói, “Cô nói xong rồi sao?”

“Nói xong rồi.”

“Cô đã nói xong, vậy chứng tỏ tôi cũng có quyền lên tiếng rồi?” Gã học cô cũng đưa tay ôm ngực, chỉ là bộ dáng có vẻ vô cùng thoải mái, còn dùng nửa móng dựa vào tay vịn cầu thang.

Gã coi sự im lặng của cô là đồng ý, hơi gật đầu, khoe miệng cong lên, nhìn cười nhưng không cười nhìn cô nói: “Thứ nhất, người đã chết kia cũng là mẹ con bé, không phải là vợ của tôi. Cho nên điều thứ hai đương nhiên con bé cũng không phải là con gái của tôi.” Gã vươn tay ra, để cho cô nhìn thấy dấu răng trên tay, cắn răng nói: “Thứ ba, nếu có mất, vậy cô hẳn phát hiện ra, người đánh là con thú nhỏ kia, mà không phải tôi. Thứ tư, tôi thừa nhận, có lúc tôi nói chuyện hơi lớn tiếng, nhưng tôi chưa bao giờ từng có không khống chế được.”

Phát hiện chính mình đã hiểu lầm, cô chỉ cảm thấy thật xấu hổ, nhưng vẫn cố tự trấn định, gã giống như đe dọa tiến người gần sát vào, thẳng cho đến khi mũi đối mũi, mắt cô nhìn mắt gã, gần như vậy cô có thể cảm giác được nhiệt độ trên người gã tỏa ra, khiến cô không tự giác mà ngừng thở.

Gã vừa lòng thưởng thức sự quần bách của cô, nheo mắt cảnh cáo cô: “Về phần cục xã hội, nếu cô có chút suy nghĩ, nên hiểu được là nên vụng trộm gọi điện, mà không phải nhảy ra trước mặt một tên trướng thối có thể dễ dàng cô đánh một chút, sau đó lại hủy xác phi tan diều vũ dương oai. Nhưng cô yên tâm, mặc dù tôi không phải là ba của con thú nhỏ, cũng không phải là một tên trướng thối.”

Đáng chết, gã nói đúng, cô không tên xúc động nhảy ra chỉ trích một kẻ to lớn cơ bắp cuộn cuộn. Huống chi tình huống hiện tại của cô căn bản óc còn không mang nổi mình óc, vốn là cô không đúng, thế nhưng

lại xúc động quản chuyện của người khác? Nhưng cô càng thống hận khi ở trước mặt tên dã nhân này thừa nhận chính mình thần trí không rõ, còn có—

Đáng giận, gã cũng có thể không dựa vào gần như vậy được sao?

Gã đàn ông này phát ra cảm giác áp bách khiến cho cô giống như không có cách nào suy nghĩ, cô đỏ mặt lui về sau tiến lên một bậc thang, vì chính mình dành lấy chúng không gian, mới có biện pháp trừng gắt nhìn gã mở miệng, “Nếu anh không phải là ba cô bé, vậy anh là gì của cô bé?”

Gã thật sự rất muốn đáp lại cô một câu cô quản cái rắm gì, nhưng mà hành động bảo vệ con thú nhỏ của cô gái này tuy là ngu ngốc nhưng cũng khiến cho gã không tự giác mà bội phục.

Gã đứng thẳng dậy, mở miệng nói: “Tôi là người giám hộ của con bé.”

“Người giám hộ?” Cô trừng mắt nhìn, “Anh nói anh là thân thích của cô bé?”

“Không phải, tôi không phải là thân thích của con bé.” Gã nhìn ra được trên mặt cô có sự nghi ngờ cùng cảnh giác, tuy không biết vì sao chính mình phải giải đáp cho cô, nhưng gần đây hỗn loạn cùng mệt mỏi, gã không muốn có thêm nhiều chuyện, cho nên gã vẫn là mở miệng, một đầu tóc rối bời, thở dài giải thích, “Cha mẹ con bé đều là cô nhi, không có thân thích khác. Mẹ của con bé là bạn tốt của tôi từ nhỏ lớn lên cùng nhau, tôi đồng ý với cô ấy sẽ chiếu cố cho con của cô ấy, cho nên sau khi cô ấy chết, tôi mới trở thành người giám hộ của con bé.”

Gã liếc mắt nhìn lên trên lầu một cái, khóe miệng nhếch lên, cười khổ bổ sung, “Ít nhất là trước khi con bé trưởng thành.”

Cô ngạc nhiên vẫn là ngạc nhiên, không nghĩ tới tình huống lại là như vậy, trong lúc nhất thời có chút cảm lạnh, cô nhìn gã một lúc lâu sau mới nói: “Anh vẫn là không nên rít gào đối với cô bé.”

Gã nhú mày mở miệng muốn nói cái gì, gần đến miệng lại nuốt vào, cuối cùng chỉ hít một hơi thật sâu, nhẫn nại nói: “Thật xin lỗi, lần sau sẽ sửa. Hiện tại, tôi có thể đi lên mang con bé trở về sao?”

Cô dường như không có lý do gì có thể ngăn cản gã, trên thực tế cô còn thậm chí không rõ lắm vì sao mình lại muốn xen vào việc này, cô căn bản không nên nhúng tay vào... Có lẽ những ngày qua của cô thật sự quá nhàm chán.

Ô Hiểu Dạ nhìn dã nhân trước mắt này, qua một lát, mới nghiêng người tránh ra.

Gã nhú mày, gã nâng chân dài lên bước từng bước vòng qua cô tiến lên trên, không qua hai ba bước liền biến mất ở chỗ rẽ.

Cô vội vàng đuổi kịp lên, đến cửa nhà mình, chỉ thấy cô bé trong tay cầm túi rau quả, vẻ mặt hậm hực dựa tường, bất mãn trừng mắt nhìn dã nhân kia.

“Sao còn đứng đó, đi thôi.” Gã to tiếng, nhìn chằm chằm cô bé kia nói.

Hiểu Dạ nhú mi, hoài nghi căn bản tên này không có não, cô ở cùng trẻ con đã kém, không nghĩ tới gã đàn ông này so với cô còn kém hơn.

Cô gái kia bĩu môi, không nói một tiếng chỉ là nhìn gã.

Hiểu Dạ có chút xem thường, hoài nghi nếu cứ tiếp tục như vậy, chỉ sợ hai người này sẽ tiếp tục ở nhà cô mất to mắt nhỏ trừng nhau, tuy là không muốn lại xen vào việc của người khác, cô vẫn là tiến lên trước, mở miệng nói: “Cảm ơn em đã giúp chị mang chút đồ này lên.”

Cô bé nhìn cô một cái, vẫn là không nói chuyện, chỉ là đem túi rau quả đưa cho cô, quay đầu bước đi, cũng không thèm nhìn lại tên dã nhân kia một cái.

Tên dã nhân kia tức giận trừng mắt nhìn cô bé, thấp giọng lầm bầm vài câu như đồ nhỏ ngoan cố linh tinh, sau đó mới đi theo đi xuống lầu.

Thấy hai người kia biến mất ở chỗ rẽ cầu thang, cô mới xoay người lấy chìa khóa ra mở cửa vào nhà.

2. Chương 2

Edit: Tiểu Ngạn Trong phòng rộng lớn chỉ có một màu trắng, những con số trên màn hình liên tục ẩn hiện.

Cô bị trói nằm ngửa ở trên ghế, đầu cạo trọc, bị cấm lên trên sáu, bảy cái dây điện, cô muốn thét chói tai, muốn quay đầu nhắm mắt lại, dù như thế nào cũng không được như ý, thân thể của cô bị trói chặt, đầu cũng vậy, chỉ có thể mở mắt nhìn những con số đang xuất hiện nhanh chóng.

Đầu cô đau quá, đau đến mức đầu như muốn nứt ra rồi.

“Cô ta không thể chịu được nữa, vẫn tiếp tục sao?”

“Không, cứ tiếp tục, cô ta chịu được.”

Đúng vậy, tôi không chịu nổi, tôi không chịu nổi nữa, buông ra! Thả tôi ra—

Cô rất muốn gào khóc thật to, nhưng tiếng không ra khỏi được miệng, bên trong căn phòng rộng lớn, những người vây quanh chỉ lạnh lùng, thi thoảng có những tiếng nói như thì thầm, một cảm giác đau nhức xuất hiện, cô đau đến chảy cả nước mắt, nháy mắt tiếp theo, màn hình trước mắt nổ tung, đôi mắt cô tràn ngập một làn ánh sáng trắng, tiếng còi cảnh báo chói tai vang lên, theo đó từ vòi phun nước, nước được chảy ra, xối ướt thân cô, bốn phía là một mảnh ồn ào hỗn loạn, cô nhẹ nhàng thở ra, bởi vì những thứ xâm nhập kia mà sự đau đớn của bộ não cô đã ngừng lại.

Rầm rầm ừnh!

Cô nhanh chóng mở mắt ra, trước mắt là một mảnh tối đen, không có ánh sáng, không có nước, thân thể của cô cũng ẩm ướt, nhưng đây là mồ hôi không phải nước.

Có tiếng nước, nhưng không phải là bên ngoài ban công, không phải ở trong phòng, mà là ở trên nóc nhà.

Cô giống như cũ vẫn cuộn tròn lại, nằm ở trên giường lớn ẩm áp, chạm những sợi tóc đen rơi ở trên gối.

Tuy biết rõ đó chỉ là mơ, nhưng cô vẫn không nhịn được vươn tay chạm vào mái tóc đen dài của mình, xác định chúng là thật, vẫn còn ở đây.

Những sợi tóc mềm mại khiến cô nhẹ nhàng thở ra, cô nhắm mắt lại một lần nữa, tự ôm lấy chính mình, lại một lần nữa tự nói với bản thân tất cả đều đã qua, kia chẳng qua chỉ là một giấc mơ mà thôi.

Rầm rầm ừnh!

Tiếng động thật lớn lại truyền đến, cô giật mình, bỗng tỉnh táo lại, bây giờ mới phát hiện đó là tiếng gõ cửa, cả người cô lập tức bật dậy, vẻ mặt cứng ngắc nhìn cửa phòng ngủ.

Không, không phải là từ cửa phòng ngủ truyền đến, là cửa bên ngoài phòng khách.

Trong giây lát, cô nghĩ là mình đã bị tìm thấy, sợ hãi muốn cầm lấy balô đã chuẩn bị tốt chuẩn bị chạy trốn, nhưng ngay sau đó, cô đã bình tĩnh lại.

Người ngoài cửa, sẽ không phải là bọn họ, nếu là những người đó, không có khả năng vẫn sẽ gõ cửa đến bây giờ, nhất định đã sớm tiến vào.

Trái tim vẫn còn đập mạnh, cô nói với bản thân đừng quá lo lắng, hãy bình tĩnh, cho đến khi hô hấp của cô không còn gấp gáp, cô mới xuống giường, nhưng cô vẫn không quên lấy súng được giấu ở dưới gối đầu, giắt ở trong lưng, mới đi về phía phòng khách.

Rầm rầm ừnh!

Đi được một nửa đường, một trận tiếng đập cửa không kiên nhẫn lại vang lên, cô nhăn mặt lại, đột nhiên, đã biết người đó là ai.

Quả nhiên, cô đi đến cạnh cửa, từ mắt thần (lỗ nhỏ của cửa dùng để nhìn ra bên ngoài) đã thấy, bên ngoài chính là tên đã nhân vừa chuyển đến dưới lầu chưa đến được hai tuần lễ.

Từ sau ngày hôm đó, cô vẫn luôn ru rú ở trong nhà, cô cũng không lại gã, nhưng cho dù không thấy người, nhưng những tạp âm mỗi ngày gã tạo ra cũng rất khó khiến cho người ta xem nhẹ, cô thực sự cố gắng coi

thường những tạp âm này, không muốn bước chân vào thế giới phiền toái của một lớn một nhỏ kia, nhưng vào đêm khuya — cô nhìn đồng hồ ở trên tường phòng khách – hai giờ đêm tới tận cửa tìm? Người này thật sự là quá đáng!

Mắt thấy gã lại muốn đập cửa, trước khi gã ra tay cô đã mở hé cửa, tay gã giơ lên, vẻ mặt gã khó chịu trông cô qua thanh sắt chắn ở cửa, nhưng lần này gã đã không cởi trần, gã nhớ rõ phải mặc đồ, mặc một chiếc áo T-shirt cổ tròn màu trắng, đôi chân to cũng đã đi dép lê màu lam.

“Anh có biết bây giờ mấy giờ không?” Mặt cô không chút thay đổi, ngẩng đầu trừng gã.

“Hai giờ năm phút.” Gã vẽ mặt tự nhiên trả lời cô.

Mắt thấy gã không có bộ dáng nửa điểm thấy có lỗi, cô đột nhiên thấy buồn cười vì bản thân muốn tên dã nhân này hiểu được lẽ phép. Thôi quên đi, cô không chấp.

“Có chuyện gì?”

Về mặt gã không dám tin nhìn cô, giống như cô đang hỏi một vấn đề rất kỳ quái.

Đôi mi thanh tú của cô nhú lại, không hiểu phản ứng đó của gã, cũng không buồn biết. Bây giờ đã là hai giờ đêm, cô mệt chết đi được, cả đêm cũng không ngủ ngon, nếu có thể thoát khỏi cơn ác mộng kia, cô hy vọng có thể ngủ lại được, may mắn là bình thường cứ qua ba giờ là cô đều có thể ngủ ngon.

“Vị tiên sinh này, có lẽ ngài không chú ý tới, nhưng bây giờ đã là nửa đêm, nếu thật sự có việc, phiền ngài ngày mai lại đến.” Lười cùng người lúc nửa đêm nói chuyện, cô lạnh lùng nói xong định đóng cửa lại.

“Bể nước bị rò.” Thấy cô thật sự sẽ đóng cửa, gã vội vàng mở miệng, cho đến khi xác định cô nàng này thật sự không biết cái gì, tuy gã không hiểu được ở trên tầng cao nhất, tiếng nước chảy lớn như tiếng thác như vậy, vì sao cô nàng này lại không chú ý tới, nhưng thật sự thì cô nàng không biết.

Gã nhú đôi mày rậm, một tay cầm theo thùng dụng cụ, một tay chỉ lên phía trên, “Chú ý nghe.”

Hiểu Dạ ngạc nhiên, lúc này mới phát hiện trên lầu thật sự có tiếng nước lớn, tuy lúc rời giường cô có chút hoảng loạn, nhưng cô cũng không phải là không chú ý tới tiếng động kia, chỉ là cô vẫn tưởng ở bên ngoài giờ đang mưa to, nhưng giờ cẩn thận lắng nghe, mới phát hiện tiếng nước kia không chỉ lớn bình thường, không như mưa to tầm tã, mà giống như có người đem thác nước chuyển đến lầu trên nhà cô.

“Tôi tưởng là trời mưa.” Cô đau đầu thì thào mở miệng, thật sự không có sức lực lúc nửa đêm xử lý loại chuyện này.

“Không phải, là bể nước bị rò. Máy bơm nước dưới lầu vẫn bơm nước đi lên, tôi đã xuống xem qua, nó không bị hỏng, vậy là bể nước ở trên lầu có vấn đề, nếu còn rò nước như vậy, tiền nước này sẽ rất lớn, tôi cần lên xem bể nước.”

Lúc này cô mới hiểu được tại sao nửa đêm người này lại chạy lên đập cửa nhà cô.

Vì đây là nhà trọ do chủ xây rồi mình đến thuê ở, cho nên bình thường cầu thang chung cao nhất là dẫn đến nhà cô, cũng là đi thông tới tầng cao nhất, muốn tới tầng cao nhất, nhất định phải đi qua nhà cô mới có thể đi lên được.

“Anh sẽ sửa sao?” Tuy mở miệng hỏi như thế, nhưng cô vẫn vươn tay mở cửa ngoài cho gã tiến vào.

“Cứ thử xem, dù sao trẻ như thế này cũng không có thợ sửa đến đây, cho dù sửa không tốt, cũng có thể khiến nước ngừng rò rỉ.” Gã cầm thùng dụng cụ trong tay bước nhanh vào trong phòng, đi được hai bước rồi đột nhiên dừng lại, sau đó ngoài ý muốn của cô, gã bỏ dép lê ở ngoài cửa, cẩn thận xếp gọn ở cạnh cửa, sau đó mới tiếp tục đi về phía trước.

Cô vốn không có hy vọng xa vời tên dã nhân không chút lẽ phép này hiểu được vào nhà phải cởi giày, cũng lười nhắc nhở gã, dù sao cô cũng không có thừa dép cho gã đi, vốn tính sau khi gã rời đi, cô sẽ lau lại là được.

Cô không tự chủ được đứng ở trước cửa, đánh giá đôi dép lê cực lớn kia của gã, cho đến khi nghe được tiếng động gã đã lên lầu, tinh thần mới hồi phục lại, vội vàng theo sau gã, giúp gã mở đèn.

Khi lên đến tầng cao nhất, cô thật sự là bị nước chảy giống như thác nước ở phía ngoài kia dọa cho, nhưng bên ngoài không có đèn, tuy trên cao có trăng sáng, nhưng cô nghi ngờ gã ở dưới ánh trăng thấy được cái gì, cô đang muốn nói thôi đi, muốn gã chờ ngày mai tìm thợ đến, ai ngờ, trên sân thượng cũng không thấy bóng người của gã, cô nhìn quanh bốn phía, mới nhìn thấy gã chân tay nhanh nhẹn dọc theo cái thang bằng inox, nhanh chóng leo lên phải trên bề nước.

Nơi này là ven biển, gió trên nóc nhà rất lớn, thấy gã leo cao như vậy, ở trên bề nước kia lại trơn, cái nắp che bị mở hé ra một khoảng nhỏ, cô ngẩng đầu lên nhìn có chút kinh hồn bạt vía.

“Này, thôi đi, tối như vậy, anh cũng không nhìn thấy cái gì, chờ sáng mai lại làm đi.”

Cô vừa nói xong, liền thấy gã từ trong thùng lấy ra một chiếc đèn pin ngậm ở miệng, sau đó ngồi xổm ở bên cạnh nắp bể xoay người đưa tay vào trong.

Gió biển thổi tóc đen của gã bay toát loạn, áo T-shirt màu trắng ở trên lưng gã bị thổi phồng lên, ở trong đêm đen vẫn có thể nhìn thấy được.

Sợ gã phân tâm, cô không dám nói tiếp, chỉ có thể hai tay ôm ngực ở đứng ở sân thượng ngẩng đầu nhìn theo gã, vừa lo lắng nếu gã rơi vào trong bể nước, cô vẫn là trước cứu gã hay là quay trở về phòng gọi điện thoại báo cảnh sát.

Gió vẫn đang thổi, những ngọn đèn trên từng chiếc ca nô neo đậu trong bến cảng lốm đốm như bầu trời đầy sao, ở chỗ xa xa khác đèn đuốc của khu công nghiệp sáng ngời như ban ngày, bể nước lớn cùng giá bằng sắt vững chắc giống như quái thú thật lớn trong tiểu thuyết khoa học viễn tưởng, bình thường khi rảnh cô cũng sẽ ngồi ở trên ghế lạnh trên sân thượng nhìn ngắm những ánh đèn đuốc này, nhưng bây giờ cô sẽ chỉ có thể hết sức chăm chú nhìn tên ngu ngốc ở trên bề nước, hi vọng gã sẽ không rơi vào trong bể.

Gã ngậm lấy đèn pin cầm tay, vươn người vào trong bể nước, một lúc lâu sau, mới đứng thẳng dậy, tay cầm lấy đèn pin.

“Thế nào?” Cô mở miệng vội hỏi.

“Có linh kiện bị hỏng rồi.” Gã dọn dẹp công cụ, đặt nắp bể nước lại, mới đi xuống.

Thấy gã nhanh chóng đi xuống dưới, nhanh nhẹn giống như khỉ đã từ nhỏ sống trên cây, Hiếu Dạ trừng mắt nhìn, “Vậy hiện tại phải làm sao bây giờ?”

“Tạm thời tôi đã xử lý tốt, nó vẫn có thể chịu được đến buổi sáng, linh kiện kia vẫn phải thay, chờ buổi sáng tôi sẽ đi cửa hàng điện nước mua linh kiện.”

Cô nghe vậy mới phát hiện lượng nước chảy ra đã bắt đầu có vẻ giảm xuống, sau đó không lâu sau liền ngừng lại.

Người này thật sự là có tay nghề.

“Ban ngày cô có ở nhà không?”

Giọng nói của gã ngay gần sát bên người cô, cô kinh ngạc nâng mắt nhìn gã, cảnh giác lui mấy bước, thân hình của tên này thật lớn vẫn khiến cô có chút kiêng kỵ.

“Tôi phải đến thay linh kiện.” Thấy cô nàng này bộ dạng luôn trừng mắt cảnh giác gã có chút không kiên nhẫn, mày rậm nhăn lại. “Cô phải ở nhà tôi mới có thể đi lên.”

“Tôi có ở nhà.” Cô nói.

“Vậy được, ngày mai tôi mua linh kiện sẽ quay lại, lúc nào với cô thì có vẻ tiện?” Gã cầm theo thùng dụng cụ đi vào trong phòng đi xuống phía dưới.

Cô đi theo phía sau gã, “Buổi chiều đi.”

“Vậy ngày mai buổi chiều tôi lại đến.” Nói xong gã lại đi dép lê một lần nữa, mang theo thùng dụng cụ rời đi.

Cô đóng hai cánh cửa lại, cũng không còn muốn suy nghĩ cái gì nữa, chỉ là khi trở lại giường cất súng lục vào vị trí cũ dưới gối, sau đó nhắm mắt lại muốn ngủ, lúc này cô ngủ thẳng đến tận sáng, không chút mộng mị quấy rầy.

Buổi chiều hôm đó, gã lại dùng phương thức thô lỗ như trước gõ cửa nhà cô.

Cô vừa liếc mắt vừa kéo mở cửa ra, mắt lạnh lùng trừng gã nói: “Thấy cái nút bên ngoài trên tường kia không?”

Gã quay đầu nhìn.

“Cái nút kia có công dụng.” Cô cố ý giống như đối với đứa bé lên ba tuổi, gần từng tiếng giải thích, “Tên là chuông cửa, anh chỉ cần ấn nó, nó sẽ phát ra tiếng nhạc dễ nghe, nhắc người ở trong nhà bên ngoài có khách.”

“Tôi biết.” Gã tự nhiên nhìn cô trả lời, sau đó tự đi vòng qua cô, cởi bỏ dép lê đi lên phía trên, giống như đây chính là nhà của gã.

“Vậy tại sao anh không nhấn nó?” Cô cảm tức vội vàng đuổi theo.

“Làm sao tôi biết là nó không bị hỏng? Gõ cửa trực tiếp có vẻ nhanh hơn.” Gã nói.

Cô trừng mắt nhìn gã, quả thật không thể tin được trên thế giới này lại có người như gã.

Đối với gã không có cách, cô chỉ có thể tức giận đi theo phía sau gã lên lầu.

Đến sân thượng, gã cũng giống như lần trước nhanh chóng leo lên bể nước, không mất bao lâu đã thay xong linh kiện bị hỏng.

“Linh kiện bao nhiêu tiền?” Cô hỏi gã khi đi xuống phía dưới..

“Năm trăm.” (Đơn vị tự hiểu là tệ nha)

Từ trong ví da cô lấy ra hai trăm năm mươi tệ đưa cho gã.”Này, cầm lấy.”

“Không cần, chỉ là mấy trăm tệ mà thôi.” Gã khoát tay dừng ở trước cửa đi lại dép lê của mình, đi đến cạnh cửa vừa quay đầu lại, lại thấy cô nàng vẫn đứng cách gã rất xa, ít nhất cũng là hai mét, lần trước cũng giống như vậy.

Gã liếc mắt nhìn cô, một sự tức giận tự nhiên dâng lên, gã biết cô gái này cũng không phải là nhát gan, nếu cô nàng là loại phụ nữ nhát gan, lúc trước sẽ không giúp đỡ đồ tiểu quỷ hay cản người kia, nhưng trừ lúc đã giúp đỡ tiểu quỷ kia, cô đối mặt với gã vẫn luôn là ở trạng thái xa cách, gã luôn luôn không quan tâm đến cái nhìn của người đối với mình, cũng không hiểu vì sao, chỉ là gã không thích cô luôn dùng phương thức đề phòng này đối với gã.

“Cô không cần phải sợ tôi.” Không suy nghĩ nhiều, những lời này không hiểu sao lại cứ như vậy nói ra.

Cô hơi sững sờ, theo phản xạ mở miệng, “Tôi không sợ anh.”

Không sợ mới là lạ, gã như có thể nhìn thấy gai góc toàn thân của cô cũng đã dựng hết lên.

“Yên tâm, tôi đối với phụ nữ quá gầy cũng không có hứng thú.” Gã nhướn mi, cố ý đánh giá cô từ trên xuống dưới một lần, rồi nở nụ cười lộ ra răng nanh trắng bóng nói: “Tôi thích sờ những thứ có thịt một chút.”

“Nhìn ra được.” Cô mỉm cười tiến lên, sau đó đột nhiên dùng sức lấy tay đẩy, đẩy cả người gã ra ngoài cửa, sau đó kèm theo một tiếng đóng cửa “cạch”.

Gã trở tay không kịp, thiếu chút nữa té gã, mới đứng vững, chỉ thấy cô cười như không cười ở sau cửa nói: “Tôi nghĩ như thế nào cũng hiểu được chỉ có heo mẹ mới chịu ủy khuất chính mình mà dễ dàng khoan dung đối với anh.”

Heo mẹ? Ủy khuất? Khoan dung?

Gã trừng mắt, muốn mở miệng, cô nàng kia ngay gần gã, lại một tiếng đóng cửa “rầm” ở phía bên trong.

Trùng mắt nhìn cánh cửa kia, gã rơi vào chán nản, thiếu chút nữa lại nhấc tay gõ cửa, cuối cùng một tia sáng chợt lóe lên, chính là dựa vào trên cửa lộ ra nụ cười: “Thật xin lỗi, mỹ nữ, tôi không biết cô đối với tôi có ý tứ, nói lại, nếu cô lại ăn nhiều một chút, bản thân có thể tăng lên mấy kilogam, tôi sẽ có chút suy nghĩ.”

Cái gì vậy? Khi nào thì cô đối gã có ý tứ? Tên này đen cũng có thể nói thành trắng!

Ô Hiểu Dạ tức giận đến mức muốn lấy thứ gì đó ném gã, ai biết bên ngoài đã không còn một bóng người, tên vô lại kia đã sớm cười lớn chạy xuống dưới lầu.

“Đáng ghét!” Cô buồn bực mắng một tiếng, càu giận đập lên cửa một cái.

Cái đồ dã man chết tiệt kia, đồ dã nhân, tên khốn kiếp!

Cô có ý tứ đối với hắn? Hừ! Trừ khi trời sập!

Rầm rầm rầm rầm!

Cô xoay người dùng gối che lỗ tai lại.

Rầm rầm rầm rầm rầm!

Cô bực mình lại dùng cả chân móng phủ qua đầu.

Rầm rầm rầm rầm rầm rầm rầm rầm rầm!

Cô tức giận ngồi dậy, trùng mắt nhìn cửa.

Đáng chết, tên kia không hiểu cái gì gọi là bỏ qua sao?

Rầm rầm rầm rầm rầm rầm rầm rầm rầm rầm rầm rầm rầm rầm rầm –

Được rồi! Thật sự là gã không hiểu hai chữ “bỏ qua” này rồi!

Cô nổi trận lôi đình nhảy xuống giường, tức giận đến mức quên lấy súng phòng thân, thậm chí quên cả đi giày, chân trần chạy thẳng tới cửa lớn, mở cửa ra rồi chửi ầm lên, “Con mẹ nó, rốt cuộc anh có chuyện gì?”

Dã nhân đứng ở bên ngoài cửa trùng mắt nhìn cô, trong tay dùng thăm ôm lấy cô bé ở trong lòng gã, vẻ mặt tái nhợt mở miệng, “Con bé té xỉu, cô có biết bệnh viện gần nhất ở chỗ nào không?”

“Té xỉu?!” Cô giật mình, cả người tỉnh táo lại, vội vàng mở ra tấm cửa chống trộm bên ngoài, “Sao lại thế này? Anh làm gì với cô bé?”

“Tôi không có làm gì đối với con bé!” Gã tức giận gầm nhẹ, nếu trong tay không ôm lấy tiểu quỷ thích cắn người, gã nhất định sẽ dùng tay bóp chết cô nàng này.

“Câm miệng, không gầm rú đối với cô bé.” Cô trùng mắt nhìn gã một cái, sau đó tiến lên nhìn cô bé trên mặt trắng bệch. “Cô bé có khỏe không?”

“Tôi không có gầm rú với con bé, là đối với cô! Con bé làm sao mà ổn được, nó té xỉu ở trong phòng!” Gã nổi gân xanh, tức giận nói: “Cô rốt cuộc có biết bệnh viện gần nhất con mẹ nó là ở chỗ nào không?”

Cô ngẩng đầu, nheo mắt mở miệng, “Đương nhiên biết.”

“Ở nơi nào?”

“Rất gần.” Cô trở lại cầm chiếc áo khoác, tùy tiện đi một đôi giày vải, liền đi ra ngoài, “Tôi lái xe chở hai người qua.”

Dã nhân cuối cùng cũng thông minh không tiếp tục gầm rú, nào ngờ khi cô đi vòng qua gã, một bàn tay nhỏ bé giữ ống tay áo cô lại.

Cô giật mình, nhanh chóng dừng lại, mới phát hiện cô bé đã tỉnh.

“Không cần.....” Cô bé kia nhẹ giọng nói.

Dã nhân cũng bị giật mình, cũng rất nhanh bình tĩnh lại, cũng khiến người ta thấy ngoài ý muốn khi nói dịu dàng trấn an cô bé: “À, không có việc gì, đừng lo, chú sẽ lập tức mang con đi bệnh viện.”

“Cháu không cần...” Trong đáy mắt cô hiện lên sự sợ hãi, yếu ớt kháng nghị, bàn tay nhỏ cầm lấy tay Hiểu Dạ càng dùng thêm sức.

Hiểu Dạ vội vàng đưa tay trấn an cô bé, dịu dàng nói “Em không muốn đi bệnh viện?”

“Vâng.” Cô gái gật đầu.

“Vì sao?” Dã nhân mở mắt to như chuông đồng, lớn tiếng hỏi.

Cô bé chỉ lắc đầu, sau đó nhìn Hiểu Dạ, bộ dạng giống như sắp khóc.

Hiểu Dạ thấy thế, bỗng nhiên hiểu ý, nhanh chóng tiến lên, nhỏ giọng hỏi: “Làm sao vậy?”

Cô bé giữ chặt áo của cô, ý bảo cô cúi đầu xuống, sau đó ở bên tai cô thì thầm mấy câu.

Hiểu Dạ nghe hơi ngạc nhiên, nhẹ giọng hỏi lại: “Em là lần đầu tiên sao?”

Cô bé xấu hổ lắc đầu.

Sau khi xác định được chuyện gì xảy ra, Hiểu Dạ ngẩng đầu lên, lại đụng phải cằm của tên dã nhân kia, gã đau kêu một tiếng, rồi liên tục mắng.

“Đáng đời.” Cô trừng mắt nhìn gã nói, “Ai bảo anh muốn nghe lén chuyện người khác nói.”

“Tôi nghe lén? Có nhầm hay không — này, cô đi đâu vậy?” Thấy cô đột nhiên đi trở về, không xuống dưới lầu mà đi vào trong phòng, gã không nhận được lại gào rú lên: “Cô đi vào nhà làm cái gì? Con mẹ nó, cô không muốn đi bệnh viện cũng phải nói cho tôi biết đi như thế nào chứ? Này! Cô kia—”

“Tôi có tên có họ, không gọi là cô kia.” Cô lạnh lùng nhìn gã, một bên cởi áo khoác treo lên giá treo màu đen, “Anh không cần phải lo lắng như vậy, vấn đề của cô bé không cần phải đến bệnh viện, ôm cô bé vào trong phòng tôi.”

“Tôi không có lo lắng!” Gã phẫn nộ trừng mắt nhìn cô, “Không cần đi bệnh viện? Vì sao? Cô cũng không phải là bác sĩ!”

“Vì tôi cũng có tật xấu như vậy.” Cô bỏ lại một câu này, không để ý đến gã nữa, xoay người đi vào trong phòng.

Mắt thấy cô nàng kia cứ như vậy bỏ gã ở đây, gã tức giận, lại không biết phải như thế nào, nhưng cẩn thận nghĩ lại, mới vừa rồi tiểu quỷ căn người kia thật sự cùng cô ta nói cái gì đó, có lẽ cô ta thật sự biết tiểu quỷ căn người đã xảy ra chuyện gì.

Thấy tiểu quỷ căn người mặt có chút trắng, bộ dáng đau đớn khó nhìn, khiến lòng gã quyết tâm, ôm cô bé đi vào trong nhà.

Cô nàng kia không ở phòng khách, nhưng gã nghe thấy trong bếp có tiếng chén khay truyền tới.

“Phòng ngủ của cô đi như thế nào?” Gã mở miệng hỏi.

“Lên lầu thấy cánh cửa đầu tiên.”

Thậm chí cô ngay cả đi ra nhìn một chút thăm dò cũng không có, nhận xuống lời nói thầm trong lòng, gã ôm cô bé nhỏ bé ở trong lòng, bước đi lên lầu, mở cửa phòng ngủ của cô ra, một chiếc giường rất lớn đặt ở giữa căn phòng, ga giường màu tảo xanh mang theo hương vị mùa xuân, chăn đệm lộn xộn gối đầu hơi lồm xồm chứng tỏ cô vừa mới ngủ.

Gã ôm cô bé đến bên trường, thay cô bé phủ chăn lên, cô bé nghiêng người cong lại, khuôn mặt nhỏ nhắn nhắm lại như quả mơ khô.

Gã ngồi ở bên giường nâng tay muốn thử xem cô bé có bị sốt hay không, được nửa lại thu tay trở về.

Chết tiệt! Gã thật sự không biết sống cùng trẻ con là như thế nào, cô nàng Hải Đường kia đến tột cùng là suy nghĩ cái gì? Cô biết rõ gã đối với trẻ con không có biện pháp, sao có thể đem con gái để lại cho gã đây?

Bởi vì trên thế giới này, em chỉ còn lại mình anh có thể tin tưởng.

Giọng nói của bạn tốt thanh mai trúc mã vang lên trong đầu, gã giống như có thể nhìn thấy khuôn mặt tươi cười ngọt ngào của cô hiện ở trước mắt.

Một mỗi đưa tay xoa cái gáy của mình, gã âm thầm thở dài, lúc trước cô đã cùng gã nhắc tới “Vạn nhất nếu em có chuyện gì”, khi nói chuyện này, gã còn tưởng rằng cô chỉ là đùa, dù sao cô tuổi còn trẻ lại khỏe mạnh, làm một công việc bình thường, làm sao có thể sẽ có chuyện gì vạn nhất?

Cho nên khi cô yêu cầu gã, gã thuận miệng đồng ý, ai biết cái vạn nhất kia lại cố tình xuất hiện.

Đến bây giờ, gã vẫn không thể tin được là Hải Đường thật sự đã xảy ra tai nạn xe cộ và đã qua đời, khi gã nhận được tin tức, sự việc đã xảy ra được ba tháng, hậu sự của cô đã sớm được người ta xử lý tốt, chỉ trừ con gái bảo bối của cô.

Trời ạ, đứa bé này đến tay gã còn chưa đến một tháng, nếu thật sự có chuyện gì, chỉ sợ Hải Đường thành quỷ cũng không tha cho gã.

Phía sau truyền đến tiếng bước chân, gã đứng dậy quay đầu, thấy cô gái kia cầm một chén nước cùng viên thuốc đi đến.

“Đó là cái gì?”

“Thuốc giảm đau.” Cô ngồi xuống bên giường, ôn nhu muốn đứa nhỏ kia ngồi dậy, muốn cô bé uống thuốc.

“Thuốc giảm đau?” Gã bắt an cau mày.

“Đúng.” Cô quay đầu nhìn gã nói : “Thuốc giảm đau.”

Gã muốn mở miệng hỏi, đã thấy cô nàng liếc nhìn gã một cái ánh mắt, gã hiểu ý nhịn xuống lời nói đã đến miệng, vẫn là nôn nóng, đành đem hai tay dút vào trong túi chờ cô làm xong.

Cô đợi cho cô bé uống xong nước, mới để cô bé nằm xuống lần nữa, phủ chăn tốt, sau đó mới dẫn đầu đi ra khỏi phòng.

Gã cau mày vội vàng đuổi kịp, mãi cho đến phòng bếp mới hỏi cái vấn đề nhện ở trong lòng. “Con bé có thể uống thuốc giảm đau sao? Cô vì sao cho con bé uống thuốc giảm đau? Con bé đã xảy ra chuyện gì? Vì sao cô nói có tật xấu giống cô?”

Cô không để ý tới vấn đề của gã, chỉ đem cốc nước đi rửa, để lại trên giá, mới xoay người dựa vào bồn rửa bát, ngược lên nhìn gã, “Anh có biết cô bé bao tuổi không?”

“Tôi—” Gã mới miệng lại thôi, hai tay ôm ngực nhìn cô, “Cô trả lời vấn đề của tôi trước đã.”

Cô nhướn mày, “Tôi đang trả lời vấn đề của anh. Cô bé mấy tuổi?”

Gã nhếch môi, có chút để ý, nhưng thấy vẻ mặt cô kiên trì, biết mình muốn có được đáp án chỉ có thể theo quy tắc của cô, cho nên cuối cùng gã cũng không tức giận mở miệng, “Mười một, khoảng mười hai, tôi cũng không biết rõ, con bé mới tốt nghiệp tiểu học, năm nay sẽ lên cấp hai.”

“Lên cấp hai? Cho nên cô bé đã không thể nói là bé gái nữa rồi?”

“Con bé nhiều mới mới mười hai tuổi, cho dù lên cấp hai vẫn chỉ là đứa trẻ.” Gã vẻ mặt không kiên nhẫn nói: “Cô nói vậy rất cuộc có ý tứ gì?”

Cô hai tay để xuống bồn rửa bát, xuất ra mười hai vạn phần kiên nói: “Ý của tôi là, cô bé sắp bước vào thời kỳ trưởng thành.”

Gã trừng mắt, “Vậy là như thế nào?”

Cô cảm thán một câu, nói với gã: “Đã học qua giáo dục giới tính? Có nhớ hay không trong đó có hai chương giáo viên thường sẽ nhảy qua?”

Gã cắn răng mở miệng, “Tiểu thư, cái chuyện này đã sớm quên từ tám trăm năm trước, ai còn nhớ rõ? Hơn nữa nếu giáo viên đều nhảy qua, con mẹ nó tôi làm sao có thể nhớ rõ!”

Tên gốc này.

Cô không chịu nổi liếc nhìn, lăm bắm nói: “Thật có lỗi, là do tôi sai, hẳn là anh không nhớ rõ, nếu nhớ rõ mới là quý, tôi không nên kỳ vọng nhiều với chỉ số thông minh của tên dã nhân như anh.”

“Này! Cô kia –”

“Làm sao?” Hai tay cô ôm ngực, lạnh lùng trào phúng nói: “Anh muốn túm tóc của tôi lôi tôi vào trong hang ổ của anh đánh một trận sao?”

Một chút kiên nhẫn cuối cùng cũng đã không còn, hai mắt gã có lửa tới gần cô, một bàn tay to đặt ở trên bôn, đem cô vây ở trước người, cúi người sát lại găm gờ uy hiếp: “Con mẹ nó cô không biết tiếng Trung nói thế nào sao? Tôi chỉ hỏi cô rốt cuộc con bé có tật xấu gì? Cô không thể sử dụng vài từ đơn giản, trực tiếp một câu nói cho tôi biết đáp án sao?”

“Đương nhiên có thể.” Cô nhìn gã, mắt không chớp nói: “Nguyệt sự của cô bé đến.”

“Gi cơ?” Gã ngây người ngẩn ngơ, trên gương mặt tục tũn hiện lên một chút mê mang

Cô chỉ biết cho dù cô dùng một câu đơn giản nhất, tên dã nhân vẫn là nghe không hiểu.

“Nguyệt sự, kinh nguyệt, tục xưng là dỉ cả, bình thường hai mươi tám ngày sẽ đến một lần, mỗi người phụ nữ đều có, cho đến thời kỳ mãn kinh mới thôi.” Cô tức giận nhìn gã mở miệng: “Không cần nói với tôi anh không biết đó là cái gì.”

Gã trừng mắt nhìn cô, trừng mắt nhìn, trừng mắt nhìn, sau đó ngoài ý đoán của cô, trên gương mặt ngăm đen của cô dần dần hiện lên có chút đỏ ửng, sau đó chút đỏ ửng kia càng lúc càng lớn, hoàn toàn không chịu khống chế là lan tới tận lỗ tai cùng cổ gã.

Cô không thể tin được mở to mắt, bộ dáng gã xấu hổ bối rối dường như làm cô bật cười, trên thực tế, cô sau khi thấy gã thẹn quá hóa giận, mới phát hiện mình thật sự bật cười.

“Đừng cười nữa! Này, cô kia! Tôi bảo cô đừng cười nữa, cô nghe không hiểu sao?”

Cô từ cười mỉm đến cười lớn, cười đến cả nước mắt cũng chảy ra, biết rõ gã xấu hổ chết đi được, nhưng không thể nào dừng lại được.

“Cô kia—” Vài lần cảnh cáo không được, trong cơn tức giận, gã mắng một tiếng, vươn tay chạm đến gương mặt của cô rồi cúi đầu hôn, dùng phương pháp trực tiếp nhất ngăn chặn cái miệng đáng ghét kia.

Cô ngây dại.

Làm sao cũng không nghĩ tới gã đàn ông này sẽ hôn cô, trong lúc nhất thời Hiểu Dạ ngây ngốc đã quên phăng kháng, chỉ mở mắt thật lớn.

Cô không phải chưa từng hôn qua ai đó, nhưng nụ hôn có thể đếm được trên đầu ngón tay, chưa từng có cảm giác như vậy, trước khi gặp chuyện không may cô vẫn là học sinh, vội vàng học hành còn làm việc nuôi sống mình, sau khi gặp chuyện không may cô luôn vội vàng chạy trốn, vốn không có cơ hội cũng không nghĩ đến sẽ phát triển mối quan hệ khác phái, cô biết mình nên đẩy tên dã nhân thô lỗ không lễ phép này ra, nhưng cô cũng không chén ghté hương vị của gã, hơn nữa thật đáng chết cô đối với loại dục vọng kích tình này đã sớm tỏ mò.

Chỉ là một nụ hôn mà thôi, cũng không phải lên giường....

“Đáng ghét, đừng có nhìn tôi, cô mở miệng ra.” Gã dán trên môi cô, cấu kính mở miệng ra lệnh.

Tên này thật sự là hồng bét, cô nhú mi nhìn gã, nhưng lòng hiếu kỳ đã khiến cô nhất thời mở miệng ra.

Ai biết như việc sự tình lại càng không thể cứu vãn, gã vì phản ứng tình dục dâng trào mãnh liệt khiến cô trở tay không kịp, đánh rơi lý trí của cô, để cho cô không thể ngăn cản.

Lòng ngực cường tráng của gã, đùi rắn chắc, cái lưỡi trên người cùng hai tay có ma lực, khiến cho cô không thể lơ đãng, tế bào toàn thân cô nháy mắt sôi sục lên, giống như đang vui ca hát.

Trời ạ, đã xảy ra chuyện gì?

Hai mắt cô phủ sương mù, có chút choáng váng, cô đã thử muốn biết rõ tình huống hiện tại, lại không thể suy nghĩ, chỉ muốn dán chặt vào người gã.

Chết tiệt, nếm thử mùi vị cô nàng này rất thơm!

Có vẻ cô có hứng thú nên thân thể mềm mại cứ dán chặt vào người gã, không biết từ khi nào hai tay đã đặt lên cổ gã, đôi mắt đen phủ mờ sương, môi đỏ mọng, phản ứng nồng nhiệt của cô khiến dục hỏa bên trong gã bùng cháy, không nhịn được cầm hông của cô, kéo cô càng thêm sát vào mình, chiếc lưỡi trượt thẳng xuống cần cổ trắng như tuyết của cô.

Cô không tự chủ được ngẩng đầu lên, uốn éo ở dưới thân gã, càng muốn nhiều hơn.

“Ôi trời ạ...” Gã ôm lấy cô, để cô ngồi lên bồn rửa bát, bàn tay to luôn vào trong áo T-shirt, ôm trọn lấy bầu ngực vừa vạm của cô, cô không có mặc áo ngực, gã rên rỉ thành tiếng, vuốt ve vật mềm mại dưới tay.

Cô thở gấp ra tiếng, tiếng động nhỏ kia bị gã nuốt vào trong miệng, một cỗ nhiệt thiêu đốt hai chân cô, khiến toàn thân cô như nhũn ra, sau đó cô nhận ra gã đã mở hai chân mình, kéo cô sát vào gần gã hơn.

Cô có thể cảm giác được phần dưới ở bên trong quần bò của gã đang nhô lên, tế bào toàn thân hứng phần chỉ muốn thét lên, ngay cả khi tay gã cởi quần của cô, đầu cô vẫn chưa thật sự tỉnh táo, hai tay còn luôn vào trong áo vuốt ve lồng ngực cùng cơ lưng đang tỏa nhiệt, cho đến khi cốc nước trên bồn bị đổ do cô uốn éo cái hông chạm vào, rơi xuống dưới, phát ra tiếng động chói tai, cô cứng đờ, cả người mới tỉnh táo lại.

Trời ạ, cô đang làm cái gì?

Nghe được tiếng thủy tinh vỡ vụn, trong nháy mắt gã cũng cứng đờ, đầu vẫn vùi vào sau gáy cô, hai tay dừng ở trên cúc quần của cô, giây tiếp theo, cô nghe thấy gã mắng một câu—

“Chết tiệt!”

3. Chương 3: Chương 3.2

Edit: Tiểu Ngạn

“Em đang trốn tôi?”

“Không phải.”

“Em đang trốn tôi.”

“Tôi nói là không phải.”

“Em chính là đang trốn tôi.” Gã lộ ra nụ cười hi hi ha ha cường điệu.

Cô buồn bực ở trong trung tâm mua sắm dừng lại, quay đầu nhìn gã nói, “Nói với anh không phải chính là không phải! Muốn nói vài lần nữa anh nghe mới hiểu được à?”

“Nếu không phải, vậy sao hôm qua ở siêu thị em vừa nhìn thấy tôi đã bỏ chạy?”

“Tôi không nhìn thấy anh.” Cô mặt hơi đỏ, quay đầu, bỏ lại câu phủ nhận này, vội vàng đẩy xe mua sắm đi về phía trước.

Không thấy được mới là lạ!

Gã nhướn mày, buồn cười đuổi theo, tay vừa tùy ý cầm ít một ít đồ quăng vào trong xe mua sắm của cô, vừa sắc mặt thản nhiên nói: “Thế sao? Vậy hôm kia ở trong nội thành, cách đây ba ngày, ở chợ, em cũng không nhìn thấy tôi?”

“Đúng.” Cô mặt không đỏ, không thở gấp nói: “Tôi không thấy được.”

“Thì ra là như vậy.” Gã giả vờ làm bộ dạng đã hiểu, tay cầm lấy lọ nước tương nghiên cứu, miệng hỏi: “Em đã không trốn tôi, vậy khi nào thì chúng ta tiếp tục?”

“Tiếp tục?” Cô đột nhiên dừng bước, quay lại mắt mở to, vẻ mặt kinh hoàng, “Tiếp tục cái gì?!”

“Đương nhiên là chuyện bị phá hỏng hôm đó.” Gã nhe răng cười, đem nước tương đặt vào trong xe, lại vươn tay lấy thêm mấy gói mì ăn liền để vào trong xe mua sắm của cô.

“Tối hôm đó không có chuyện gì bị phá hỏng cả!” Cô cố nhin mặt đỏ lên, xoay người rời đi, thấy gã lại muốn quăng một gói rong biển to vào, cô không nhịn được bước nhanh đi, không muốn cho gã để vào. “Này, anh không có xe mua sắm riêng sao? Không cần đem mấy thứ đều để ở xe của tôi!”

“Tôi sợ em lại trốn, chưa kịp đẩy xe, đừng nhỏ nhen như vậy.” Chân gã dài, vẫn là dễ dàng bỏ được món đồ vào trong xe mua sắm của cô, gã lại kéo lại chủ đề cũ, “Tối hôm đó dĩ nhiên có chuyện bị phá hỏng.”

Trùng mắt nhìn trong xe càng ngày càng chất nhiều đồ của gã, lửa giận trong cô cũng ngày càng lớn, nhưng cô không thoát khỏi gã, lại không muốn cùng gã tiếp tục nói đến cái đề tài kia, chỉ đành im lặng, cố gắng coi như không nhìn thấy gã, lại tăng nhanh tốc độ mua sắm, hận không thể đem những thứ cần thiết bỏ vào trong xe.

Ai biết tên kia cũng không chịu buông tha cho, cô thì giống như chạy để đẩy xe, cả người cũng là mệt đến không thở nổi, gã cũng vẫn là một bộ dáng thoải mái, hơn nữa còn lộ ra nụ cười, mở miệng nói: “Ôi, em đi mua đồ luôn nhanh và chính xác vậy sao?”

Đừng để ý đến gã! Đừng để ý đến gã! Đừng để ý đến gã! Đừng để ý đến gã! Đừng để ý đến gã! –

“Ôi, tôi cũng rất thích ăn mì Ý, em biết nấu nướng sao?”

Cô thiếu chút nữa đem mấy bao mì Ý trả lại trên giá, sau đó trong một phần ngàn của giây quyết định tên dã nhân đáng ghét này không đáng để cô phải bỏ đi món ăn mà cô yêu thích nhất.

Còn giấy vệ sinh, nước rửa chén, nước sốt cà chua, sữa chua cùng bình xịt côn trùng!

Đúng, bình xịt côn trùng! Có lẽ cô có thể dùng được với con muỗi siêu lớn đang theo đuôi ở phía sau kia!

Nghĩ đến đây, tâm trạng của cô nhất thời khá hơn rất nhiều, lập tức điều khiển xe mua sắm vòng một góc chín mươi độ, nhanh chóng tiến về phía đồ dùng gia đình.

“Em muốn mua dầu gội đầu sao? Tôi thích mùi hương mà em đang dùng, đó là của hãng nào vậy?”

Cô không mở miệng, không quay đầu lại, cố gắng đi về phía trước!

“Tình yêu, ít nhất em hãy nói cho tôi biết, vì sao chúng ta không thể tiếp tục được?”

“Vì đó là sai lầm!” Cuối cùng cô cũng không nhịn được dừng lại gào với gã.

Trời ạ, gã nhất định không chịu buông tha cho sao?

Cô tức giận mắt nhìn gã, quả thật không thể tin được sự việc cũng đã trôi qua một tuần, mà gã này vẫn còn không chịu buông tha cho sai lầm nhất thời lúc đó của cô.

“Tôi không thấy đó là sai lầm, tôi cũng cảm thấy thật sự với em đó cũng không phải là sai lầm, cảm giác rất tốt.” Gã lộ ra răng nanh trắng bóng, vẻ mặt tươi cười tới gần cô, “Tôi biết em cũng ham muốn, phản ứng mãnh liệt tối hôm đó của em có thể dùng để phát điện.”

Trời ạ, chỗ này là cửa hàng lớn đấy! Tên dã nhân đang suy nghĩ cái gì vậy? Gã nói như đang đứng trước micro vậy!

“Tôi biết phản ứng mình, anh không cần phải lớn tiếng như vậy.” Trong giây lát cô đỏ mặt, xấu hổ nhìn quan sát hai bên xung quanh xem có ai khác không, lại nhất thời bị gã làm cho lui về phía sau liên tục, cho đến lùi đến cạnh giá để đồ, thấy không có chỗ để lùi, cô nhanh chóng trùng mắt nhìn gã, “Trời ạ, tôi còn thậm chí không biết tên của anh!”

“Cảnh Dã.” Hai tay của gã để ở trên giá, bao quanh người cô, cúi đầu lộ ra nụ cười vô lại đối với cô, “Tôi gọi là Cảnh Dã. Được rồi, bây giờ em đã biết.”

Nhìn gã bộ dáng “Ok, giờ không thành vấn đề, chúng ta bao giờ thì lên giường?”, cô vừa thấy xấu hổ, vừa muốn nhắc chân đá gã.

“Trời ạ, trong đầu của anh ngoài ham muốn tình dục, không có gì khác sao?”

Gã nhìn thoáng qua phía trước, suy nghĩ rất nhanh, sau đó cúi đầu nhìn cô, khóe miệng cong lên, nói ngắn gọn: “Tạm thời không có.”

Nói xong, gã cúi đầu xuống hôn cô.

Cô thật sự không thể tin được!

Càng khiến cô không thể tin được là, ngay lúc này đây đầu của cô, tế bào toàn thân của cô lại giống như người nguyên thủy vui vẻ nhảy múa quanh đồng lửa.

Đáng ghét, thế này thì hơi quá....

“Thấy không, cảm giác đúng mà.” Gã rời khỏi môi cô, chạm vào trán cô, khẽ cười nói.

Cô chỉ có thể dùng hai mắt phủ sương mù nhìn gã.

Nhìn cô vẻ mặt mờ mịt, khuôn mặt luôn luôn tái nhợt cũng đỏ ửng, gã không nhịn được lại cúi xuống phủ lên cánh môi mềm của cô, lần này gã phải dùng hết sức của bản thân mới dùng lạ được, nhưng khi gã ngừng đầu, cô lại sát vào.

“Khụ, tình yêu à, tôi rất muốn tiếp tục.” Gã lộ ra vẻ tươi cười đắc ý, đem tay cô đặt lên trên cổ gã kéo xuống, nhẹ giọng nhắc nhở, “Nhưng mà nơi này không được, tôi sợ sau khi tỉnh lại em sẽ làm thịt tôi.”

Sau khi dùng sức đã vào xương ống chân của gã, hàng xóm đáng yêu của gã đã nổi giận dưng dưng bỏ lại xe tạp hóa bỏ đi.

Shit, một đá này của cô thật là hết sức!

Nhìn bóng dáng cô đi xa, tuy Cảnh Dã ôm chân đau đến nhe răng trợn mắt, vừa mắng thò tục bất nhã, vừa không nhịn được ý cười trên mặt.

Đáng chết, gã thật sự càng ngày càng thích cô nàng này.

Khi mới gặp cô, gã chỉ cảm thấy bộ dạng cô coi như là dễ nhìn, thân hình gầy gò toàn xương giống như chỉ gió thổi qua sẽ đổ, nhưng vẻ mặt lạnh lùng cùng ngôn từ trào phúng khiến cho gã một bụng tức giận.

He he, ai biết gã đánh bậy bạ, phát hiện dưới tòa núi băng này cất giấu một toàn núi lửa siêu cấp.

Cho tới bây giờ gã chưa từng gặp qua phụ nữ nào có phản ứng mãnh liệt như cô, cảm giác như thế thật thú vị.

Tuy gã cũng từng hoài nghi có phải do mình lâu lắm không chạm vào phụ nữ, nhưng nụ hôn vừa rồi, đã khiến cho gã có thể trăm phần trăm xác định chuyện tối hôm đó không phải do tự gã ảo tưởng ra.

Nghĩ đến đây Cảnh Dã nhếch miệng cười, tâm tình vui vẻ, vừa huyết sáo, vừa đẩy xe mua sắm đến quầy tính tiền.

Cạch cạch phạt phạt phạt phạt cạch cạch-

Đáng chết, đáng chết, đáng chết, đáng chết, đáng chết, đáng chết-

Cầm dao thái, Ô Hiểu Dạ liều mạng băm tỏi nằm trên thớt gỗ đã sớm vụn nát.

Cạch cạch phạt phạt phạt phạt cạch cạch-

Đáng chết, đáng chết, đáng chết, đáng chết, đáng chết, đáng chết-

Đã băm tỏi xong, cô lấy củ gừng ra, lại tiếp tục hung hăng băm chúng nó.

Cạch cạch phạt phạt phạt phạt cạch cạch-

Ngu ngốc, ngu ngốc, ngu ngốc, ngu ngốc, ngu ngốc, ngu ngốc -

Đã băm xong gừng, cô từ ở tầng chót của tủ lạnh lấy ra đồ ăn Hàn Quốc, sau khi cắt xong nguyên liệu, sau đó lại xử lý rau hẹ cùng cà rốt, mộc nhĩ, cùng với thịt đã sớm băm xong, mới đưa chúng vào trong hai cái bát inox, bỏ thêm dầu vừng, muối ăn, tỏi giã trộn đều, chia làm đồ ăn Hàn Quốc ăn cùng rau hẹ và thịt băm.

Đợi sau khi chuẩn bị xong thịt băm, một bụng cơn tức của cô mới tiêu hóa bớt, khi hết giận, cô cũng rơi vào trong vực sâu uể oải không đáy.

Mọi việc sao có thể biến thành như vậy?

Cô thật không dám tin mỗi lần gã vừa hôn cô, cô liền rơi vào trạng thái háo sắc vô cùng.

Đem bột mỳ cán mịn trên bàn ăn, lại lấy ra vỏ bánh sủi cảo, cô vụn phần bột lực ngồi trên ghế, không có tâm tình tiếp tục làm vỏ bánh sủi cảo, chỉ có thể ngẩn người nhìn đồng nguyên liệu ở trên bàn.

Được rồi, cô thừa nhận dáng người tên kia rất quyến rũ, bộ dạng tuy không phải rất đẹp trai, cũng có chút dễ coi, nhưng mà, nhưng mà... Nói như thế nào đây, cô cũng chỉ mới quen gã có vài ngày mà! Cô không tin mình lại nông cạn đến mức trông mặt mà bắt hình dong (nhìn vẻ bên ngoài đoán tính cách), cũng không tin tưởng cái chuyện quý quái tình yêu từ cái nhìn đầu tiên, hơn nữa tình huống bây giờ của cô cơ bản không có khả năng cùng người nói chuyện yêu đương —

Cô uể oải đưa tay lên che mắt kêu lên một tiếng, sau đó, một suy nghĩ trong đầu đột nhiên xuất hiện.

Trời ạ, sẽ không phải tác dụng phụ của thí nghiệm năm đó chứ?

Ý nghĩ này chợt lóe lên rồi biến mất khiến trong lòng cô giật mình, cô ngẩng đầu nhìn bức tường trước mặt, sắc mặt lập tức tái đi.

Không thể nào! Không thăm đến mức như vậy đi? Cô cũng chưa phải chưa từng nhìn thấy đàn ông!

Đúng vậy, đúng là như vậy, những người đàn ông này lại không hôn cô!

Trời ạ, vậy chỉ có tên kia hôn thì cô sẽ biến kẻ háo sắc, hay là tất cả đàn ông đều như vậy?

Loại khả năng đáng sợ này khiến sắc mặt cô càng tái nhợt, chỉ nghĩ thôi đã khiến cô đau đầu muốn chết.

Nếu thật sự là như vậy thì phải làm sao bây giờ? Cô phải làm thế nào để có thể xác định? Chẳng lẽ muốn cô đi trên đường lớn tùy tiện kéo một chàng trai nào đó hôn thử sao?

Tiếng nhạc dễ nghe của chuông cửa vang lên, cô đột nhiên tỉnh táo, xác định đã nhận ra tuyệt đối không hiểu được việc ấn chuông cửa, cô vốn không muốn đi mở cửa, nếu chuông cửa vang, người bên ngoài chắc chắn không phải gã.

Tuy không biết người bên ngoài là ai, nhưng cô rất mừng có cơ hội đem suy nghĩ khiến cô đau đầu quăng sang một bên, cô vội vàng đứng dậy đi mở cửa.

“Hi.” Phong Thanh Lam mặc quần đùi áo phông đứng ở cửa nhìn cô, trong tay cầm theo một túi đồ lớn, “Đại tình tình nói chị để quên đồ này, lão ý muốn em mang lên cho chị.”

Đại tình tình?

Hiểu Dạ vừa nghe, thiếu chút nữa bật cười, tên gọi này thực sự rất thích hợp với tên kia.

Nhìn túi đồ trên tay cô bé, cô nhú mày, tên kia xem ra còn chút lương tâm, lúc trước cô tức giận quay đầu bỏ đi, vốn tưởng ngày mai lại phải đi mua một lần nữa.

“Cám ơn, bao nhiêu tiền?” Cô mở cửa ra, tay nhận lấy túi đồ, cô lấy ví muốn trả tiền.

“Không cần, lão nói lão không tính toán, dù sao cũng không bao nhiêu tiền.” Cô bé bĩu môi.

Hiểu Dạ nghe thế không khỏi nhú mày, biết là tên kia cố ý, cô mới không cần thiếu tên kia chút tiền. Không muốn làm cô bé khó xử, cô lại không kiên trì, quyết định đem tiền này nhét phong bì, nhét dưới cửa nhà tên kia.

“Vây...chị nói có vấn đề có thể tới hỏi chị.” Cô bé có chút không chắc chắn mở miệng.

Thấy vẻ mặt cô bé có chút cứng ngắc không được tự nhiên, Hiểu Dạ biết cô bé sợ mình từ chối cô bé.

“Vào đi.” Cô cầm theo đồ xoay người, “Chị đang làm vỏ bánh sủi cảo.”

Cô trở lại ngồi xuống bàn ăn, cô bé cũng theo tới.

“Ngồi đi.” Hiểu Dạ nhìn cô bé một cái, “Chị có thể gọi em là Tiểu Lam không?”

“Vâng.” Cô bé ngồi đối diện cô, tò mò nhìn nguyên liệu trên bàn.

“Sao vậy? Em còn đau sao?” Tình thời gian, nguyệt sự của cô bé hẳn là đã qua rồi mà?

Sợ cô bé xấu hổ, Hiểu Dạ vừa ở bên làm vỏ bánh sủi cảo, vừa mở miệng giống như nói chuyện phiếm.

Cô bé lắc đầu, yên lặng nhìn cô làm bánh sủi cảo, qua một lúc, mới nhỏ giọng nói: “Băng vệ sinh của em đã dùng hết rồi, em định tự mình đi mua, nhưng mà em vừa đến, không biết đi nơi nào, em sợ lần sau không đủ dùng, chị có thể... mua giúp em không?”

Hiểu Dạ nhìn, không nghĩ tới việc này, cũng khó trách cô bé này lại đến tìm cô, mà không nói trực tiếp với đã nhân kia.

“Được, không thành vấn đề.” Cô mỉm cười, “Buổi chiều em có việc sao? Nếu không có việc gì, chúng ta đến nội thành đi, em có thể đi mua luôn những thứ cần thiết.”

Tiểu Lam nghe vậy nhẹ nhàng thở phào, hai tay đang nắm chặt cũng thả lỏng buông ra, cô bé nhìn cô gái tươi cười trước mặt, không tự chủ cũng nở một nụ cười, “Á...Cám ơn.”

“Không cần khách sáo, kia cũng không có gì.” Hiểu Dạ đem gói tốt năm túi bánh sủi cảo, nhìn cô, không suy nghĩ nhiều, cô mở miệng hỏi: “Em đã ăn cơm chưa? Có muốn cùng chị ăn bánh sủi cảo không?”

Lời vừa ra khỏi miệng, cô đã bị chính mình làm sợ hãi, cô biến bản thân không nên cùng người khác quan hệ quá nhiều, nhưng cô bé này vừa quật cường lại yếu đuối khiến lòng người thương xót, cô thật sự không biện pháp tỏ ra cứ mặc kệ.

“Em...sẽ không...”

Tuy cô bé lắc đầu, trong mắt khó nén được sự vui mừng cùng khát vọng khiến cô quyết định, mặc kệ sau này như thế nào, cho dù ngày mai cô sẽ rời đi, cũng không có nghĩa là ngày hôm nay cô sẽ không thể đối tốt với cô bé này một chút, hơn nữa cô ở đây đã vài tháng cũng chưa có việc gì...Có lẽ...Giờ đây cô thật sự có thể sống yên ổn...

Tuy biết kia là hy vọng xa vời, nhưng trong tận sâu đáy lòng cô vẫn không nhịn được có một ngọn lửa hi vọng nhỏ bé bùng lên.

Nhìn cô gái kia, cô lộ ra nụ cười, “Không sao, chị dạy cho em, rất đơn giản, đến đây nào...”

“Nơi này cách nội thành rất gần, đi hết đường này qua cây cầu kia chính là khu trung tâm, về sau em có thể tự mình đi xe đạp qua.” Vừa lái xe chở Phong Thanh Lam đến khu phố trung tâm, Hiểu Dạ vừa chỉ đường cho cô bé biết đường.

“Em không có xe đạp, em cũng không lái xe.”

“Em không đi xe đạp?” Hiểu Dạ kinh ngạc nhìn cô bé một cái.

“Không ạ.” Cô bé lắc đầu, “Em trước kia ở Đài Bắc, không có chỗ học lái xe, mẹ cũng không yên tâm cho em đi xe đạp ra ngoài.”

“Vậy em đi học như thế nào?”

“Mẹ em sẽ lái, nếu mẹ không rảnh, em tự mình đi xe bus cùng tàu điện ngầm.”

“Nơi này của chúng ta không có xe điện ngầm, xe bus cũng có nhưng rất ít, tuy về sau trường của em cũng rất gần, đi bộ là có thể đến, nhưng mà không có xe đạp muốn đi chỗ khác cũng không có phương tiện.” Hiểu Dạ suy nghĩ một chút, “Vậy đi, dù sao bây giờ em vẫn còn đang nghỉ hè, lát chúng ta đi mua xe đạp, chị sẽ dạy em.”

“Trên người em không có nhiều tiền như vậy.”

“Đừng lo lắng, chị có.”

Tuy không muốn thêm phiền toái cho người ta, nhưng lại thật sự muốn có một chiếc xe của riêng mình, Phong Thanh Lam vụng trộm nhìn cô gái đang lái xe một cái, cần mỗi phân vân một lúc, mới nhẹ giọng nói: “Cám ơn, em nhất định sẽ trả lại cho chị.”

Hiểu Dạ cũng không định cầm tiền của cô bé này, nhưng cô biết lòng tự trọng của đứa bé này rất cao, cho nên cũng không mở miệng từ chối, chỉ tươi cười.

Sau khi mang cô bé đi mua băng vệ sinh, Hiểu Dạ lại thuận tiện cùng cô bé đi mua ít đồ lót, còn có một số đồ mà một cô gái cần phải có.

Đã rất lâu không có đi dạo phố, cô dường như đã quên mất thú vui khi được chọn lựa, mua đồ gì đó.

Mấy tháng qua, mỗi lần đến nội thành, cô luôn quay về vội vàng, mua thật nhanh, rất ít khi dừng lại, lần này cùng cô bé này mua quần áo cùng trang sức, dẫn cô bé ăn chút gì đó, giống như những năm tháng không lo nghĩ đó, tuy cô vẫn không thể hoàn toàn buông lỏng xuống, nhưng cùng người đi dạo phố, loại hoạt động bình thường này, vẫn khiến cho cô không hiểu sao thấy cảm động.

“Này này, tiểu quỷ, sớm như vậy cháu muốn đi đâu?”

Liên tục vài ngày thấy cô bé mỗi buổi sáng bỏ chạy nhanh như chớp không thấy bóng người, hôm nay sáng tinh mơ Cảnh Dã đã chờ ở phòng khách, vì sợ bận việc mà quên mất, gã còn đặc biệt ghi ở tay để nhắc nhở chính mình.

He he, quả nhiên là gã đã đợi được.

Phong Thanh Lam cứng đờ, ngẩng đầu nhìn đại bốn ngư kìa (con trâu đàn =.), rồi lại cúi đầu thắt chặt đôi giày cô bé đang mang.

Đã quen cô bé không muốn hé răng, gã cũng không để ý, chỉ mang theo chén sữa đến trước mặt cô bé, “Muốn đi ra ngoài cũng được, trước uống hết sữa, ăn xong bữa sáng rồi lại đi, miễn ẹ cháu trách tôi nuôi cháu thành da bọc xương.”

Sữa?

“Cháu không phải là đứa trẻ ba tuổi!” Phong Thanh Lam chán ghét nhìn chằm chằm màu trắng ngà kia.

“Không bảo cháu uống một thùng, còn ỉ èo gì nữa, uống nhanh!” Gã lên tiếng cảnh cáo cô bé.

Liếc nhìn đại bốn ngư kìa một cái, thấy gã như là kẻ ác, biết gã sẽ không dễ dàng buông tha mình, sợ gã lại gào rú cảm rằm, cô bé nhìn qua cái cốc, tập trung, liền uống hết một hơi, sau đó dung lực đem cái chén trả lại cho gã, rồi lập tức xoay người bỏ chạy.

“Này, tiểu quỷ, đừng chạy, cháu còn chưa ăn sáng mà!” Gã đuổi theo ra đến cửa, ở cầu thang gào rú,

“Chú nấu cái gì cũng đều cháy khét, khó ăn muốn chết!” Cô bé chạy tới lầu hai quay đầu lại làm mặt quỷ với gã. “Cháu mới không cần ăn cái bữa sáng như thế, chú dám ép cháu ăn, cháu sẽ đi tố cáo chú ngược đãi trẻ em!”

“Tiểu quỷ thôi, biết nấu ăn cho cháu còn chê! Cẩn thận không tôi đem cháu quăng đến trại tị nạn đấy!” Gã trừng mắt nhìn tiểu quỷ cầm đầu chạy dưới lầu gào to, mắt ngược lên nhìn thấy một chiếc chân trắng non rút về ở trên chỗ rẽ cầu thang, gã vội vàng quay về, hai ba bước đi nhanh lên phía tầng bốn, thò đầu lên nhìn thấy cô nàng kia đang mang ba lô hẳn là muốn ra ngoài, bây giờ đang bước đi nhẹ nhàng.

Cảnh Dã nhướn mi, chưa cho cô nàng kia cơ hội bỏ trốn, mở miệng kêu lên: “Tình yêu à, chào buổi sáng, đã ăn bữa sáng chưa?”

Chết tiệt, đáng ghét!

Hiểu Dạ cứng đờ, ở trong lòng âm thầm mắng hai tiếng, quyết định xoay người, dùng tốc độ nhanh nhất vượt qua gã.

“Chào buổi sáng, tôi đã ăn, cảm ơn anh đã quan tâm hỏi thăm.” Cô vịn tay cầu thang cúi đầu, bước đi nhanh hơn, không nhìn gã.

Ai ngờ gã cứ đứng ở chỗ giữa cầu thang, một chút lùi ra cũng không có, cô muốn xuống lầu, như thế nào cũng cần phải vượt qua gã.

Cô nắm chặt tay thành nắm đấm, tiếp tục cúi đầu, “Xin lỗi, làm ơn cho đi qua được không?”

“Xin lỗi, em là đang nói với tôi sao?”

“Vô nghĩa, không phải anh thì là ai?”

“Ừa, không biết được, có thể là con kiến, hoặc là chân của tôi, hoặc là tiểu đệ đệ của tôi –”

Gã dám ám chỉ cô đang nhìn chăm chăm vào cái kia!

Cô thở mạnh, tức giận ngẩng đầu lên nhìn gã, “Anh anh anh – anh là đồ con gián hạ lưu!”

“Có lẽ tôi hạ lưu, nhưng tôi tuyệt đối thành thực.” Gã nhướn đôi mày rậm, tuyệt không để ý nhe răng cười, kiêu ngạo nói: “Nếu em cũng thành thật với bản thân mình, sẽ thừa nhận em cũng muốn tôi.”

“Cho dù đàn ông trên thế giới này chết sạch, cũng không tới phiên anh!” Nàng nội trợn lời đĩnh, đẩy gã ra, đi qua bên người gã.

Cảnh Dã vui vẻ nhếch miệng cười không ngừng, thấy cô nàng thở phì phò chạy xuống lầu, nhịn không được mở miệng nói, “Em yêu, cẩn thận nói dối cái mũi sẽ dài ra đó!”

Cô không để ý đến gã, cũng không quay đầu lại chạy thẳng ra ngoài, nhưng tiếng cười kia vẫn theo cô đến khi cô đã đến khu đất trống.

Tiểu Lam đã sớm dắt xe đạp chờ ở đó, cô từ trong balo lấy ra sandwich cùng nước hoa quả, sau khi hai người ăn xong, cô mới tiếp tục dạy cô bé đi xe đạp, nhưng toàn bộ buổi sáng, cô vẫn không yên lòng, cả đầu đều là lời nói của tên dã nhân kiêu ngạo đáng chết kia.

Ánh mặt trời rực rỡ, gió mùa hạ nhẹ thổi qua, trời xanh cỏ cây cũng xanh, chỉ nghe thấy tiếng hô gào liên tục.

“Cẩn thận! Giữ vững giữ vững –”

“A a a.....”

“Đúng, đừng sợ, chính là như thế, cố lên, một chút đã là năm mươi mét –”

“Oa a a a a –”

Ô Hiểu Dạ dừng lại, thở phì phì nhìn Tiểu Lam tuy sợ hãi nhưng rất hưng phấn vẫn oa oa kêu to lại đi tương đối ồ, không khỏi bật cười, hai tay làm loa la lớn: “Em đã lái được rồi!”

Ai biết lại nghe cô bé sợ hãi kêu lên: “Em em em... Em không biết dừng như thế nào đâu –”

“Phanh xe, từ từ bóp phanh xe, hai chân cùng nhau để xuống –” Cô nghe vậy không thể ngừng cười, vừa cười vừa hô, dạy cô bé làm sao để dừng xe.

Tiểu Lam luống cuống tay chân một lúc lâu, xiên vẹo đi một đoạn dài, cuối cùng mới dừng lại ở ven đường.

Hiểu Dạ chạy đến bên người cô bé, thấy bộ dạng cô bé vẻ khiếp sợ vẫn còn, nhịn không được cười hỏi: “Khụ, em có ổn không?”

Cô bé giống như thất thần, hai mắt mở thật to, nhìn con phố ở phía sau, lại nhìn Hiểu Dạ nói: “Em đi xa như vậy sao?”

“Đúng vậy.” Hiểu Dạ gật gật đầu.

“Oa” Cô bé chớp mắt mấy cái.

“Oa, đúng là vậy.” Nhìn cô bé bộ dáng kêu lên vui vẻ, khuôn mặt trái xoan lộ ra vẻ mặt sinh động, Hiểu Dạ nhìn không được cười ra tiếng, “Luyện tập lại thêm vài lần, em sẽ từ từ càng giỏi hơn.”

“Thật vậy chẳng?” Mắt hạnh cô bé tròn tròn.

“Đương nhiên là thật, em xem hôm nay em cũng chưa ngã một lần, đã tốt hơn nhiều so với ngày hôm qua và ngày hôm kia, không phải sao?” Hiểu Dạ cười khê, “Đến đây nào, bây giờ em từ chỗ này đạp xe trở về, chị ở chỗ này chờ em, đợi em sau khi đạp xe trở về, ổn ổn một chút, chị sẽ từ từ dạy em cách điều khiển.”

“Vâng.” Cô bé mỉm cười, gật gật đầu, hưng phấn quay đầu xe đạp, giữ xe vững vàng, chân phải chống xuống ngồi lên yên xe, đi được chưa đến hai mét lại bắt đầu hô to gọi nhỏ, đứng một bên nhìn Ô Hiểu Dạ cười liên tục, cô bé tiến triển so với hai ngày trước tốt hơn nhiều lắm.

Không bao lâu, ngay cả điều khiển cũng đã học xong, tuy rằng vẫn còn chút ngượng, cũng đã có thể đạp xe tốt vài lần, cô bé hứng phấn đi tới đi lui, tiếng cười vang lên không ngừng, Hiểu Dạ đã sớm mệt mỏi chỉ có thể ngồi nghỉ ngơi ở dưới tán cây ăn chút gì đó.

Sau khi Cảnh Dã mở cánh cửa cửa hàng tạp hóa ra, thấy chính là cảnh tượng như vậy, gã nhú mày, cuối cùng đã biết thì ra mấy ngày nay tiểu quỷ kia đều cùng cô nàng này ở cùng nhau.

Từ đó đến nay, gã cũng không thấy cô nàng kia cười qua, cả người cô luôn căng thẳng kiên cố, khó thấy được cô thoải mái như thế, gã không nhận được đem xe dừng ở ven đường, xuống xe đi qua.

Gã xuống xe, cô liền thấy gã, lúc trước cô chọn con đường để dạy Tiểu Lam đạp xe, là bởi vì nơi này đường rộng, người xe qua lại cũng ít ỏi, chỉ cần có bất kỳ chiếc xe lớn nào xuất hiện, từ xa xa cũng có thể nhìn thấy, muốn tránh cũng kịp. Liếc nhìn thấy gã, cô có chút gì đó sợ hãi, trong nháy mắt thật muốn đứng lên chạy trốn, nếu không phải làm như vậy quá mức lộ liễu, khả năng cô sẽ thật sự bỏ chạy.

“Hi.” Gã nói.

“Hi.” Nhìn lướt qua gã một cái, cô duy trì bình tĩnh ngồi tại chỗ, âm thầm cầu mong gã cứ như vậy mà rời đi.

Ai ngờ ngược lại gã lại đến bên cô ngồi xuống, hơn nữa khi nhìn thấy sandwich trong tay cô, biết rõ còn cố hỏi: “Đó là sandwich vị cá sai?”

Nàng nhìn thấy sandwich vị cá trong tay, lựa chọn trầm mặc, hy vọng gã có thể tự động rút lui trong im lặng.

“Giống như có vẻ ăn rất ngon.”

Cô vẫn im lặng như cũ không nói, cũng rất khó không chú ý tới khát vọng trong giọng nói của gã.

“Tự em làm sao?”

Xem ra muốn gã buông tha cho là không có khả năng, tuy rằng gã đeo kính râm, cô không nhìn thấy ánh mắt của gã, nhưng gã đàn ông này lại có biện pháp dù đeo kính râm cũng lộ ra vẻ mặt “tôi rất đói bụng”, cô nhìn sandwich trong tay, phân vân ba giây, mới không có chút tình nguyện hỏi: “Anh đã dùng cơm trưa chưa?”

“Còn chưa có.”

“Nơi này tôi còn một ít, anh có muốn nếm thử không?” Cô theo lễ phép mở miệng.

“Ok.” Gã không chút khách khí nào nhe răng cười.

Âm thầm thở dài, cô lấy ra chiếc sandwich còn lại, lại chia cho gã một nửa nước hoa quả.

Mặc dù Cảnh Dã thấy vui, nhưng cũng hiểu được không thể quá mức một bước lên trời, gã vươn tay nhận lấy đồ ăn, an phận ngồi ăn.

Nhìn thấy gã, vốn Tiểu Lam có chút lo lắng, quay đầu lại nhìn hai người lớn kia, Hiểu Dạ vẫy vẫy tay với cô bé, lộ ra nụ cười, khiến cô bé yên tâm, thấy hai người ở chung không có chuyện gì, cô bé cũng tiếp tục việc luyện tập đạp xe đạp của mình.

Cảnh Dã nhìn tiểu quý kia, chợt phát hiện mái tóc dài của cô bé đã được người ta tết thành bím tóc rồi dùng một chiếc kẹp màu đen kẹp lên.

“Tóc của con bé là em làm giúp?”

“Ừ.” Cô liếc nhìn gã một cái, “Tóc cô bé quá dài, buộc lại thì sẽ tiện học đạp xe hơn.”

Gã chớp mắt mấy cái, một lúc lâu sau mới lên tiếng, “Ồ.”

Tiểu Lam lại đi một vòng, hai mắt Hiểu Dạ nhìn chăm chăm cô bé, bản thân không để ý tới sự tồn tại của gã đàn ông bên cạnh.

Gã ăn sandwich, hai mắt cũng nhìn chăm chăm cô bé kia, yên lặng một lúc lâu, đột nhiên nói: “Tôi vẫn chưa cảm ơn em.”

Cô ngạc nhiên, “Cảm ơn cái gì?”

“Giúp con bé thích ứng.”

“Cũng không có gì.” Cô nhún vai một cái, khoe miệng lơ đãng cong lên, “Cô bé thật biết điều.”

Thật biết điều? Có quý mới tin là tiểu quý kia thật biết điều.

Gã làm xong cái mặt quý, mới hỏi: “Chiếc xe đạp kia bao nhiêu tiền?”

“Cùng với linh kiện trước đây anh sửa và thêm túi tạp hóa kia thì cũng không kém nhiều lắm.”

He he, cô nàng này thật là tính toán mà.

Miệng Cảnh Dã cong lên, vụng trộm nhìn cô gái bên cạnh một chút, cô đã buộc mái tóc thành đôi ngựa, trên người mặc một chiếc quần ngắn màu lam cùng một chiếc áo thể thao màu trắng cổ sâu, thoát nhìn tú sắc khả san [1], nhất thời gã không nhịn được nói: “Cái kia...”

[1] Tú sắc khả san: Sắc đẹp có thể thay cơm ăn. Chỉ vẻ đẹp của cô gái cực kỳ xinh đẹp, nghĩa thứ hai là chỉ cần nhìn ngắm vẻ đẹp cũng có thể ăn thay cơm được, hàm ý chỉ sự vui vẻ.

“Cái kia?”

“Chẳng lẽ em không tò mò khi hai chúng ta ở cùng một chỗ sẽ có cảm giác gì sao?”

Cô liếc mắt khinh thường, thấy mình kỳ quái vừa rồi làm sao có thể nghĩ tên dã nhân này sẽ có lúc có cảm tính cơ chứ.

“Tôi cũng rất tò mò.” Gã không đợi cô trả lời, cũng không quay đầu nhìn cô, hai mắt nhìn chăm chăm vào tiểu quý đang đạp xe, lẩm bẩm nó: “Mỗi ngày trong đầu đều là suy nghĩ ảo tưởng cùng em ở một chỗ.”

Ảo tưởng? Ảo tưởng cái gì?

Ôi, trời ạ! Đáng chết, Ô Hiểu Dạ, đừng hỏi gã đang ảo tưởng cái gì! (Đoạn này là tự chị nói với bản thân mình, mình theo raw đến đây là cắt nên chú thích thêm)

Cô cắn ống hút, tiếp tục duy trí im lặng, thử không để ý tới hắn, cho dù cô rất tò mò nhưng cũng tuyệt đối không thừa nhận với gã.

Gã lại cắn một miếng sandwich, nhai mấy cái, nuốt vào, sao đó lại tự nhiên, từ từ nói: “Em có biết, chính là cảm giác tứ chi quấn vào nhau, mồ hôi ướt chân, thân thể gắn chặt vào nhau, tưởng tượng thật quá kích thích, tuy rằng tôi chưa có nếm qua, nhưng tuyệt đối có thể làm đến trăm loại (ý là tư thế xxoo, địa điểm xxoo). Tôi và em trần như nhộng ở trên giường, trên bàn, phòng bếp, cầu thang, trong bồn tắm lớn...”

Cô chớp mắt mấy cái, dù thế nào mắt cũng vẫn nhìn chăm chăm về phía trước, nhưng không có cách nào ngăn được sự kinh hãi trong lòng cùng lòng bàn tay đang đổ mồ hôi.

“Nói lại, nếu hôm đó không có việc ngoài ý muốn kia, bây giờ chúng ta nhất định vẫn còn quay cuồng trên giường –”

Cô liền bị ho khụ khụ.

Gã tốt bụng dùng bàn tay vỗ lưng cô, lại vẫn quên không hỏi: “Thế nào? Em có muốn thử suy nghĩ không?”

Thật vất vả mới thở được bình thường, cô trừng mắt nhìn gã, “Suy nghĩ cái gì?”

“Cùng tôi ở trên giường.” Gã lộ ra nụ cười lười miếng giống như chú mèo béo ú.

Cô không thể tin được trừng mắt nhìn, lại nhìn gã.

Thấy gã giống như là đề nghị hẹn một bữa ăn trưa, đầu cô lập tức thoáng cái thay đổi, qua một lúc lâu sau, cô mới có thể nói ra một câu: “Anh bị điên à?”

“Đương nhiên không có.” Gã nhú mày, cái tay ma quỷ kia vẫn xoa xoa ở trên lưng cô, “Nói thật, chúng ta nam chưa cưới, nữ chưa gả, em rõ ràng muốn tôi bằng chế, mà tôi cũng muốn em đến đòi mạng, –”

“Tôi nhớ rõ anh đã từng nói anh không thích loại như tôi.” Cô không ngừng muốn phá gã, thử cố giữ bình tĩnh.

“Tôi cũng không nói gì là tôi không thích loại hình như em, tôi nói là tôi thích có điểm thịt, nhưng em cũng hiểu chỉ nhìn tôi thì không thể có kết quả chuẩn xác, sau trải qua kinh nghiệm thực tế, tôi phát hiện –”

“Phát hiện đầu anh có vấn đề?” Cô giễu cợt tiếp lời.

“Đương nhiên không phải.” Gã không chút nào để ý nhếch miệng cười, “Tôi chỉ phát hiện cảm giác cùng em cũng rất tuyệt, cho nên nếu là vậy, vì sao không thể –”

“Bởi vì tôi không muốn cùng người làm tình một đêm!” Không có cách nào cũng gã tiếp tục nói lung tung, cô đứng dậy, quyết định rời đi.

“Đừng nói giỡn, một đêm làm sao đủ!” Gã không chịu buông tha cũng đứng lên, hai tay để trong túi quần, vẻ mặt lại là bộ dáng “Em đừng có náo loạn.”

Hai mắt cô mở thật to, hai gò má chợt ửng đỏ, đi thật nhanh, dùng sức lắc đầu, muốn đem hình ảnh tình sắc trong đầu biến mất.

“Nhìn đi, em cũng hiểu được là không đủ đi.” Gã lộ ra bộ mặt cười hi ha nói.

“Anh— nhàm chán!”

Tên này rốt cuộc là do bệnh viện nào tâm thần nào thả ra? Thật sự là quá đáng!

Cô cầm túi lên còn muốn chạy, lại nghe gã tự đại nói: “Thừa nhận đi, ngày đó khi lần đầu chúng ta gặp mặt, dáng người của tôi khiến em nhìn không rời mắt, nước miếng chảy ròng, đúng không?”

“Mới...mới không có!”

“Không có sao?” Gã từng bước bước đến gần cô.

“Đúng...” Cô có chút sợ hãi lui từng bước.

“Thật sự?” Gã nhú mày rậm, đi lên phía trước cách cô hai bước, nụ cười ngả ngớn trên mặt không biết đã biến mất từ lúc nào, chỉ là nhẹ nhàng nói: “Một chút cũng không có? Không có ảo tưởng cõi hết quần áo của tôi, đẩy tôi ngã ở trên giường, tùy em lăng nhục (tùy ý xxoo như kiểu cưỡng dâm)?”

Hai gò má của cô nóng rực, á khẩu không trả lời được chỉ nhìn gã, không có cách nào phủ nhận, nhưng cũng không thể thừa nhận.

“Tôi có.” Gã nói, sau đó từ từ cúi đầu, nhẹ nhàng chạm vào môi của cô.

Hai tay gã vẫn đặt ở trong túi quần, rất từ từ cúi đầu, gã để cho cô có cơ hội cự tuyệt, nhưng cô không có cách nào nhúc nhích, chỉ có thể nhìn khoảng cách gương mặt thô lớn của gã ngày càng gần, cho đến khi môi gã chạm vào môi cô.

Gã cũng không hôn sâu, cũng không có đem tay chạm vào cô, chính là tự kiểm chế, giống như lễ phép khẽ chạm môi nàng một chút, sau đó mới giọng trầm mở miệng, “Em cứ suy nghĩ xem.”

Nụ hôn chưa đến hai giây, so với hai lần trước đây càng khiến cô thêm uể oải, cô giống như không nhận được mà bật ra tiếng rên rĩ.

“Chỉ cần nói một tiếng, tôi chính là của em.” Gã nói xong, mỉm cười với cô, liền xoay người rời đi.

4. Chương 4

Edit: Tiểu Ngạn Hai giờ tám phút đêm, kim giây tích tắc chuyển động trong đêm.

Cả người cô đầy mồ hôi, trong lòng kinh hãi tỉnh dậy từ trong giấc mơ, chẳng qua lúc này giấc mơ của cô, khác với bình thường là cảnh chạy trốn khỏi phòng thí nghiệm, ngược lại là gã đàn ông đáng chết dưới lầu, hình ảnh gã trần như nhộng.

Cô vừa uể oải vừa tức giận, lấy chăn trùm đầu, quyết định xua đi gã đàn ông trần truồng trong đầu, xoay người tiếp tục ngủ.

Ai ngờ vừa nhắm lại, trong đầu lại hiện lên hình ảnh của gã kia, sợ tới mức cô lập tức mở mắt ra, không dám ngủ tiếp, nhưng cứ nhìn lên trần nhà tối đen, giọng nói khàn khàn của gã lại quanh quẩn ở bên tai.

Em thử suy nghĩ xem...

Chỉ cần nói một tiếng, tôi chính là của em...

Cô bỗng ngồi dậy, vội ấn công tắc bật đèn, căn phòng sáng lên, đèn điện sáng choang, xua đi hình ảnh mãnh nam trần truồng trên trần nhà.

Ở trên giường lõa thể quay cuồng....

Tứ chi, mồ hôi hòa vào nhau...

Đáng ghét! Cô âm thầm mắng một tiếng, vội vàng rời giường rót nước uống.

Em thử suy nghĩ xem...

Chỉ cần nói một tiếng...Chỉ cần nói một tiếng, tôi chính là của em...

Tôi chính là của em... Của em...

Chỉ cần nói một tiếng.....

Giọng nói của gã cứ quẩn quanh, cô đành phải mở nhạc, cầm lấy bàn chải bắt đầu cọ rửa phòng tắm, cọ từ bồn tắm đến bồn rửa tay, lại từ bồn rửa tay đến bồn cầu, sau đó lại cọ sàn một lần, thậm chí ngay cả bề mặt tường, bồn nước cùng bồn cầu cũng cọ sạch bóng, nhưng giọng nói của gã chết tiệt kia như ma âm xuyên vào đầu cô.

Cho nên cô lại bắt đầu dọn lại phòng ngủ, phòng khách, phòng bếp, cho đến khi tất cả đều không còn một hạt bụi, bóng loáng.

Sau đó, trời đã sáng.

Cô nấu một nồi cháo, làm một chút đồ ăn, còn làm đủ loại sandwich, ép một chai lớn nước hoa quả, cuối cùng mới buông tha cho việc đối kháng cùng gã kia ở trong đầu cô suốt hai mươi tư giờ không gián đoạn một chút nào.

Tám giờ ba mươi lăm phút sáng, cô ngồi ở trên bàn cơm, nhìn một bàn thức ăn bữa sáng, một chút thêm ăn cũng không có.

Ba ngày trước sau khi gã nói những lời này, chúng luôn quấy nhiễu suy nghĩ của cô, kể cả khi cô ăn cơm, tắm rửa, đi ngủ hoặc là bồi Tiểu Lam luyện đạp xe, chúng nó vẫn luôn ở bên cạnh tai cô thì thầm.

Thừa nhận đi, dáng người của tôi khiến em nhìn không rời mắt, nước miếng chảy ròng đúng không?

Được rồi, cô thừa nhận, dáng người của gã khiến cô nhìn không thể rời mắt, nước miếng chảy ròng!

Được rồi, cô thừa nhận, cô ước gì có thể đẩy gã ngã lên giường, tùy cô lăng nhục!

Được rồi, cô thừa nhận, cô đúng là rất muốn gã...

Cho dù là như vậy, vậy thì sao? Thật sự tìm gã lên giường sao?

Có gì không thể?

Cả người cô cứng đờ, môi tự nhiên hơi nhếch lên, suy nghĩ trong đầu lại không dừng lại được.

Dù sao gã cũng nói, bọn họ nam chưa lập gia đình, nữ chưa gả, vì sao không thể cùng một chỗ? Hơn nữa trừ phi những người đó không còn truy đuổi cô, nếu không cả đời này cô cũng không thể cùng người kết hôn sinh con, yên ổn được, từ khi cô trưởng thành, vốn không có cơ hội yêu đương, càng miễn bàn đến được nếm thử quan hệ nam nữ, cô thấy về sau cũng không có khả năng.

Sau khi trưởng thành, cuộc sống của cô đều là thí nghiệm không giới hạn cùng không ngừng tính toán bỏ trốn, đoạn thời gian yên bình này rất có thể bởi vì những người đó mà gián đoạn, cho nên nếu cô muốn gã, gã lại tự mình đưa lên cửa, cô sao lại kháng cự?

Chỉ cần nói một tiếng, tôi chính là của em –

“Chú đừng tới.”

“Vì sao?”

“Chị ấy không thích chú.”

Cảnh Dã trầm mặc hai giây, “Cô ấy nói như vậy sao?”

Phong Thanh Lam dừng động tác mặt áo khoác mắt nhìn gã, rất muốn trả lời “Đúng”, nhưng cuối cùng vẫn thành thật giọng nói buồn buồn trả lời: “Không có.”

“Nếu không có, chú và cháu cùng đi tới thì có liên quan gì.”

“Học đạp xe là cháu, cũng không phải chú.” Tiểu Lam cắn môi, có chút lo lắng.

“Nhưng chú là người giám hộ của cháu, chú có quyền lợi này. Được rồi, đừng dây dưa nữa, động tác nhanh một chút, đừng để cho người ta chờ.” Đùa gì thế, gã nhìn lâu như thế, hôm nay nhất định phải nhìn thấy nàng.

Đã qua ba ngày, cô nàng kia không có chút tin tức, tuy gã muốn cô thử suy nghĩ xem, nhưng ba ngày đã là nhần nại cực hạn của gã, bởi vì cảnh xuân của cô và gã luôn xuất hiện không ngừng đánh lén gã, hại gã dường như chuyện gì cũng làm không thành, nếu không nghĩ biện pháp phá vỡ cục diện bế tắc, nói không chừng gã sẽ chết vì tinh trùng xông lên não. (Nguyên văn mục tác giả)

“Nhưng mà –”

“Làm sao?” Hai tay gã ôm ngực, mắt nhìn thẳng cô bé, vẻ mặt ghê gớm.

“Nếu không chú phải cam đoan chú không động tay động chân với chị ấy.” Cô bé ngắc đầu nghiêm túc cảnh cáo.

“Khi nào thì chú—” Gã giật mình, nhớ lại một chút, liền dừng lại, nhú mày hỏi ngược lại: “Cho dù chú thật sự động tay động chân với cô ấy, thì liên quan gì tới cháu?”

“Bởi vì—” Cô bé không kiên nhẫn hai tay chống nạnh nói: “Nếu chú vẫn quấy rối tình dục chị ấy, đến lúc đó ngay cả cháu chị ấy cũng ghét, sẽ không có người dạy cháu đạp xe!”

Tiểu quỷ này!

“Cái gì mà quấy rối tình dục, nếu cô ấy không thích, sẽ không để chú đến gần cô ấy.” Gã nhún mày, dùng lỗ mũi hừ một tiếng, tự tin nói: “Còn có, ai nói sẽ không có người dạy cháu, chú cũng biết mà.”

“Cháu mới không cần chú dạy!” Cô bé tức giận giậm chân, “Dù sao chú không được quấy rầy chị ấy!”

“Này tiểu quỷ này sao cháu quẫn nhiều như vậy?” Gã nhú mày oán giận.

“Thôi, cháu không đi!” Thấy gã không chịu cam đoan, cô bé xoay người, giả vờ sẽ trở về phòng.

“Này này này –” Cảnh Dã thấy thế, vội vàng nói: “Được rồi, được rồi, tiểu tử tông của tôi ơi, chú cam đoan, chú cam đoan như vậy được rồi chứ?”

Cô bé dừng bước, nghi ngờ quay đầu nhìn gã, “Chú cam đoan?”

“Được rồi, chú cam đoan, chú thề, ok?” Gã giơ tay phải lên, vẻ mặt là bộ dáng bất đắc dĩ.

Tiểu Lam thấy thế, mới cam tâm đi nốt một bên giày.

Vài phút sau, khi bọn họ ra khỏi cửa đi xuống tầng, đi vào chỗ để xe dắt xe, lại nghe gã mở miệng hỏi: “Này?”

“Sao ạ?” Cô bé đề phòng quay đầu liếc nhìn gã một cái

“Cháu thích cô ấy đúng không?”

“Vậy thì sao?”

“Chú cũng vậy.”

Cô bé mở to mắt, dừng bước, hoảng sợ nhìn gã cười đi về phía thư viện, vội vàng dắt xe đạp đuổi theo, nói lớn tiếng: “Chú cam đoan không quấy rầy chị ấy mà—”

“Cháu yên tâm, cô ấy sẽ không vì chú mà ghét cháu đâu.” Gã vẫy vẫy bàn tay to, chỉ về phía cô bé, “Được rồi, lấy xe là để đi không phải để dắt, nhanh lên xe, đừng có dắt.”

“Chú nói mà không giữ lời!” Cô bé vừa lo lắng vừa cáu giận nói.

“Chú chưa nói không quấy rầy cô ấy, chỉ nói chú cam đoan, chú cam đoan sẽ không khiến cô ấy chán ghét cháu, vậy là được rồi?”

Cô bé thờ phỉ phò nhìn gã tròn mắt mà chống đối, “Chú cũng không phải chị ấy, sao mà cam đoan được?”

Cảnh Dã nhìn trên gương mặt nhỏ nhắn của cô bé mấy ngày nay có thêm mấy cái tàn nhan, không khỏi gãi gãi cằm, sau đó đem mũ lưỡi trai trên đầu mình tháo xuống đội lên đầu cô bé, nhẹ nhàng cười, “Chỉ cần cô ấy thích chú, thì sẽ không chán ghét cháu!”

“Thích chú?” Trên khuôn mặt nhỏ bé của cô bé hiện lên sự kinh hãi, “Làm sao có thể!”

“Này, tiểu quỷ kia, cháu thật xem thường chú đấy!” Gã tắc lưỡi lắc đầu, “Chắc chắc chắc, như vậy là không được nha.”

“Nhưng mà, nhưng mà...” Cô bé trở nên lắp bắp.

“Chú biết chú không phải là hoàng tử bạch mã, cho nên cháu phải giúp chú, hiểu không?” Gã làm bộ dáng đương nhiên, sau đó vỗ vỗ lên chiếc mũ lưỡi trai cô bé đang đội trên đầu, “Được rồi, đừng nói linh tinh nữa, đi thôi, mục tiêu chính là phía trước, đạp xe đi!”

Nói xong, gã xoay người đi về phía thư viện.

Phong Thanh Lam cứng họng nhìn tên đại tinh tinh kia bộ dạng nhàn nhã tự nhiên, giống như ra ngoài thành là để đi dạo chơi hẹn hò, chỉ cảm thấy có đám mây đen trên đầu.

Giúp chú?

Khiến chị Hiểu Dạ thích tên đại tinh tinh này?

Đừng đùa chứ, Tiểu Lam cảm thấy cô bé giúp gã trúng số còn khả quan hơn.

Xa xa thấy Tiểu Lam đã ở thư viện luyện đạp xe, Hiểu Dạ mới từ nội thành mua đồ trở về, lái xe dừng ở ven đường, vừa muốn xuống xe đã nhìn thấy gã kia cũng ở đó, hai cô tay vừa đặt lên cửa xe lại thu vào, nhất gan ngồi ở bên trong nhìn tên kia.

Gã đứng ở xa khoảng hơn mười mét, hung ác hô to gọi nhỏ về phía Tiểu Lam, rất giống một tên huấn luyện viên bóng đá tàn bạo.

“Cơ thể đừng nên cứng ngắc như vậy!”

“Tay phải thả lỏng! Thả lỏng!”

“Không nên giữ chặt phanh xe! Cứ dừng cảm đi tới —”

Khi gã quất xong, Tiểu Lam cũng không có dễ dàng thả lỏng, ngược lại càng cứng ngắc, sau đó cô bé giống như bị gã chọc mao (làm cho tức giận), chớp mắt một cái, chỉ thấy phương hướng xe đạp thay đổi, bắt đầu lao về phía vị đại tinh tinh tàn bạo kia.

“Này này này, cháu đạp xe đi đâu vậy? Này! Tiểu quý! Đừng náo loạn —”

“A a a! Chú mau tránh ra! Chớ cản đường —” Cô bé hét lên.

Biết tình huống không đúng, gã nhanh chóng né đi, cũng không biết là cố ý hay là trùng hợp, phương hướng của cô bé vẫn là đuổi theo gã, khiến gã không thể làm gì khác hơn là bị cô bé đuổi theo, chỉ thấy một lớn một nhỏ, một đạp xe, một đang chạy, cùng ở trên đường la hét.

“Tiểu quý, mau dừng lại đi —”

“Làm sao để dừng —”

“Bóp phanh xe, bóp phanh xe đi —”

“A a a – phanh xe ở chỗ nào vậy đây —”

Hiếu Dạ ở trên xe nhìn thấy không nhận được bật cười, cũng không biết là Tiểu Lam thật sự đã quên hay là cố ý, cuối cùng cô bé vẫn đạp xe không vững đuổi theo gã mấy chục mét bởi vì không giữ được thăng bằng mà té ngã.

Khiến cho Hiếu Dạ ngạc nhiên là, ở trong khoảnh khắc như mảnh treo chuông thân thủ Cảnh Dã gọn gàng kéo Tiểu Lam một cái, tuy hai người vẫn ngã xuống, nhưng gã lại thành đệm thịt cho cô bé.

“Đều tại chú!” Tiểu Lam từ trên người gã đứng dậy, chống nạnh chỉ vào hán nỏ cẩu: “Không có việc gì lớn lên to lớn đến chặn đường!”

“Cái gì mà đều tại chú? Thối tiểu quý này! Rõ ràng là tự mình đạp xe không tốt —”

“Cháu chính là đạp xe không tốt mới cần luyện tập mà! Còn có, cháu không phải là thối tiểu quý! Chú mới là đại tinh tinh ngực bự ngực nghếch! Nếu không phải chú luôn ở bên cạnh cháu rồng lên như quý, cháu mới không bị ngã!”

“Chú ngực bự ngực nghếch? Cháu biết dùng thành ngữ không vậy? Sáu năm học tiểu học của cháu đều trôi xuống sông sao? Ngực bự ngực nghếch là từ hình dung về phụ nữ biết không?” Gã vừa nghe, mở to hai mắt, cũng đứng lên cùng cô bé đối chất.

“Chú chính là ngực bự ngực nghếch, cháu có dùng sai sao? Có ai quy định ngực bự ngực nghếch nhất định phải dùng ở trên người nữ nhân? Cục giáo dục sao? Từ điển quốc ngữ sao? Ở đâu có nói? Ở đâu nào? Ở đâu nào? Chú chỉ cho cháu xem đi? Hừ!” Tiểu Lam hai tay chống ở eo, ngược cầm nhỏ lên, dùng lỗ mũi nhìn gã.

Hiếu Dạ nghe xong lại bật cười thành tiếng, cười đến nước mắt cũng chảy ra, lại quên mất một lớn một nhỏ kia ngã ở chỗ cách cô chỉ có mấy nữa, cửa kính xe của cô lại không đóng, tiếng cười này, khiến lực chú ý của bọn họ tập trung về đây, mãi cho đến khi Cảnh Dã cùng Tiểu Lam đi tới chỗ cô đổ xe, cô vẫn không thể ngừng cười được.

“Chị Hiếu Dạ!” Tiểu Lam vừa thấy cô liền bỏ Cảnh Dã lại, vui vẻ chạy đến chỗ đổ xe.

“Xin lỗi... Chị đến muộn... Ha ha ha...” Cô thật vất vả mới dừng cười được, sau khi thấy Cảnh Dã đi theo phía sau Tiểu Lam, nghĩ đến câu “Đại tinh tinh ngực bự ngực nghếch”, lại không nhận được cười.

“Tiểu thư, em đã cười đủ chưa?” Gã một tay để ở trên nóc xe, híp mắt nhìn cô.

“Khụ.. à ừm... đủ...” Cảm giác thấy gã khó chịu, cô nhếch môi, cô cố gắng ngừng cười, lại không giấu được ý cười ở đáy mắt, sợ gã thẹn quá thành giận, cô nhanh mở cửa xuống xe, đem một túi lớn ở ghế khách đưa cho Tiểu Lam, “Chị mua chút này, cho em đó.”

“Đây là cái gì?” Tiểu Lam tò mò nhận lấy, phát hiện túi lớn có chút nặng.

“Một ít công cụ.” Hiểu Dạ mỉm cười, “Hai ngày trước, em đến nhà chị, chị thấy em có vẻ có hứng thú với hoa cỏ, cho nên vừa rồi khi đi mua đồ, chị tiện mua chút đồ này.”

Tiểu Lam mở ra vừa thấy bên trong có một cái xéng nhỏ, hai cái bồn hoa nhỏ, còn có một túi đất, cùng với hai túi hạt giống.

“Tất cả này đều là cho em?” Cô bé kinh ngạc ngẩng đầu nhìn Hiểu Dạ.

“Ừ, phần thưởng thưởng cho em khi học đạp xe.” Hiểu Dạ vuốt đầu cô bé, chỉ vào hai túi hạt giống nói: “Hai túi kia một túi là mè diệt hương, một túi là huân y thảo, mặt sau có dạy cách trồng, em có gì không hiểu, có thể hỏi chị.”

Tiểu Lam nắm chặt túi to, một lúc lâu sau mới có thể ngẩng đầu lên, vẻ mặt cảm động nhìn cô, dường như không biết nên nói cái gì, sau đó một cái chớp mắt, đột nhiên cô bé tiến lên vươn tay ôm lấy cô.

Hiểu Dạ hoảng sợ, có chút chân tay luống cuống, lại nghe thấy cô bé nhỏ giọng nói câu : “Cám ơn”.

Một chút cảm xúc ấm áp trào lên lồng ngực, khiến mắt cô có chút ẩm ướt, hai tay ở giữa không trung rơi xuống người cô bé, nhẹ nhàng ôm cô bé một chút, dịu dàng nói: “Không cần khách sáo.”

Tiểu Lam ngẩng đầu liếc nhìn cô một cái, lộ ra nụ cười ngại ngùng, sau đó có chút xấu hổ chạy đi dắt xe đạp của cô bé.

Cô bé biết ngại ngùng, lại càng khiến cô cảm động.

“Cám ơn em.” Cảnh Dã đứng ở một bên nhìn cô, mở miệng nói lời cảm ơn chân thành, gã háng giọng, có chút không tự nhiên nói: “Từ sau khi Hải Đường qua đời, tôi cũng không thấy con bé lộ ra vẻ vui vẻ như thế.”

“Hải Đường?” Hiểu Dạ ngẩn ra, quay đầu nhìn gã.

“Mẹ con bé.” Gã thở dài, hai tay ôm ngực dựa vào cửa xe phía trước của cô, vẻ mặt hậm hực nhìn Phong Thanh Lam ở phía xa, “Bộ dáng của con bé rất giống Hải Đường, dường như là từ một khuôn mẫu đúc ra, ngay cả cái tính tình vừa bướng bỉnh vừa cứng đầu cũng giống nhau như đúc.”

“Mẹ cô bé...Đã mất như thế nào?”

“Tai nạn xe cộ.” Gã mím môi, trong nháy mắt, vẻ mặt của gã có chút miễn cưỡng lạnh lùng.

Không biết vì sao biểu tình miễn cưỡng lạnh lùng của gã khiến trong lòng cô như xé ra, nhớ tới gã đã từng nói qua gã cùng vị Hải Đường kia là thanh mai trúc mã cùng nhau lớn, cô nhận không được vươn tay khẽ chạm vào cánh tay gã, “Tôi xin lỗi.”

“Tôi cũng vậy.” Gã cong miệng, tự giấu nói: “Tôi vẫn cho rằng tôi sẽ chết sớm hơn cô ấy, sau đó cô ấy sẽ mỗi ngày mang theo tiểu quỷ kia dâng hương cho tôi, thuận tiện oán giận thuyết giáo với bài vị của tôi.”

“Anh nhớ cô ấy?”

“Vô cùng.” Vẻ mặt của gã cũng dịu dàng dần, kèm theo một tiếng cười khàn khàn: “Nếu có người ở một năm trước hỏi tôi vấn đề này, đánh chết tôi cũng không tin mình sẽ có một ngày lại nhớ Hải Đường nói lắm nhảm như vậy, nhưng mà đáng chết, tôi thật sự con mẹ nó nhớ lúc cô ấy thao thao bất tuyệt.”

“Giao tình hai người rất tốt?”

“Là rất tốt.” Miệng gã khẽ cong lên, “Cô ấy luôn vênh mặt hất hàm sai khiến tôi, rõ ràng tuổi không lớn hơn tôi, lại giống như một bà già, mỗi lần vừa nhìn thấy cô ấy, cô ấy liền nói lắm nhảm với tôi, giống như không nói vài câu, buổi tối cô ấy cũng sẽ không ngủ yên.”

Hiếu Dạ nhìn gã, không hiểu sao có chút xúc động, khiến cô bật thốt lên hỏi: “Vì sao anh không phải là ba của Tiểu Lam?”

Gã quay đầu lại, kinh ngạc bật cười, “Vì sao? Đương nhiên là vì người kết hôn, lên giường cùng cô ấy không phải là tôi rồi.”

Vừa nói khỏi miệng, cô liền hối hận, lại nghe gã trả lời như vậy, cô lại nhìn không được nói: “Tôi nghĩ tất cả thanh mai trúc mã đến cuối cùng đều ở cùng một chỗ.”

“Loại chuyện này tùy người mà khác nhau đi.” Gã ngẩng đầu nhìn trời xanh mây trắng, nhú mày suy nghĩ một chút, lẩm bẩm, “Có lẽ bởi vì tôi vẫn luôn cảm thấy Hải Đường có vẻ giống chị em hoặc anh em. Cùng cô ấy trên giường? Chỉ nghĩ đến thôi, đã khiến cho người một thân mồ hôi lạnh.”

Không nghĩ tới gã lại nói như vậy, gã nhanh mồm nhanh miệng thật sự khiến cô ngỡ người, ai ngờ gã lại vươn tay khoác lên vai cô, lộ ra nụ cười dâm tặc nói: “Nhưng nếu nói lại, nếu là cùng em, vậy thì lại là chuyện khác!”

Trong lúc một phần nghìn của giây, cô thật sự muốn trên trời có một tia sét đánh xuống, đánh gục gã tại chỗ.

“Anh biết không? Anh thật sự là phá hư phong cảnh.” Cô tức giận nhìn gã, “Anh không thể có vài phút không nghĩ đến việc liên quan đến lên giường sao?”

“Việc trên giường này cũng không phải do tôi đề xuất.” Về mặt gã oan uổng, “Ít nhất là không phải hôm nay.”

Cô mặt cười đồ ửng lườm gã một cái, “Tôi chỉ hỏi anh vì sao Tiểu Lam không phải do anh sinh?”

“Tình yêu à, em cho là em bé được sinh ra như thế nào?” Về mặt gã ái muội, cười trộm hỏi lại.

Cô sững sốt, bị hỏi nhất thời á khẩu không trả lời được, mặt càng đỏ hơn.

Gã thấy thế lại càng cười lớn hơn, cho đến khi cô không nhịn được đánh vào bả vai của gã, gã vẫn là không nhịn được cười, chọc cô thẹn quá thành giận, quay đầu muốn đi, gã vội vàng dùng tay ôm lấy eo cô, kéo cô trở lại.

“Được rồi, được rồi, tôi không cười, em đừng đi, tôi có việc muốn nhờ em.”

Hai tay cô để trong ngực gã, mím môi nhìn gã, một lúc lâu sau mới mở miệng, “Chuyện gì?”

“Buổi tối hôm nay giúp tôi đi nghiên cứu thị trường.” Gã mất cả một đêm hôm qua để suy nghĩ lý do.

“Nghiên cứu thị trường?” Cô ngẩn cả người.

“Tôi định cùng bạn mở một nhà hàng ở đây, cho nên phải đi mấy nhà hàng ở trong nội thành tìm hiểu tình hình, ta một mình đi ăn có chút quái dị.”

“Anh có thể đi cùng Tiểu Lam.” Cô lạnh lùng nói.

“Đi quán bia?” Gã nhú mày, “Tôi nhớ con bé mới chỉ mười hai tuổi.”

“Anh định mở quán bia.”

“Không phải tôi, là tên đầu trọc kia.” Khóe miệng gã nhếch lên, có chút khản trương nói: “Thế nào, theo giúp tôi đi ăn một bữa cơm chứ? Tôi mời khách, coi như báo đáp mấy ngày nay em chiếu cố tiểu quỷ kia.”

Cô nhìn gã, trầm mặc một lúc, cho đến khi trong lòng bàn tay gã ứa mồ hôi, mới nhìn cô khẽ mở miệng.

“Mấy giờ?”

Gã thoải mái thở phào, nhe răng cười, “Bây giờ.”

Đó là một cuộc hẹn.

Mặc kệ gã dùng danh nghĩa gì, kia vẫn là một cuộc hẹn.

Cô biết gã đánh chủ ý gì, gã muốn sau đó cùng cô lên giường.

Cô biết, nhưng cô vẫn đồng ý, bởi vì đó là một cuộc hẹn, bởi vì đã lâu thật lâu rồi cô không cùng ai đó hẹn hò, cũng bởi vì cô cũng muốn lên giường cùng gã.

Đứng, lên giường, làm tình, kích thích nóng bỏng, mồ hôi ướt đầm cũng gã kia da thịt kề sát trên giường, quay cuồng cùng nhau.

Cô dừng lại động tác vuốt tóc, nhìn mình trong gương.

Được rồi, có lẽ không nên gọi đó là làm tình. Mặc kệ thế nào, cô cũng đã sắp ba mươi, đây là lần đầu tiên cô có cơ hội cùng đàn ông ở cùng nhau, có lẽ là lần cuối cùng, cô muốn biết ở cùng đàn ông có cảm giác gì, không muốn đến chết cũng không biết đó là tư vị gì.

Chuông cửa vang lên, cô phục hồi lại tinh thần, rất nhanh cầm lấy cây trâm đem mái tóc dài thành búi tóc, cầm lấy túi da đi mở cửa.

Cảnh Dã mặc một áo T-shirt cổ tròn màu đen cùng quần bò đứng ở ngoài cửa, trên gương mặt ngăm đen thô lỗ lộ nụ cười, một đôi mắt nhìn thẳng vào cô.

“Hi.”

“Hi.” Tầm mắt nóng rực của gã khiến cho cô có chút khấn trương, chậm một chút mới phát hiện gã có ấn chuông cửa, không có giống trước đây hung hãn gõ cửa nhà cô.

“Em rất đẹp.”

“Cám ơn.” Cô hơi ngạc nhiên, không đoán được gã sẽ khen cô, bên tai không khỏi có chút nóng lên, cô cúi đầu lấy chìa khóa khóa cửa, thở sâu bình tĩnh lại, mới xoay người đối mặt với gã, “Chúng ta đi đâu?”

“Nội thành.”

5. Chương 5

Edit: Tiểu Ngạn Gió đêm mùa hạ nhẹ thổi qua, khiến mùi thịt nướng ngập tràn trong không khí, khiến người ta thèm chảy nước miếng.

Ngồi ở dưới tán cây lấp lánh ánh đèn nhiều màu, Ô Hiểu Dạ nhìn gã ngồi đối diện vẻ mặt hài lòng đang uống bia sau khi cơm no, không khỏi mỉm cười.

Lúc ban đầu khi nhìn thấy gã kêu một bàn đầy đồ nướng hải sản cùng bia, cô đã hoài nghi nhiều đồ ăn như vậy phải ăn làm sao mới hết, ai biết gã thật đúng không có chút khách sáo nào đem toàn bộ bàn đồ ăn ăn sạch sẽ.

Gã ăn rất say sưa, lại ăn rất nhanh giống như quỷ đói, cũng rất hiệu quả đối phó với đồng đồ ăn hải sản này, chờ gã ăn xong, trên bàn không còn chút gì, trừ một chút nước chấm ngay cả một miếng thịt cùng chút hành cũng không còn.

Gã thật sự ăn hết, cũng ăn rất ngon.

Nhìn gã thể hiện thoải mái tự nhiên như thế, không mất nhiều thời gian, cô cũng dần bình tĩnh lại.

Nhân viên phục vụ thu dọn bàn ăn, đưa tới một đĩa dưa hấu, cô đối với dưa hấu không có hứng thú, cho nên đẩy đến trước mặt gã.

“Bạn anh sao muốn mở quán bia?”

Cảnh Dã nhìn cô, cười cười, “Tên đó nói giấc mơ lớn nhất cả đời cậu ta, chính là có thể mở một nhà ăn bên bờ biển, mỗi ngày ăn ngon, uống rượu, nhìn mặt trời đỏ lửa chìm vào trong biển, buổi tối còn có thể nghe tiếng sóng biển, nhìn sao ngấm trăng.”

“Hoàng hôn? Chìm vào trong biển?” Cô chớp mắt mấy cái, ngạc nhiên nói: “Nhưng nơi này là phía Đông biển mà.”

“Tôi biết.” Gã liếc mắt tỏ ý xem thường.”

“Mặt trời mọc từ phía Đông.” Cô nhắc nhở gã, “Ý là, ở chỗ này, chỉ thấy mặt trời mọc lên, mà không phải là lặn xuống.

“Tôi cũng biết.” Về mặt của gã bắt đắ dĩ.

“VẬY.....”

“Cậu ta ở trên mạng nhìn thấy ảnh chụp nơi này, nói là lần đầu tiên nhìn thấy đã cảm thấy con đường ven biển này chính là địa phương trong giấc mộng của cậu ta.” Cảnh Dã nhìn cô cười khỏ, “Đến khi tôi phát hiện ra, tên đầu trọc ngu ngốc kia đã mua qua mạng đồng phòng ở bờ biển kia rồi.”

“Nhìn qua mạng? Anh ta không có tới xem phòng sao?” Cô về mặt ngạc nhiên.

“Không có.” Gã nhún vai, “Trước đó chúng tôi có chút việc, tuy phòng kia cần phải sửa chữa tu sửa thật tốt một chút, nhưng địa điểm thật sự cũng không tệ lắm. Đầu trọc chết tiệt kia nói cho tôi biết nơi này phong cảnh tuyệt đẹp, tình hình trị an tốt, là nơi về hưu dưỡng lão rất tốt, cậu ta thuyết phục tôi cùng cậu ta mở quán, cho nên tôi liền mang theo tiểu quỷ đến đây.”

“Về hưu?” Cô chớp mắt mấy cái, mở miệng nói: “Anh nhìn không giống người đến tuổi về hưu.”

Gã dừng lại một chút, mới mở miệng tự giễu, “Ừ chưa tới, nhưng tôi cũng muốn thay đổi hoàn cảnh công tác cũng không sai.”

Gã mất tự nhiên tạm dừng khiến cho cô bỗng nhiên đối với nghề nghiệp trước đây của gã thấy tò mò, lại sợ gã hỏi lại mình, đành phải tự kiềm chế tính tò mò của bản thân.

Không ngờ, gã lại cho cô thấy ngoài ý muốn.

“VẬY còn em?” Gã uống một hớp bia, nhúu mày hỏi.

“Tôi gì cơ?” Cô cứng đờ, theo thói quen dựng lên sự đề phòng.

“Em nhìn cũng không giống người đến tuổi về hưu.”

“À, cái kia à.” Cô nhún vai, giả vờ bất cần nói: “Vài năm trước tôi đến Lasvegas trúng số cũng đủ để cho tôi ăn uống cả đời, từ đó về sau, tôi quyết định không làm gì cả trở thành một con sâu gạo vui vẻ.”

Gã cười to thành tiếng, khiến người khác nhìn vào.

Cô cũng bật cười theo.

Thật vất vả gã mới ngừng cười, nghiêng người về phía cô, cố ý nhỏ giọng nói: “Cho nên giờ em là một tiểu phú bà?”

Cô cũng nghiêng về phía trước, giống gã nhỏ giọng nói: “Đúng vậy.”

“VẬY em không ngại bao nuôi tôi chứ?” Gã nháy mắt với cô mấy cái.

“Tôi muốn thử dùng trước.” Cô cười ngọt ngào.

Trời ơi, cô nàng này không chỉ thông minh, quyến rũ, còn có cả tính hài hước.

Không nghĩ tới cô sẽ trả lời như vậy, gã có chút kinh ngạc, sững sốt một giây, khóe miệng cười thật rộng.

“Thử dùng? Không thành vấn đề.”

Gã nhẹ nắm lấy cằm của cô, cười rồi ở trước mặt mọi người hôn cô.

Máy là ở giữa bọn họ còn có một chiếc bàn gỗ.

Gã là một người ở chung rất được, nụ hôn của gã so với cảm giác cô còn nhớ được còn tốt hơn nhiều. Vừa mới ở trong quán bia, nếu không phải là vì cô đang ngồi, nhất định chân cô sẽ mềm nhũn trượt xuống đất.

Lén nhìn tên đàn ông đang ngồi ở ghế lái xe, tim cô đập như nổi trống, trên mặt gã vẫn lộ nụ cười, hiển nhiên là tâm tình vô cùng tốt.

Ngoài cửa sổ xe, từng cây dừa dưới ánh trăng lay động trong gió, trên cảng biển có mấy chiếc thuyền, ca nô neo lại thật lớn.

Trừ tiếng tim mình đập, cô không thể nghe thấy tiếng động gì.

Đèn đỏ, gã dừng xe ở đầu đường.

“Nhớ rõ chuyện anh muốn tôi suy nghĩ sao?” Không hề báo trước, cô chợt nói ra những lời này, làm chính mình cũng thấy hoảng sợ.

“Cái gì?” Gã quay đầu lại.

Được rồi, Ô Hiểu Dạ, chuyện này không có đường lùi, nhanh tốc chiến tốc thắng đi.

Cô nắm chặt tay thành nắm đấm, nhìn gã thờ sâu, lấy dũng khí mở miệng nói thật nhanh, “Đáp án của tôi là được.”

Cảnh Dã ngây người, mở mắt to nhìn cô, đại khái ngây người ba giây.

Nói thật, cô đồng ý cùng gã đi ra ngoài ăn cơm, gã đã cảm thấy may mắn vạn phần rồi, căn bản không nghĩ tới cô thật sự sẽ mở miệng nói câu kia, có trong chớp mắt như vậy, gã thật sự cảm thấy mình đang nghe lầm, cho đến khi gã phát hiện tuy mặt cô không chút thay đổi nhìn phía trước, nhưng trên mặt một mảnh đỏ ửng lên đến tai và xuống đến tận cổ trắng ngần.

Bíp bip –

“Đèn xanh.” Cô nói.

Gã đột nhiên hoàn hồn, một chân nhấc chân ga, trong đầu vẫn rất hỗn loạn.

Lao về phía cửa hàng tạp hóa nhỏ cũ nát, dọc theo bờ biển, hoàn toàn là dựa vào bản năng cuộc sống trước đây của gã mới không khiến cho gã chạy thẳng đến vách núi đen, rơi xuống cảng phía dưới đi.

Trên thực tế, phản ứng của gã như vậy khiến gã không thể tự hỏi tại sao có thể bình an trên đường về nhà, nếu không gã thật đúng đắn hoài nghi sao giờ phút này trong đầu gã tràn ngập cảnh xuân sắc tươi đẹp.

“Anh không muốn nói gì sao?” Gã không có chút phản ứng khiến cô không nhịn được mở miệng.

Gã không nhìn cô, liếc mắt một cái cũng không có, mắt cứ nhìn thẳng về phía trước, gã sợ chính mình không nhịn được sẽ phanh xe, sau khi dừng ở ven đường, sẽ lao thẳng vào cô như hổ vồ dê.

“Tôi già rồi...” Gã nhấc chân ga đến cực hạn, một đường bão táp.

“Ở trên xe sẽ không thoải mái...” Gã ở trên đường cua một góc 90 độ, nói tiếp: “Nếu em có thể im lặng hai... một phút thôi, tôi nghĩ, hẳn là tôi có thể đưa chúng ta bình an trở về nhà.”

Gã dứt lời khiến cô đỏ mặt, nhưng cũng nhẹ thở phào, ít nhất người này cũng không phải thay đổi chủ ý.

Giây tiếp theo, xe dừng lại, lốp xe vì phanh gấp mà phát ra tiếng động chói tai.

Hai tay của gã vẫn cầm tay lái, sau đó quay đầu, hai mắt sáng ngời nhìn cô: “Bây giờ nói cho tôi biết, vừa rồi là tôi nghe lầm sao?”

Bây giờ hồi hận còn kịp, cô nhìn gã, biết đây là cơ hội cuối cùng, gã đưa cho cô cơ hội từ chối.

Rất kỳ lạ, gã đàn ông này có thể khắc chế bản thân mình, để cho cô có cơ hội đổi ý, sau trận bão táp kia (ý là lúc đi xe), cô còn tưởng gã sẽ khiêng cô thẳng lên lầu cơ đấy.

Bỗng nhiên, cô chợt nhận ra, gã thô lỗ vô phép này cũng hiểu được dịu dàng, một loại dịu dàng độc đáo.

Không tự chủ, cô vươn tay, chạm nhẹ lên khuôn mặt thô ráp của gã, khẽ nói.

“Anh không có lầm.”

Ánh trăng sáng ngoài cửa sổ.

Sau khi gã nghe thấy cô nói câu kia, liền kéo thẳng cô lên lầu, vào phòng. Nhìn chiếc giường lớn cùng đêm tối ngoài cửa sổ sát đất, cô chỉ cảm thấy khẩn trương, không biết nên nói cái gì, hình ảnh của gã phản chiếu lên trên cửa sổ thủy tinh, đôi mắt màu đen sâu thẳm từ cửa sổ nhìn cô, trong đó có chứa dục vọng nồng nhiệt cùng cuồng dã.

Trái tim cô đập mạnh trong lồng ngực, sau đó gã vươn tay, nhẹ chạm vào eo cô, cô khẽ run lên.

“Đừng sợ, tôi sẽ không bỏ nhào vào người em...” Gã tới gần cô, sau đó tay ôm trọn lấy eo cô, ở bên tai cô mỉm cười thì thầm, “Sẽ không...”

“Tôi không sợ...” Thân thể của gã giống như lò sưởi vây quanh cô, khiến cả người cô như nhũn ra, cô nhìn chằm chằm vào đôi nam nữ trong cửa sổ thủy tinh, gã ngăm đen cao lớn như vậy, cô trắng nõn nhỏ bé và yếu ớt, hình ảnh trên cửa sổ của hai người tạo nên sự đối lập mãnh liệt, giống như khác biệt giữa ngày và đêm.

“Phải không?” Gã nhíu mày, một bàn tay hướng lên phía trên nắm trọn lấy một bên ngực tròn của cô.

Cô hít một hơi, theo phản xạ định lui về phía sau, lại lui vào trong ngực gã.

Gã khẽ cười, tiếng cười chấn động lồng ngực truyền tới lưng cô.

Cô đỏ mặt, không hài lòng liếc gã một cái: “Tôi chỉ là khẩn trương.”

“Tôi biết, tim của em thật sự đập rất nhanh.” Gã khẽ liếm gáy cô, trong giọng nói mang theo ý cười.

“Này—” Cô có chút nổi cáu, trong lòng gã xoay người lại, lại nhìn thấy trên mặt gã là cuồng nhiệt cùng căng thẳng, ánh mắt chằm chú, miệng đã quên kháng nghị.

“Tôi cũng vậy.” Gã dùng ngón cái mơn trớn mặt cô, môi của cô, dùng ở khóe miệng của cô.

“Cái gì?” Cô mờ mịt hỏi.

“Khẩn trương.” Giọng nói của gã trở nên khàn khàn, cúi đầu cho cô một nụ hôn nóng cháy.

Giống như củi khô gặp lửa, môi lưỡi của gã đã mấy ngày nay đều nhen nhóm ngọn lửa tình dục, cô khẽ rên lên một tiếng, không thể bám vào gã, ở dưới ngón tay cô bắt thịt cứng như sắt thép của gã căng phồng lên, lồng ngực rắn chắc cọ sát đè lên cô.

Phản ứng nồng cháy nhanh chóng của cô nàng này, khiến gã bật ra một tiếng rên rỉ khàn khàn, tay gã đặt lên hông của cô, đem cô kéo áp sát vào cơ thể mình.

“Tiểu núi lửa của tôi.....”

Cô bị gã hôn cho đầu óc choáng váng, toàn thân từ trên xuống dưới đều vì gã mà rung động, không biết lúc nào gã đã cởi bỏ cúc áo sơ mi của cô, bàn tay nóng như lửa thò vào dưới áo lót, vuốt ve bầu ngực của cô, dùng ngón cái chơi đùa nhũ hoa của cô, chết tiệt cảm giác kia thật tốt, khi gã cúi đầu dùng môi nóng bỏng hôn lấy chỗ đó, cảm giác kia chỉ có hơn chứ không kém, cô thở gấp, không khỏi nắm lấy tóc đen của gã.

“Cảnh Dã.....”

Trời ơi, sao cô có thể mãi cảm ngọt ngào đến thế, mỗi một lần gã chạm vào đều khiến cô phản ứng mãnh liệt, như thể cho tới bây giờ chưa có tên đàn ông nào chạm qua thân thể mềm mại ngọt ngào tuyết trắng (chỉ sự trong trắng, làn da trắng như tuyết).

Hình ảnh mơ hồ có thằng cha nào đó thân mật cùng cô hiện lên trong đầu, gợi lên một cổ cảm giác chiếm hữu mãnh liệt cùng tức giận.

Đáng chết, tuy biết như thế thật vớ vẩn, gã vẫn không thích có người đã từng giống như gã hôn môi chạm vào cô như vậy.

Gã sẽ khiến cô quên đi những người khác!

Cảnh Dã đè nén dục vọng của chính mình, quyết tâm khiến cô cảm nhận sự vui thích, gã mang cô đặt nằm lên giường, hôn môi cô, tôn sùng cô, bàn tay trong lúc cô ý loạn tình mê, nhanh chóng cởi bỏ quần áo của cô, cởi bỏ áo lót của cô, sau đó, chui vào trong quần lót của cô, chạm đến nơi mềm mại nữ tính kia.

Cô bỗng cầm tay gã, gã ngẩng đầu nhìn cô, trong mắt cô có kinh hoảng (kinh ngạc + hoảng sợ) cùng khấn trương,

“Tiểu núi lửa...” Gã dừng động tác lại, chỉ dịu dàng hôn môi của cô, “Đừng sợ...”

Gã nhẹ giọng dụ dỗ cô, ở trên người cô hạ xuống vô số nụ hôn, khiến cho cô một lần nữa quên đi tất cả.

Cô bình tĩnh lại, gã vươn tay thăm dò vào nơi ẩm ướt của cô, cô khẽ kêu lên, gã đem tiếng kêu kia nuốt vào trong miệng, ngón tay kiên trì âu yếm trêu đùa nơi mềm mại của cô.

Trời ạ, như này... hơi thái quá...

Loại cảm giác này vừa xa lạ lại vô cùng thân mật, trong nhất thời Hiểu Dạ có chút mê loạn, nhưng không có cách nào ngăn cản từng đợt sóng trong cơ thể kia, cô không ngừng thở gấp, hai mắt phủ sương mù, không tự giác ngênh đón đầu ngón tay khiêu khích của gã.

Gã nhìn cô cong người lên, thở gấp, hai mắt khép hờ, môi hồng khẽ mở, hai gò má đỏ tươi, thân thể tuyết trắng mềm mại vì đòi hỏi mà run run.

Về mặt gợi cảm tuyệt mỹ như thế của cô, gã nhìn rồi vạn phần mê muội, thiếu chút nữa không nhận được.

“Đừng...Đừng nhìn...” Ánh mắt gã nóng cháy khiến cô xấu hổ, gã chỉ nhìn thân thể, cô đã có phản ứng, so với cô đang lơ đãng ở dưới thân gã càng làm cô cảm thấy trần trụi hơn, nhưng cũng không có cách nào khắc chế được phản ứng của chính mình, cô không khỏi muốn lấy tay che khuất tầm mắt của gã, gã lại đem hai tay của cô đặt trên giường.

“Tôi thích nhìn em.” Gã hôn môi cô, hai mắt sáng trong nói: “Em rất đẹp.”

Cô muốn phản bác, tay hấn lại dần dần tăng nhanh tốc độ khiến cô không thể tự hỏi, sau đó, một luồng nhiệt nóng từ dưới bụng lan ra khắp tứ chi toàn thân, cô gọi tên gã, từng đợt sóng cao trào dâng lên.

Gã vẫn đợi cô hơi thở đã bình thường một chút, đợi cho cô có thể mở mắt ra nhìn mình, mới bỏ đi áo Tshirt màu đen, cởi bỏ quần dài cùng quần lót, từ trong túi tiền lấy ra một cái bao cao su.

Cô không biết sẽ là như thế này, như thế hoàn toàn bị gã nắm giữ, cô không thích như vậy, nhưng lại chỉ có thể yếu đuối vô lực nằm trên giường.

Cảnh Dã nhìn cô gài trên giường, không khỏi nín thở, ánh trăng xuyên qua cửa sổ, rơi xuống người cô, mồ hôi ẩm ướt khiến làn da lấp lánh động lòng người, bầu ngực tuyết trắng tròn đầy mê người vì thở dốc mà lên xuống phập phồng, hai gò má đỏ bừng, về mặt gợi cảm lại yếu ớt, gã cúi người xuống đè lại lên người cô, gương mặt thô lỗ vì dục vọng mà căng thẳng.

Cô rất nhỏ rất chặt, gã không muốn làm cô đau, nhưng nhìn cô đạt tới cao trào khiến cho gã đã tự kiềm chế đến cực hạn, gã tách hai chân thon dài của cô ra, dẫn đường cho chính vật nóng rực của mình vào nơi ẩm ướt của cô, đẩy mạnh một cái về phía trước, lại không thể ngờ ở phía trước gặp chướng ngại.

“Trời ạ — Em —” Gã cứng đờ, lại bởi vì dùng lực quá mạnh, đã sớm không thể lùi bước.

Cô đau có chút sợ hãi, nhưng vẫn nắm chặt đầu vai của gã, nhìn gã nói: “Đừng dừng lại.”

“Vì sao?” Mồ hôi từ trán rơi xuống, toàn thân gã cứng lại như sợi dây được căng ra, không thể cử động.

Chết tiệt, ngay từ đầu phản ứng của cô vô cùng mãnh liệt, vốn gã cũng không nghĩ tới cô không có kinh nghiệm.

“Bởi vì tôi muốn.” Cô khẽ nhú mày, có chút buồn bã, “Rốt cuộc anh có muốn tiếp tục hay không?”

Gã ngẩn ngơ, chỉ ngây ngốc theo phản xạ nói: “Em sẽ đau.”

“Theo tôi được biết, chỉ có lần đầu tiên sẽ đau.” Cô nhìn gã nói: “Hơn nữa, giờ cũng đã không còn kịp nữa rồi, anh không ngại thử làm cho tôi quên đi đau đớn.”

Trời, ngay cả ở trên giường cô nàng này cũng sai khiến người khác.

Cảnh Dã có chút há hốc mồm, sau đó bật cười, cho đến khi cô bỗng vận vẹo mông của mình một chút, hại gã thiếu chút nữa không thở nổi, “Trời ơi, em đừng làm loạn.”

“Chỉ muốn thử xem.” Cô nói khẽ, nhìn gã, “Tôi cảm thấy như vậy sẽ không đau nữa.”

Cô nói xong lại thử điều chỉnh thân thể mình.

Gã hít sâu, một tiếng rên rỉ khàn khàn, cuối cùng không nhịn được vui thật sâu vào trong thân thể ngọt ngào của cô.

Quả nhiên đau đớn giảm bớt, thay vào đó là sự yêu cầu đòi hỏi, cô thở gấp, cong người phối hợp cùng gã.

“Tiểu núi lửa, em chính là chính chết anh...” Gã thử muốn dịu dàng với cô một chút, muốn tốc độ chậm lại, nhưng cô lại tuyệt đối không phối hợp.

Hai chân thon dài của cô quăn lấy gã, ở dưới thân gã cuồn cuộn chuyển động, cho đến khi gã mất đi không chế, một lần lại một lần động tác kịch liệt, tiến vào sâu trong cơ thể cô, cho đến khi cô thét chói tai, cho đến khi thể giới ở trước mắt cô hóa thành những mảnh vụn nhỏ lấp lánh.

Bầu trời sao trong đêm đen lấp lánh, đối với cô trong phút chốc, cô còn tưởng mình sẽ chết mất...

Ô Hiểu Dạ nằm ở trên giường, từ từ mở mắt ra, nhìn ánh trăng ở phía xa xa mờ ảo không rõ đường kia là biển hay bầu trời, trái tim trong lồng ngực vừa rồi đập thật nhanh cuối cùng cũng từ từ chậm lại.

“Em thật sự là không thể tưởng tượng được.”

Gã hôn lên vai trần của cô, giọng nói khàn khàn quanh quẩn bên tai cô, khiến ngực cô lại một trận khẽ run.

Gã vẫn nằm trên người cô, cô còn tưởng rằng gã đang ngủ, nhưng thật sự là không phải.

Cô nhìn hình ảnh hai người đang nằm trên giường phản chiếu lên cửa sổ thủy tinh, cô toàn thân trần trụi, gã cũng vậy.

Gã nhắm đen, cường tráng, rắn chắc như thế, bao trùm lấy cô, lấp đầy cô, trở thành một bộ phận của cô, loại cảm giác bị gã nắm giữ như thế này thật đáng sợ, cho đến khi gã thật sự tiến vào thân thể cô, loại cảm giác hoàn toàn không thể không chế này dọa đến cô.

Giống như thân thể này không phải của cô.....

“Anh không thích biểu tình của em.” Gã cắn nhẹ vành tai của cô, nhìn theo cửa sổ thủy tinh trong đêm đen nhú mây nhìn cô, “Em đang suy nghĩ gì vậy?”

“Đã khuya.” Một trận tê dại từ vành tai bắt đầu lan tỏa, cô nhắm mắt lại, nhịn xuống mong muốn muốn chạm vào gã.

Gã cứng đờ, “Sau đó?”

“Anh cần phải trở về.”

“Phân chó!” Cô nàng này thể nhưng cho gã bị loại?

Cảnh Dã không thể tin được nói ra một câu thô tục, lấy tay chống cơ thể mình dậy, tức giận chữm ầm lên: “Lần đầu tiên của phụ nữ đều đau, nếu em nói trước cho tôi biết, tôi sẽ không thô lỗ như vậy!”

Gã tự nhiên tức giận làm cô hoảng sợ, chỉ có thể kinh ngạc mở to mắt nhìn gã.

“Mẹ nó, em cứ làm bộ đáng như đều là do tôi sai, tôi chỉ biết không nên cùng xử nữ lên giường, tôi đã nói là em sẽ đau, tôi cũng không có ép buộc em! Nếu em chịu khó phối hợp một chút, đừng có xoay tới xoay lui tôi, tôi cũng sẽ không thô bạo như vậy, con mẹ nó em cũng sẽ không đau như vậy! Hơn nữa, tôi cũng nhắc nhở em, em lại còn tự mình di chuyển thật nhanh, đừng nói cho tôi từ đầu tới cuối em tuyệt đối không cảm thấy – này, con mẹ nó, cô kia, em cười cái gì?”

Gã tức giận nhìn cô nàng dưới thân, bởi vì mới vừa rồi mặt cô còn không chút thay đổi, thế nhưng sau khi gã mắng được một nửa, đột nhiên cười thành tiếng, lại càng cười lớn tiếng,

“Tôi...” Cô định nói, lại không ngừng được cười, chỉ có thể vừa cười vừa lắc đầu, cười đến chảy cả nước mắt.

“Mẹ nó, em bị trúng tà à?” Gã tức giận nhìn cô.

Hiểu Dạ vẫn là vừa cười vừa lắc đầu, bị cô cười như vậy, cơn tức của gã cũng không còn, gã đối với cô không có biện pháp, chỉ có thể nhìn chằm chằm cô nàng đang cười kia.

Cô cười thật lâu, thật vất vả mới có cách dừng cười, lau đi nước mắt ở khóe mắt, mở miệng nói: “Xin lỗi, tôi không phải cố ý...”

Gã mím môi híp mắt, vẻ mặt nhăn nhó khó chịu, “Vậy là như thế nào?”

“Kỹ thuật của anh tốt lắm.” Cô cười nói.

Gã cả người ngơ ngẩn.

“Đúng là có đau, nhưng vẫn tốt.” Cô dùng tay vuốt ve mặt gã, “Anh nói đúng, cùng anh một chỗ cảm giác rất tuyệt. Xin lỗi vừa rồi là tôi nói sai, trước đây tôi chưa từng có kinh nghiệm cùng đàn ông quan hệ, cho nên không biết vẫn nên khen ngợi anh một chút trước.”

Gã then quá hóa giận mặt đỏ lên, “Tôi không cần—”

“Suyt, tôi còn chưa nói xong.” Cô dùng tay chặn môi gã, sau đó ôm lấy mặt gã, hôn gã một cái, mỉm cười trấn an lòng tự tôn bị tổn thương của gã, nói: “Tôi không có trách anh làm tôi đau, tôi biết lần đầu tiên sẽ đau, nói thẳng ra, tuy loại cảm giác không không chế được có chút khiến người ta sợ hãi, trừ lúc đó, tôi còn rất thích.”

Cô thích?

Gã trừng mắt nhìn, lại ngây dại.

Hiểu Dạ khẽ cười, phát hiện bản thân mình thật thích bộ dạng ngây ngốc này của gã.

“Sao em đuổi anh về?” Một lúc sau gã mới hồi phục tinh thần lại, nghi ngờ mở miệng hỏi.

“Tôi nói anh cần phải về, là vì Tiểu Lam.” Cô mỉm cười, “Trẻ như thế này, anh không nên để cô bé một mình ở nhà.”

Gã nhìn cô, một lúc lâu mới nói lẩm bẩm: “Tiểu thư, chúng ta ở cùng một nhà trọ, em cảm thấy anh ngủ ở tầng năm và tầng bốn đối với con bé có gì khác biệt sao?”

“Có.” Cô đẩy ngực gã, “Nếu anh còn là người giám hộ của cô bé thì còn có.”

Gã á khẩu nhìn cô, cùng cô mắt to mắt nhỏ nhìn nhau, qua một lúc lâu mới không cam lòng, không tình nguyện xoay người rời giường.

Cô mới thở phào, một giây sau bị gã ôm lấy ngang người.

“Anh làm gì thế?” Cô khẽ kêu lên, vịn lấy đầu vai gã.

“Anh sẽ trở về.” Gã bá đạo ôm cô vào phòng tắm, “Nhưng trước anh giúp em tắm rửa một lần đã.”

“Tôi không nghĩ tình huống hiện tại tôi cùng anh thích hợp tắm rửa.” Vẻ mặt cô đỏ bừng nói.

“Vì sao?” Gã nhú mày hỏi thẳng.

Cô xấu hổ nhìn gã, qua một lúc sau mới có thể mở miệng nói: “Sẽ đau.”

Gã sửng sốt một chút, bỗng nhiên bật cười, tiếng cười khàn khàn của gã quanh quẩn ở trong phòng tắm, cô ngượng ngùng nhìn gã, đột nhiên biết cảm giác lúc trước của gã, nhưng vẫn không nhịn được đánh vào đầu vai gã mấy cái.

“Tiểu thư, yên tâm, anh biết em còn đau, anh chỉ là muốn tắm rửa.” Gã ái muội nói cường điệu, “Giúp – em – tắm – sạch.”

“Tôi không cần!” Cô vừa xấu hổ lại vừa hoảng sợ, cũng vì thân thể trần trụi bị gã ôm, không dám tùy tiện giãy dụa.

“Yên tâm, sẽ không đau.” Gã vui vẻ cười không ngừng, “Anh sẽ thật dịu dàng.”

“Anh đừng náo loạn—”

Gã buông cô, tay thử độ ấm của nước ở vòi nước, cô muốn rời đi, lại bị gã kéo vòi hoa sen xuống, gã dùng tay phải giữ hai tay của cô, đem cô vây ở trong lồng ngực cường tráng trần trụi cùng gạch sứ mát lạnh.

Dòng nước lạnh như băng từ đầu đổ xuống, cô không khỏi rùng mình một chút.

“Buông.” Cô nhìn gã.

“Em ngoan một chút, không cần động đây.” Gã nhú mào.

“Nước rất lạnh.” Cô lạnh phát run, buông tha cho việc giãy dụa.

“Anh biết.” Gã vừa lòng nhìn chằm chằm nhìn bộ ngực sữa ửng hồng của cô, không khỏi nhe răng cười, “Lập tức sẽ thành nóng.”

Nói xong gã liền xoa xà phòng lên người cô, cô hít một hơi, muốn lùi lại mà không có chỗ để lùi, liền rơi xuống ngực cô (ở đây là nước và xà phòng nhé).

Được rồi, cái này không cần nói lạnh, chỉ kém chút cô sẽ thành hơi nước.

Mặc kệ cô kháng nghị như thế nào, gã vẫn kiên trì thay cô xoa xà phòng, động tác tuy gã cam đoan sẽ dịu dàng, chờ khi nước ấm lên, nếu gã còn vẫn cầm lấy cô, cô đã sớm nhũn xuống chân gã.

Gã không chỉ dịu dàng giúp cô gội sạch đầu, sau gã còn xả nước ấm, khiến cô vô lực phản kháng tắm nước ấm, từ đầu tới cuối, gã thật sự không làm cô đau, thậm chí cũng không khiêu khích cô.

Gã đàn ông này coi cô như công chúa mà hầu hạ, thay cô lau khô thân mình, lau khô tóc dài, đem cô đầu óc choáng váng một lần nữa ôm về giường, còn rót một chén sữa ấm cho cô uống.

Gã tận mắt thấy cô uống xong, mới cúi người xuống cho cô một nụ hôn.

“Ngủ ngon.” Gã mỉm cười, dùng đầu lưỡi liếm đi chút sữa còn sót lại trên miệng cô, mới vừa lòng xoay người rời đi.

Cô chỉ ngây ngốc nhìn theo bóng dáng gã, cho đến khi gã biến mất ở cửa phòng, cho đến khi nghe thấy tiếng động ở cửa lớn, lại nghe thấy tiếng động của gã ở dưới lầu mơ hồ truyền đến, cô vẫn sững sờ như cũ.

Ngoài cửa sổ, trăng đã lên cao.

Cây dừa trong bóng đêm lay động theo gió.

Sóng triều nơi xa từng đợt dừng đợt chạm nhẹ vào bờ biển.

Sau một lúc lâu, cô đổ mặt thật nhanh dùng chăn trùm đầu, đem mặt vùi trong chăn, tim đập thật nhanh, trong đầu đều là tên dưới lầu kia, cái tên sắc lang kia, cái gã đàn ông kia...

Ngày hôm sau, cô mới phát hiện, đây lần đầu tiên sau khi gặp chuyện không may, cô có thể ngủ sâu như thế, thoải mái như thế, hơn nữa còn là mộng đẹp.

6. Chương 6

Edit: Tiểu Ngạn Sự việc vượt ngoài sự khống chế của cô.

Cô hoàn toàn không biết vì sao lại thành ra như vậy, nhưng tất cả đều không khống chế được, cuộc sống của cô giống như một chiếc xe chạy tốc độ cao bất kỳ lúc nào không khống chế được sẽ chệch đường ray bay tới giữa không trung rồi rơi xuống tận đáy.

Hồngбет là cô tuyệt đối không muốn đi sửa chữa khống chế nó.

Anh ta giống như viên kẹo sôcôla gây nghiện, sau khi ăn qua một lần, lại muốn ăn một lần nữa, một miếng lại một miếng, khiến cho cô muốn ngừng cũng không dừng lại được, thái độ của anh ta nóng bỏng như lửa cháy được tiếp thêm dầu, hai người bọn họ giống như củi đốt gặp lửa cháy, mỗi lần gặp gỡ càng không thể cứu vãn được.

Tay của gã giống như không thể rời khỏi người cô, bản thân cô cũng không kém là bao.

Gã nói với cô tất cả những mơ mộng mà gã nghĩ đến, hơn nữa tìm được cơ hội sẽ thực hiện ngay, hại cô mỗi lần nhìn thấy gã đều mặt đỏ tim đập nhanh, không nhịn được mà suy nghĩ miên man.

Tất cả dường như đều rất hoàn hảo, cô có tiền, có xe, có nhà ở, còn có một đứa bé ngoan ngoãn, cùng một người đàn ông đối với cô cũng rất nhiệt tình, người đàn ông kia thích cô, gã cùng cô còn có thể tính toán có một cuộc sống tốt đẹp.

Hai tuần lễ này gần như là hoàn hảo, hoàn hảo tới mức không thể không chế được.

Cô biết bản thân mình không nên tiếp tục như vậy, cô biết mình không nên đối với thân thể của gã mê muội như vậy, biết mình không nên tham luyến ảo giác về cuộc sống tốt đẹp này, bởi vì tất cả đều có thể trong một giây nhất định phải vứt bỏ, nhưng cô không có cách nào dừng lại.

Có lẽ... chỉ là có lẽ... Những người đó đã sớm quên cô, đã sớm buông tha việc tìm cô...

“Đã đến, chính là nơi này.”

Cô hoàn hồn lại, mới phát hiện xe đã dừng ở một nhà ăn gần biển, Cảnh Dã xuống xe, vươn tay khoa trương, hướng về phía cô nhếch miệng cười, bày ra bộ dáng vây tay, “Leng keng, chào mừng quý khách.” (Gốc là câu: Hoan nghênh đến chơi, mình thấy không hợp lý lắm nên đổi lại thôi)

“Ngốc nghếch.” Tiểu Lam thấy thế nhìn một cái tỏ vẻ xem thường, tức giận nhảy xuống xe.

Hiếu Dạ nhìn không được bật cười, khi cô vừa bước xuống xe, nhìn thấy rõ nhà ăn bằng gỗ cũ nát kia, không khỏi có chút ngáy người.

Nhà hàng ăn này chính là chỉ dùng gỗ để xây dựng, như cửa những thế kỷ trước đây, trải qua dầm mưa dãi nắng, hơn nữa gió biển bào mòn rất mạnh, bên ngoài nhà hàng vẫn đang sửa chữa đã sớm có nhiều chỗ loang lổ, chỉ duy nhất có một chỗ có vẻ nhìn còn mới, phía trên cửa còn có biển hiệu khắc gỗ thật lớn, trên đó khắc bốn chữ tất nhiên là tên quán của bọn họ “Quán bia Lam Sắc”.

Trời ạ, cô biết nơi này, nơi này trước khi cô đi đã có rồi!

“Ba chị em gái bị nguyên rủa.” Cô ngáy ngốc nói ra.

“Gì cơ?” Gã không có nghe rõ ràng lời cô nói, quay đầu nhướn mày hỏi.

Nhìn Cảnh Dã phía trước bộ dáng rất vui vẻ, Hiếu Dạ hoài nghi gã sẽ không biết lịch sử nơi này, không muốn tạt nước lạnh vào gã, cô khẽ cười, “Không có gì.”

Cảnh Dã không có nghi ngờ cô, tâm tình khoái trá dẫn đầu đi về phía nhà hàng, Tiểu Lam lăm lăm đuổi kịp, không chút ngại nhà ăn này vừa nát vừa cũ.

Một lớn một nhỏ cãi nhau tiến lên phía trước, Hiếu Dạ theo sau, trước khi vào cửa, vẫn không nhìn được đánh giá bốn phía nhà hàng.

Khu vực này, có ba nhà hàng, mà nhà hàng của gã lại ở chính giữa. Địa điểm chỗ này tương đối tốt, bởi vì vị trí ở ngay gần bờ biển, cho nhìn tầm nhìn phong cảnh cũng rất tốt, hơn nữa lại ở nội thành, cho nên giao thông cũng vô cùng thuận lợi. Bên cạnh con đường cái dài hai mươi mét ra bên cảng phía trước còn có công viên ven biển kéo dài vài dặm dọc bờ biển.

Mặc kệ như thế nào, nơi này bất kể ban ngày hay buổi tối, phong cảnh đều rất đẹp, không khí trong lành, là một chỗ thật tốt để mở nhà ăn.

Tuy khi ở tiểu học cô đã cùng gia đình chuyển đến phía Bắc, khi trở về cũng chỉ có mấy tháng, nhưng vẫn không thể nhớ nhầm về lời đồn, ba gian nhà ăn này trong hai mươi mấy năm liên tục đổi chủ mấy mươi lần, cứ khoảng ba tháng đến nửa năm đều đổi chủ một lần, cô vẫn nhớ rõ, nơi này từng là quán cà phê, quán

cơm Tây, quán bún thịt, quán tiệc buffet, mực xào, vịt om gừng, dê nướng, có cả quán lẩu, trên thực tế, cũng từng có người mở quán bia.

Nhưng không biết vì sao, không có người nào có thể ở chỗ tốt như vậy mở quán ăn thành công.

Từng có tin đồn năm đó có người muốn mở khách sạn năm sao đến đây cùng đàm phán vấn đề mua lại với chủ nhân nơi này, nhưng chủ nhân nói đây là sản nghiệp tổ tiên không muốn bán, cho nên liền cự tuyệt bán cho người kia với giá trên trời.

Vài năm sau, người chủ qua đời, thi thể còn chưa lạnh, ba người con gái ngay tại linh đường tranh tài sản, chỉ vì bán hay không bán mà đánh nhau, thậm chí lên cả tòa án, cuối cùng tòa án quyết định đem mảnh đất này chia làm ba mới giải quyết được việc này.

Không lâu sau, một vùng liền nhau được chia thành ba gian nhà ăn phân biệt, không ai biết là ba chị em đã bán, hay là các nàng đều tự mở nhà ăn, chỉ biết ba gian nhà ăn này việc buôn bán vẫn luôn không tốt, nhiều lần đổi chủ.

Mọi người ở đây sau khi biết chuyện, cho rằng ba chị em kia là bất hiếu, ở trên linh đường tranh nhau sản nghiệp, làm chủ nhân cũ đau lòng, cho nên nơi này mới không mở được nhà ăn được, liền gọi nhà ăn này là “ba chị em gái bị nguyên rủa”.

Trời biết ba nhà ăn này làm sao cứ mở cửa lại thất bại, ai biết được chàng trai này mở nhà ăn, lại chọn phải nơi này –

“Này này này! Tên đầu trọc, cậu làm cái quỷ gì vậy?”

Cửa vừa mở ra, một làn khói trắng xông thẳng đến, cắt đứt suy nghĩ của cô, hai mắt nước mắt lưng tròng, đã thấy Cảnh Dã chửi ầm lên tiến vào.

“Này –” Sợ gã gặp chuyện không may, cô quay lại có chút dọa đến Tiểu Lam nói: “Em ở lại chỗ này, đừng đi vào!”

Nói xong, cô lập tức che miệng, nín thở đi vào, trong nhà bếp tràn đầy khói trắng, may là khu nhà ăn nhìn qua cũng không có việc gì.

“Đầu trọc!” Cảnh Dã hỗn hển gào rú.

Vừa vào cửa, cô đã nhìn thấy ngọn lửa trên bếp gas bùng cháy ngút trời, lửa lớn tản ra khói đặc, làm cho cô dường như không thể nhìn thấy gì hết, đúng lúc này, một đôi tay vừa to vừa thô mang theo một món đồ giống y hệt bình cứu hỏa xông ra từ trong đám khói, một giây sau, bàn tay lớn kéo chốt an toàn ra, cầm bình cứu hỏa dập tắt ngọn lửa cháy rực. Phịch một tiếng, cửa sau phòng bếp bị người ta đá văng ra, sương khói dần dần tản đi, chỉ thấy Cảnh Dã đứng ở kia vẫn mang theo bình cứu hỏa, trước mặt là một gã đầu trọc khô ngô đáng người so với gã còn cao lớn hơn, quang quác mồm rống lên!

“Tên đầu trọc chết tiệt này muốn đốt nhà sao? Con mẹ nó nhà cậu nấu cái quỷ gì thế? Biến cả phòng toàn là khói? Cậu nấu ăn mà không mở máy hút mùi sao?”

Làm ơn đi, vấn đề là khói này không phải chỉ dùng máy hút mùi là có thể giải quyết được đi?

Hiểu Dạ nhin xuống lời nói lên đến miệng, tiến lên giúp đỡ mở cửa thông gió, nơi này gió biển lớn, cửa sổ vừa mở, chỉ lát sau, khói trong bếp đã tan hết.

Khi khói tan hết đi, cô mới nhìn rõ người đàn ông bị Cảnh Dã gọi tên là “Đầu trọc” kia.

Vừa nhìn thấy đã khiến cô hoảng sợ, người kia thân hình rất lớn, một cái đầu trọc bóng loáng, cả người giống như một ngọn núi, Cảnh Dã đã ột mét tám mươi mấy, người đàn ông kia so với gã còn cao lớn hơn, dĩ nhiên dù không cao đến hai mét nhưng cũng không kém là mấy.

Tuy cô ở nước ngoài mấy năm, nhìn quen người phương Tây cao lớn, nhưng khi nhìn thấy người này, nhin không được lùi lại mấy bước.

Bởi vì người kia không chỉ cao còn vô cùng cường tráng, từng khối cơ bắp giống như đá được đắp ở trên cánh tay lộ ra của anh ta, thân hình kia chỉ sợ so với vận động viên NBA (giải đấu bóng rổ nhà nghề của

Mỹ) còn đẹp hơn. Lúc này cô mới phát hiện, bình chữa cháy trên tay anh ta không phải là món đồ chơi, cũng không phải đặc chế (đặc biệt chế tạo), mà do anh ta quá cao lớn, thế nên bình chữa cháy kia ở trong tay anh ta giống như một món đồ chơi.

Tuy Cảnh Dã vừa tiến lên đã mắng anh ta, nhưng mặt anh ta như được trạm khắc từ đá không chút thay đổi, hơn nữa cũng không nói một tiếng.

Trong phút chốc, cô có chút lo lắng Cảnh Dã sẽ làm người này tức giận, nhưng người to lớn kia dường như không thèm để ý đến Cảnh Dã đang kiêu gào, nhìn cô giống như một con gấu phát hiện có sinh vật lạ chạy vào trong địa bàn của mình.

“Đầu trục, cậu có nhìn chăm chăm cô ấy thật lâu cũng vô dụng, tôi nói cho cậu biết, cô ấy đã có chủ!” Đột nhiên phát hiện sự chú ý của đầu trục đều ở trên người cô, Cảnh Dã vươn tay ra kéo Hiểu Dạ vào trong lòng mình, nhượng mảy tức giận lườm bạn bè tốt, lớn tiếng tuyên bố chủ quyền của mình.

Hiểu Dạ nghe vậy mặt đỏ lên, quay đầu lườm gã, gã đáp lại cô là bộ dạng cười hi hi ha ha.

“Người khổng lồ đầu trục” vừa nghe thấy, nhứ mi nhìn Cảnh Dã.

“Đúng, chính là như vậy.” Gã nhượng mảy, vẻ mặt đắc ý.

Lần này cô không nhận được cho gã một cái khuỷu tay vào bụng.

“Của tôi.” Gã hét lớn một tiếng, vẫn không để ý tới Hiểu Dạ kháng nghị, tự nhiên cười gật đầu, trả lời câu hỏi của bạn không tiếng động.

Như đã xác định thân phận của cô, “người khổng lồ đầu trục” không hề để ý tới cô, buông bình cứu hỏa, từ phía sau cửa lấy một cây chổi, quét sạch bụi bẩn trên sàn.

Vì động tác của anh ta, lúc này Hiểu Dạ mới phát hiện, tình huống ở trong phòng bếp thật giống địa ngục nhân gian.

Cô trừng mắt nhìn, khắp mọi nơi, chỉ thấy trên kệ để đồ là vỏ rau quả rơi lả tả, nồi chén ném ngổn ngang trong bồn rửa, trên bếp gas trừ bình cứu hỏa màu phấn trắng, còn dính đầy dầu muối, trên đặt một cái nồi bị cháy đen thủng lỗ, hơn nữa toát ra mùi kì cục và tàn khốc, cô thậm chí chưa nhìn ra ban đầu trong nồi đó là chứa thứ gì. Lửa cháy hừng hực đến nỗi cháy cả máy hút mùi, vỏ hộp nhựa bị cháy hết một nửa, mặt khác sắt thép cũng bị cháy đen thui.

Thứ duy nhất có thể nhìn thấy rõ ở trong phòng bếp chính là những dụng cụ được vệ sinh sạch sẽ được sắp xếp chỉnh tề, mỗi vật đều vô cùng tỏa sáng, sắp xếp gọn gàng, cũng bởi vì ở trong phòng bếp lộn xộn bẩn thỉu này và có vẻ đặc biệt.

“Cần gọi xe cứu hỏa sao?” Tiếng hô to thăm dò của Tiểu Lam từ bên ngoài cửa truyền đến.

Cô nghe vậy cũng bật cười, giẫy khỏi bàn tay của Cảnh Dã, muốn gã đi hỗ trợ quét dọn, mới đáp lại: “Không cần, vào đi.”

Tiểu Lam vừa vào cửa liền chạy về phía phòng bếp, Cảnh Dã vừa ở một bên thu dọn, lại vừa bên kia lăm lăm nhắm với người khổng lồ đầu trục kia, cô bé cũng không để ý đến gã, chỉ là gào to một tiếng rồi bỏ nhào vào người kia, “Chú Hải Dương!”

Khiến cho Hiểu Dạ ngạc nhiên là, người khổng lồ đầu trục giống như tòa núi cao kia, khuôn mặt lạnh lùng lại không ngại, còn tự nhiên bế Tiểu Lam lên, để cho cô bé ngồi ở ghế bên, vuốt vuốt mái tóc dài của cô bé, trên khuôn mặt lạnh lùng miệng còn hơi nhếch lên, lộ ra một chút ý cười.

“Chú lại nấu súp hải sản bị cháy?” Tiểu Lam cười hỏi.

Người khổng lồ đầu trục miệng cười càng rộng, thậm chí lộ ra cả răng nanh trắng bóng.

Súp hải sản? Thứ kia là súp hải sản?!

Ô Hiểu Dạ mở rộng tầm mắt, lúc này, cô mới đột nhiên phát hiện một chuyện, thì ra hai gã đàn ông này, vốn hoàn toàn, tuyệt đối – không biết nấu ăn!

Ô Hiểu Dạ trợn mắt há hốc mồm nhìn bọn họ, một lúc lâu sau mới có biện pháp mở miệng.

“Hai người muốn mở nhà ăn?”

“Ừ.”

“Nhưng mà hai người không biết nấu ăn?”

“Có mà.” Cảnh Dã mặt không đỏ, khí không suyễn, đáp lại đồng dục.

“Có mới lạ, mỗi loại đồ ăn họ nấu đều cháy khét.” Tiểu Lam nhin không được ở một bên nói thêm vào.

“Ok, các người biết nấu, nhưng nấu thật sự tệ.” Hiểu Dạ trừng mắt nhìn gã, nhin không được thốt lên: “Sau đó hai người còn mua khu này?”

“Ba chị em gái bị nguyên rùa?” Cảnh Dã nhướng mày.

“Chính là nơi này, là ba gian nhà ăn này!”

“A, nơi này, là đầu trục mua.” Gã một tay để ở thắt lưng, một tay gãi gãi cằm.

Ô Hiểu Dạ nhìn hai gã to xác này, bỗng nhiên thấy đau đầu.

Nếu bọn họ chỉ thuê thôi thì không sao, nhưng nghe thấy lời lúc trước của gã, người khổng lồ đầu trục đã mua lại nơi này, hơn nữa tài nghệ nấu ăn của hai tên này quả thật rất kém, cô thật nghi ngờ “quán bia” này có thể trụ ở nơi này bao lâu.

“Vì sao nơi này được gọi là ba chị em gái bị nguyên rùa?” Tiểu Lam tò mò hỏi.

Dù sao cũng đã nói ra, cô đành phải dùng tốc độ nhanh nhất để nói về lịch sử nơi này.

“Em nói nơi này mỗi nhà mở quán đều sập tiệm?” Cảnh Dã nhíu mày.

“Truyền thuyết chính là như vậy.”

“Vậy vì sao vẫn còn những người đến nơi này mở quán?” Tiểu Lam hỏi.

“Bởi vì đoạn đường này cũng không tệ lắm, người đến nơi này đều là người bên ngoài không biết tình huống bên trong.” Hiểu Dạ hai tay ôm ngực thở dài nói: “Hơn nữa theo tôi được biết, ngay từ đầu có người không tin quỷ thần, nhưng hai mươi mấy năm trôi qua, ba gian nhà hàng này tiếng xấu đã lan xa, bây giờ ngay cả người bên ngoài cũng không dám đến nơi này mở tiệm. Nếu không mọi người nghĩ xem vì sao nơi này tốt như vậy, sao ba gian nhà hàng này lại giống như phế tích? Nơi này đã rất lâu rồi không có người mở quán đâu.”

Cô không nói, Cảnh Dã còn chưa phát hiện ra, nhưng cẩn thận suy nghĩ lại thì dường như đúng là như thế, lúc trước đầu trục mua nơi này giá đúng là thấp một cách kỳ quái, chỉ là gã tưởng rằng nơi này không phải là trong nội thành nên giá tiền mới thấp như vậy, không nghĩ tới là vì như vậy.

Gã nhe răng cười, “Khụ, lão đầu trục, nói như vậy, chúng ta mua nơi này đúng là quá lời.”

Hiểu Dạ sững sốt, “Là như thế nào?”

“Thật lời quá mà.” Cảnh Dã rất đặc ý nhìn về phía bạn tốt hỏi: “Lão đầu trục, đúng hay không?”

Hiểu Dạ lại rơi vào trạng thái há hốc mồm, đã thấy người tên là “Hải Dương” đầu trục kia, cũng nhếch miệng, cũng lộ ra vẻ đắc ý, cười thật to. Anh ta không biết làm thế nào lấy được một cái túi rác màu đen, ở ngay tại phòng bếp mới dùng hiệu suất cực cao để dọn sạch, chỉ chốc lát sau đã đem toàn bộ đồ ăn hỏng cùng những thứ bẩn thỉu rửa sạch không còn chút gì.

Cô chớp mắt mấy cái, có chút đăm chiêu nhìn bọn họ, “Cho nên hai người vẫn là muốn khai trương buôn bán ở nơi này?”

“Đương nhiên.” Cảnh Dã mặt cũng không chớp nói.

“Dựa vào súp hải sản cháy khét sao?” Cô thật sự không muốn tạt nước lạnh vào gã, nhưng vẫn không nhin được.

“Đương nhiên –” Gã vừa nói vừa tới gần, đem hai tay vây cô lại, cười không có chút ý tốt nào, “Không phải!”

Gã này vẻ mặt cười như kẻ trộm, cô nổi lên sự đề phòng, lại không đường lùi, chỉ có thể nhướn mày hỏi: “Không phải?”

“Không phải.” Gã gật đầu khẳng định, lộ ra gương mặt tươi cười sát lại càng gần, “Anh biết tài nghệ nấu ăn của bọn anh thật tệ, cho nên...”

“Cho nên?” Cô chớp mắt mấy cái.

Tiểu Lam nhảy xuống khỏi ghế, cười lại gần nói: “Cho nên mọi người quyết định giảm bớt số người thất nghiệp.”

Hiểu Dạ nhìn Tiểu Lam, lại nhìn nhìn gã, đầu lập tức xoay chuyển, hai giây sau mới hiểu được, “Mấy người muốn thuê người sao?”

“Chính xác.” Người khổng lồ đầu trọc đi tới, như một ngọn núi che ở phía bên trái của cô, giọng nói trầm trầm khiến cô hoảng sợ, không khỏi mất nhìn thẳng anh ta, thì ra người này có thể nói được, từ lúc vào cửa đến bây giờ, anh ta chưa nói một tiếng, cô còn tưởng rằng anh ta là người câm điếc.

Cô nhìn trước mắt hai người lớn một trẻ nhỏ, đột nhiên phát hiện bản thân mình dường như đã bị bọn họ vây quay.

“Ý kiến này không tệ, mọi người đã đăng báo tuyển người chưa?”

“Không cần, chúng ta đã chọn được người.” Trên mặt Cảnh Dã nụ cười càng lớn hơn nữa.

“Ai?”

“Em.”

Đêm dài vô tận, sao sáng đầy trời.

Mấy chiếc thuyền ca-nô neo ở bến cảng, trên thuyền đèn đuốc sáng trưng, cùng bầu trời đầy sao chiếu sáng.

“Không được, không được, không được, không được, KHÔNG — ĐƯỢC —”

Chịu không nổi ba người kia từ sớm đến tối “tấn công”, Ô Hiểu Dạ sau bữa cơm liền ra ngoài, đi qua đường lớn, bước trên thảm cỏ của công viên, một đường đi đến trong chòi nghỉ mát của công viên ven biển, ngoài miệng từ sáng đến tối vẫn chỉ hai chữ — KHÔNG ĐƯỢC!

“Vì sao? Em lại không có việc làm, vì sao không được?” Cảnh Dã sai bước đuổi kịp, từ phía sau ôm lấy cô, mặt dày mày dạn đem đầu cọ cọ trên đầu vai cô.

“Chính là không được!” Cô nhìn đèn đuốc sáng ở phía trước, vẫn là một câu kia.

“Đừng như vậy.” Gã ở bên tai cô thì thầm, “Chẳng lẽ em nỡ nhẫn tâm để cho khách bị đầu độc bởi tài nghệ nấu ăn của lão đầu trọc như ở dưới địa ngục kia sao?”

Cô mím môi không nói.

“Thứ tốt luôn chia sẻ cùng bạn tốt, em nấu cho bản thân ăn, không bằng nấu cho anh cùng Tiểu Lam ăn, nếu đã nấu cho anh cùng Tiểu Lam ăn, đương nhiên không thể thiếu được đầu trọc, nếu đã có đầu trọc, một người vui không bằng nhiều người cùng vui, em tới làm đầu bếp cho bọn anh, có thể kiếm tiền, có gì không tốt, phải không?” Gã cầm lấy tay cô đưa lên miệng hôn một cái, khuôn mặt tươi cười hi hi ha ha, tiếp tục quyết tâm thuyết phục, “Hơn nữa tài nghệ nấu ăn của em tốt như vậy, tài nghệ tốt như vậy, không làm đầu bếp thật lãng phí.”

Tài nấu ăn của cô có thể nói là tạm được, nào có giống như lời gã nói ba hoa chích chèo như vậy.

“Nói hươu nói vượn.” Cô khẽ gắt một tiếng, cũng không rút tay về, chỉ phẫn nộ nói: “Là do tài nấu ăn của hai người quá kém.”

Nhận thấy cô đang dần thả lỏng, Cảnh Dã không ngừng cố gắng, xoay người cô lại đối diện với mình, ôm lấy eo cô, giả bộ bộ dạng chú chó nhỏ đáng thương nói: “Đúng vậy, tài nghệ chúng ta kém như vậy, em nhẫn tâm để bọn anh cứ như vậy hi sinh bản thân trước khi xuất sư sao?”

Thấy bộ dạng vô lại của gã, cô nhất thời không nhịn được, khóe miệng hơi nhếch lên.

“Nhìn đi, em cười lên trông thật đẹp, cứ giữ bộ mặt mẹ kế (ý là hung dữ) cả buổi chiều, cơ mặt cũng cứng đi.” Gã chạm vào trán cô, cười vuốt ve gương mặt cô.

“Nhảm chán.” Cô vuốt ve tay gã, cuối cùng cũng không thể làm mặt cáu với gã.

Gã cười ra tiếng, ôm cô vào trong lòng, cầm để trên đỉnh đầu cô, “Nào, chúng ta cùng nhau mở quán, nhất định sẽ rất vui.”

Cô ở trong lòng gã nhắm mắt lại, trong lòng khẽ rung động, cô thở sâu, khàn khàn nói: “Không thể thực hiện được.”

“Em lo lắng vụ bị nguyên rủa? Anh không biết em lại là người mê tín như vậy.”

“Không phải.” Lòng cô căng thẳng, vươn tay ôm lại gã, không tự chủ nắm chặt lưng áo sơ mi của gã.

“Vậy là vì sao?” Gã dịu dàng nhẹ hỏi.

Vì cô không có khả năng dừng lại nơi này quá lâu, vì cô bất cứ lúc nào cũng có thể rời đi, vì cô rất sợ giây phút tiếp theo nhất định phải vứt bỏ tất cả, xoay người bỏ chạy—

Trời ơi, nhưng cô phải nói cùng gã như thế nào? Làm sao có thể cùng gã nói?

Cô cũng rất muốn ở lại, rất muốn có một công việc bình thường, nhưng nếu cô bị tìm thấy thì sao? Vì cô ở đây mà liên lụy bọn họ thì sao?

Vòng ôm của gã sao ấm áp như thế thế, khiến cho người ta an tâm đến vậy, cô thật muốn buông tha cho sự phản kháng, chỉ muốn như vậy mà thôi.

Nhưng mà, có thể sao? Cô có thể sao?

Cảm giác cô đang run lên, ánh mắt gã tối lại, cánh tay siết chặt lại, môi hôn lên đỉnh đầu của cô.

Tim gã đập ổn định, tiếng vang liên tục ở bên tai cô, giống như đang thôi miên cô.

Thình thịch, thình thịch, thình thịch —

Đừng sợ, đừng sợ, đừng sợ —

Mấy ngày nay, cô đã thoát khỏi sự mệt mỏi, cô chán ghét bất cứ lúc nào cũng phải chú ý phía sau, cô chán ghét bất cứ lúc nào bất cứ chỗ nào cũng phải chuẩn bị chạy trốn, cô thật sự rất rất muốn có một cuộc sống yên ổn giống người bình thường, không cần phải trốn, không cần phải trốn.

Thình thịch, thình thịch, thình thịch —

Đừng sợ, đừng sợ, đừng sợ —

Cô biết đây chỉ là ảo tưởng của chính cô, cho nên mới coi tiếng tim đập của gã để trấn an mình, nhưng cho dù là giả cũng tốt, ảo tưởng cũng được, cứ như vậy một lần thôi, chỉ cần cứ như vậy một lần, để cho cô coi mình là một người bình thường đi...

Hơn nữa, chỉ là một công việc mà thôi, cô cũng không phải hứa hẹn cái gì, nếu như một ngày cô phải rời đi, bọn họ cùng lắm chỉ đăng báo tìm người mà thôi...

Mà, có lẽ lúc này đây cô thật sự đã bỏ trốn thành công, đã qua vài tháng không có người phát hiện ra cô, không đúng sao?

Có lẽ bọn họ thật sự đã buông tha rồi, vậy vì sao cô không thể theo đuổi cuộc sống mà mình muốn?

“Tôi.....”

“Hử?”

“Tôi khó mà chắc sẽ nấu ăn ngon.”

Cảnh Dã nhếch khóe miệng cười, “Không sao, có tệ cũng tốt hơn so với anh và đầu trọc.”

Cũng đúng.

Cô muốn cười, lại khó nén được sự lo lắng trong lòng.

“Khụ, nhìn kìa.” Gã bỗng nhiên khê gọi cô.

Cô trợn mắt, chỉ thấy gã chỉ vào một gốc cây đa cách đó không xa.

“Trên thảm cỏ.” Gã nhỏ giọng nói.

“A!” Cô nhìn xem, không khỏi kêu lên thành tiếng.

Trên thảm cỏ dưới tán cây, có một chút ánh sáng màu xanh như dạ quang đang bay lên, chỉ một lát sau đó, lại có một đốm sáng khác gia nhập, sau đó lại thêm một đốm, bọn chúng lúc ở trên cao, lúc lại xuống dưới, bay xuyên qua bụi cỏ.

“Đom đóm?” Cô khê hỏi.

“Ừ.” Gã gật đầu.

“Thật đẹp.” Cô mê muội nhìn những điểm sáng màu dạ quang kia, “Đã lâu rồi tôi chưa được thấy qua.”

“Anh nghĩ em là người ở đây.”

“Tôi đã rời đi rất nhiều năm.” Cô lắng nghe nhịp tim ổn định của gã, nhìn đom đóm không ngừng bay lượn, giọng nói có chút khàn khàn, “Rất nhiều rất nhiều năm...”

Gã cũng không hỏi nhiều, chỉ ôm lấy eo cô, cùng cô xem chút đom đóm này, cho đến khi đám ánh sáng màu dạ quang kia bay xa, biến mất trong bụi cỏ, mới nắm tay cô, trở lại quán bia.

7. Chương 7

Edit: Pthu Beta: Tiểu Ngạn Bắt đầu từ ngày hôm đó, dường như ngày nào cô cũng cùng bọn họ sinh hoạt ở một chỗ, một lớn một nhỏ chỉ kém có không được hai mươi bốn giờ cùng cô dính ở một chỗ.

Buổi sáng, cô cùng họ đến nhà ăn; buổi tối, cô cùng Cảnh Dã và Tiểu Lam cùng nhau trở về. Mặc dù Tiểu Lam biết cô cùng Cảnh Dã ở cùng nhau, nhưng một chút ý kiến phản đối cũng không có, hơn nữa lại thích dính với cô ở cùng một chỗ hơn.

Cảnh Dã từng muốn cô cùng ở lâu dưới, cô đã cự tuyệt, gã cũng không tiếp tục nói thêm nữa, chỉ là tối tối chạy tới chen chúc với cô ở trên một chiếc giường, bởi vì cô còn có một căn phòng khác, cho nên thậm chí có khi ngay cả Tiểu Lam cũng ngủ ở chỗ của cô.

Cô đã từng kháng nghị qua, nhưng một lớn một nhỏ lại bịt tai làm ngơ, vẫn không thay đổi, đến mấy ngày gần đây nhất, bọn họ lại ăn ở nơi cô ăn, ngủ ở nơi cô ngủ, ở trong nhà của cô giống như ở trong nhà của chính mình.

Không có biện pháp làm khó dễ hai người này, cô cũng chỉ có thể mặc kệ bọn họ.

Về phần Hải Dương, trải qua mấy ngày chung đụng với nhau này, cô phát hiện mặc dù anh ta đầu lớn, nhưng lòng so với người bình thường còn tỉ mỉ hơn, chỉ là ít nói đến mức quá kỳ quái mà thôi, người luôn có chút quái dị, cho nên cô cũng không để ý lắm, lần đầu tiên gặp mặt anh ta thì có cái loại cảm giác áp bách, dường như cũng biến mất ở trong vô hình.

Hải Dương họ Đồ, anh ta ở trên tầng của quán bia, lúc cô mới biết, còn sững sốt một chút, dù sao thì người này cũng không phải là cao lớn bình thường, sao lại ở đâu không ở, lại ở trong gác xép?

Sau này cô mới biết được, cả tòa nhà này bởi vì chỉ dùng gỗ thô để xây dựng nên, cho nên tương đối vững chắc, mà chọn gác xép cao gần ba mét, bên trong ngoại trừ mấy cái khung xà nhà bằng gỗ tương đối cao

ra thì cũng không có phòng vệ sinh, cũng không có bày trí thêm khác, cho nên toàn bộ không gian vô cùng rộng lớn, Hải Dương ở bên trong hoạt động thoải mái, không có một chút trở ngại nào.

Tòa nhà này giống như là do đặc vì anh ta mà được tạo nên.

Lại nói tiếp, từ khi quen biết Hải Dương cho đến nay, cô thật sự chưa từng thấy anh tanói qua mấy câu, nếu không có cái đầu trọc to của hắn, Cảnh Dã luôn hướng về phía anh ta gọi “Đầu trọc”, cô vẫn thật sự nghi ngờ là anh ta không phải người trong miệng Cảnh Dã luônôm giấc mộng mở nhà hàng ở cạnh bờ biển kia.

Nhìn người khổng lồ cao lớn khiêng cái bàn gỗ lớn nhẹ nhàng như không ra ngoài cho Cảnh Dã sửa chữa, cô không khỏi lại liếc mắt phòng bếp để ýbình hoa đặc biệt được để ở trên bàn, không khỏi hơi nâng khoe miệng lên.

Cái bình hoa này cứ cách vài ngày lại được thay một lần, Cảnh Dã không có cái loại tâm tư này, đó là Hải Dương thay. Nhìn người khổng lồ cao lớn kia, thật sự rất khó tưởng tượng được anh ta lại có loại tâm tư tinh tế tỉ mỉ như vậy.

Xem ra, trên cõi đời này quả thật là loại người nào cũng có.

Cùng với từng ngày trôi qua, công tác chuẩn bị của “Quán bia Lam Sắc” cũng lần lượt hoàn thành, toàn bộ bày trí trong phòng đều là hai người đàn ông này một tay lo liệu, Hải Dương từ bờ biển mang mấy cây gỗ nhiều hình dáng trang trí ở trong cửa hàng, hơn nữa còn sửa sang lại phía trước phía sau sân, Cảnh Dã đem cọc gỗ tằn tậ một lần nữa sơn lên rực rỡ, dụng cụ trong phòng bếp là do cô phụ trách mua sắm và quản lý, sàn nhà cùng bàn ghế trong phòng ăn đều là do Tiểu Lam cộ rửa toàn bộ.

“Chị Hiểu Dạ, chị thích cái con đại tinh tinh kia ở chỗ nào vậy ạ?”

Hiểu Dạ đang gọt vỏ khoai tây, chuẩn bị nấu cơm cà ri sững sờ một chút, vừa không cẩn thận là thiếu chút nữa gọt vào ngón tay của mình, cô ngừng công việc ở trong tay lại, ngẩng đầu nhìn Phong Thanh Lam không biết từ khi nào thì đến bên cạnh bàn, một lúc lâu cũng không trả lời được.

Cảnh Dã và Hải Dương đều làm việc ở bên ngoài căn phòng, trong phòng thì hai người các cô cách cái bàn gỗ mà mắt to trừng đôi mắt nhỏ.

“Sao ạ? Sao chị lại thích chú ấy vậy?”

“Khụ, ừ.” Hiểu Dạ háng giọng, có chút không được tự nhiên hỏi: “Sao em lại hỏi như vậy?”

“Bởi vì chú ấy vừa hung dữ lại vừa thô lỗ, nói chuyện lại lớn tiếng nha.” Tiểu Lam một chút cũng không hiểu, trăm mối không có cách giải hỏi: “Sao chị lại thích chú ấy vậy nha?”

Thích?

Cô thật sự chưa từng nghĩ tới cái vấn đề này, nhưng cũng không thể bảo cô nói với cô bé này là cô thích thân thể của gã thôi?

Hiểu Dạ không tự giác nhìn về phía Cảnh Dã ở bên ngoài cửa sổ đang làm công việc của thợ mộc, gã đang cởi trần, vừa nói chuyện với Hải Dương, vừa cầm búa sắt gõ gõ sửa chữa cái bàn gỗ, ở bên ngoài cửa sổ là bầu trời xanh thẳm vạm vỡ không mây, ánh mặt trời chói chang nóng cháy, gã đang làm việc ở dưới ánh mặt trời nắng gắt, chỉ chốc lát sau đã nóng đến mức toàn thân đầy mồ hôi, gã lại giống như là đối với loại nóng như thiêu như đốt của địa ngục này đã tập mãi thành quen.

Dưới ánh mặt trời chiếu xuống mồ hôi trên người gã lấp lánh tỏa sáng, cơ bắp ở trên lưng gã theo mỗi một lần gã dùng lực mà vận động linh hoạt, giống như là đang ở trên con báo đốm đang chạy băng băng.

Hải Dương cầm một lon bia lạnh đưa cho gã, gã đưa tay tiếp nhận, uống một ngụm, không biết Hải Dương mở miệng nói cái gì, Cảnh Dã vừa nghe thấy, ngửa đầu bật cười thoải mái.

Khuôn mặt tươi cười thoải mái của gãbỗng chói sáng ở dưới ánh mặt trời, khiến cho tim cô không tự giác mà đập nhanh hơn.

Thích sao? Có lẽ vậy.

“Chị Hiểu Dạ?”

“Hở?” Cô nghe thấy kéo tầm nhìn trở về, nhìn thấy khuôn mặt đã gần lại càng thêm gần, mới nhận ra mình đã nhìn gần lại còn xuất thần, trên mặt không khỏi đỏ ửng lên.

“Sao vậy?” Hai tay Tiểu Lam chống cằm, mở to đôi mắt to tròn đầy tò mò, bám riết không tha tiếp tục truy vấn cô.

“Chị...” Cô cố nén xấu hổ, hắng giọng nói: “Anh ấy vẫn còn có ưu điểm của mình.”

“Ưu điểm gì chứ?” Tiểu Lam liếc mắt xem thường, nói luôn: “Con đại tinh tinh này lúc còn trẻ thì thật sự là rất đẹp trai, nhưng bây giờ lão đã ba mươi mấy rồi, vừa già lại vừa tự đại, làm gì có ưu điểm gì đâu?”

“Nói thí dụ như con người anh ắt rất tốt này.” Hiểu Dạ nhún vai cười, giúp Cảnh Dã nói chuyện, “Còn rất giữ chữ tín nữa.”

“Sao chị lại biết con người lão rất tốt lại giữ chữ tín vậy?” Tiểu Lam lẩm bẩm.

“Nếu anh ấy không phải là người tốt, dựa vào cái tính tính vừa thối lại vừa ngang của em, không có chuyện gì vừa cần lại vừa đá anh ấy, người bình thường không biết đã sớm đem em đánh cho bẹp dí mấy lần rồi, anh ấy lại nhiều lần là mắng em vài câu mà thôi.” Cô chọc chóp mũi của Tiểu Lam một cái, cười nói: “Về phần giữ chữ tín, mặc dù anh ấy hứa với mẹ em là sẽ chăm sóc em, nhưng việc này vốn là người đã chết không có đối chứng, anh ấy đại khái là có thể để cho em trôi giạt đến cô nhi viện, hoặc là gửi cho gia đình nuôi hộ, anh ấy là một người đàn ông, chưa kết hôn lại không có con, sao lại biết cách chăm sóc trẻ con như thế nào? Nếu như anh ấy thật sự buông tay mặc kệ, cũng sẽ không có ai trách anh ấy, nhưng mà anh ấy vẫn là mang theo em ở bên người, không phải sao?”

Nói như vậy, hình như là có chút đạo lý.

Phong Thanh Lam nhíu mày, suy nghĩ một chút, sau đó lại nhìn đại tinh tinh ở bên ngoài, lại nhìn Ô Hiểu Dạ ở trước mặt, một bộ dáng bình tĩnh đại ngộ, “Thì ra chị thật sự thích chú ấy nha, em còn tưởng là chú Cảnh lại là con cóc mà còn muốn ăn thịt thiên nga cơ.”

Mặt cô đỏ lên, nhướn mày hỏi lại: “Anh ấy là con cóc, vậy em đi theo bên cạnh anh ấy là gì? Con cóc nhỏ sao? Hay là con nòng nọc nhỏ?”

“Mới không phải đâu, em cũng không phải là do chú ấy sinh ra.” Phong Thanh Lam nhảy dựng lên, hai tay chống thắt lưng, hếch cái mũi nhỏ, vênh váo tự đắc nói: “Chú ấy là con cóc, mẹ em lại là thiên nga, cho nên em dù thế nào cũng được coi như là một con thiên nga nhỏ, hiểu chưa?”

Hiểu Dạ thấy bộ dáng đầy của cô bé, nhin không được bật cười.

“Này nha, em nói thật đấy, mẹ em trước đây lại là một đại mỹ nhân, mặc dù có em là con chồng trước, vẫn còn có rất nhiều người theo đuổi đấy. Chỉ là bà không muốn tái giá, cho nên mới lần nào cũng đem chú Cảnh ra làm lá chắn.” Cô bé nói đến đây, có chút hậm hực ngồi xuống, chống cằm một lần nữa, nhìn trần nhà nói: “Có một lần, có một ông chú theo đuổi bà, thật sự liều chết mà quấn chặt lấy, vừa vặn chú Cảnh quay về nghỉ ngơi, vì lấy được sự tin tưởng của ông chú kia, còn hối lộ em gọi chú Cảnh là ba đấy.”

Tiểu Lam nói xong bật cười, vừa cười vừa nói: “Ai ngờ chú Cảnh không trở về một mình, còn dẫn theo chú Hải Dương, hai người bọn họ vừa mới vào cửa, nói không đến mấy câu, tên kia đã sợ tới mức chạy chối chết.”

Hiểu Dạ có thể tưởng tượng được người đàn ông muốn theo đuổi người đẹp kia, bộ dáng vô cùng sợ hãi khi đột nhiên thấy Cảnh Dã cùng với Hải Dương to cao giống như là dã nhân, bất giác cũng bật cười.

Tiểu Lam cười khanh khách một trận, không bao lâu tiếng cười dần dần biến mất, nét mặt trở nên có chút cô đơn.

Biết cô bé nhớ tới người mẹ đã qua đời, Hiểu Dạ đưa tay đặt lên bàn tay nhỏ của cô bé, mở miệng chuyển hướng lực chú ý của cô bé, “Trước đây Cảnh Dã và Hải Dương thường chăm sóc em sao?”

Tiểu Lam lắc đầu: “Cũng may, bọn họ bận rộn nhiều việc, một năm chỉ có thể trở về một hai lần, có khi chỉ ở vài ngày, có khi thì lâu hơn một chút.”

Trở về? Một năm một hai lần?

Hiếu Dạ hơi sững sốt, “Bọn họ là làm gì vậy?”

“Em cũng không rõ lắm, có vẻ giống như là ở nước ngoài giúp người làm việc. Có một thời gian em rất mong mẹ gả cho chú Hải Dương nha, nhưng mà hai người bọn họ cũng không có cái ý tứ đấy, một em còn giúp đỡ kéo tờ hồng mấy lần nha, thay bọn họ chế tạo cơ hội nữa, kết quả lần nào cũng chẳng được.” Cô bé bĩu môi cau nhàu.

Quý linh tinh này.

Hiếu Dạ nghe xong không khỏi bật cười một tiếng, đưa tay vỗ vỗ đầu của cô bé, “Loại chuyện này là miễn cưỡng không được đâu.”

“Bây giờ em đã biết rồi.” Tiểu Lam chun chun mũi, sau đó quay đầu nhìn cô, bỗng nhiên nhếch miệng cười, “Chẳng qua là lần này không giống, chị thích chú Cảnh Dã mà, phải không?”

“Em nha, rất tinh quái.” Hiếu Dạ đỏ mặt, muốn trừng mắt nhìn cô bé một cái để cảnh cáo, nhưng nhìn thấy vẻ mặt vô tội của nó lại bật cười, chỉ có thể vừa buồn cười lại vừa bất đắc dĩ nói: “Tiểu Lam, em đừng đoán mò lung tung, chị nói thật, loại chuyện tình cảm rất là khó nói, thích không nhất định là sẽ yêu, nói chuyện yêu đương cũng không có nghĩa là nhất định sẽ kết hôn, ai cũng không biết ngày mai rốt cục sẽ ra sao, chỉ có thể để cho nó thuận theo tự nhiên, em hiểu chưa?”

“Không hiểu.” Cô bé bĩu môi nói.

Hiếu Dạ cười cười, ném khoai tây cho nó, “Không hiểu không sao, chờ sau này em nói chuyện yêu đương rồi sẽ hiểu. Sắp giữa trưa rồi, làm giúp chị, đem vỏ nó gọt đi, chị đi vào xem nước sôi chưa.”

“Giữa trưa ăn gì vậy ạ?” Tiểu Lam đưa tay, gợn gàng tiếp được.

“Cơm cà ri gà.”

Tiểu Lam hoan hô một tiếng, đứng lên nghiêng người thò đầu cao giọng nói: “Chị Hiếu Dạ, của em phải cay một chút nha!”

“Đã biết.”

Hiếu Dạ cũng không quay đầu lại cười trả lời, khoát tay áo với cô bé, liền quay người đi vào phòng bếp, nhưng vừa vào phòng bếp, nụ cười trên mặt lại từ từ biến mất.

Cô vốn muốn hỏi chuyện của Cảnh Dã nhiều một chút, nhưng lại sợ làm cho Tiểu Lam để ý tới quá nhiều.

Trên người người đàn ông đó có những vết sẹo lớn lớn nhỏ nhỏ, vết sẹo cũ mới đều có, có lần cô từng buột miệng hỏi, gã chỉ thuận miệng nói là nghề nghiệp trước kia làm bị thương, nhưng công việc gì lại làm bị thương, tạo ra nhiều vết sẹo như vậy? Cô đau lòng vì những vết thương gã từng phải chịu, cũng càng ngày càng muốn biết những chuyện của gã, lại không dám hỏi nhiều, sợ gã sẽ hỏi ngược lại quá khứ của cô.

Cô tự nói với mình đừng quá quan tâm gã, nhưng lại không thể bỏ qua sự tồn tại của gã.

Thích sao?

Lòng của cô run lên, hy vọng chỉ là thích thôi là được rồi.

Cô bây giờ, thật sự không đủ sức để gánh vác một tình cảm sâu sắc....

Trong bất giác, mùa hè, đã trôi qua được một nửa.

Khoảng thời gian bận rộn lại vui vẻ trong nháy mắt đã biến mất, ngày ba mươi tháng bảy, vạn dặm không mây, ngày hôm nay “quán bia Lam Sắc” chính thức khai trương thuận lợi.

Mấy ngày hôm trước, Cảnh Dã và Hải Dương đi tới tòa soạn báo địa phương đăng quảng cáo, còn tự mình đi tới những gia đình ở phụ cận phát tờ rơi, mặc dù cô khó có lòng tin đối với sự thành công của quán bia này, nhưng vẫn đem hết toàn lực làm rất nhiều đồ ăn ngon.

Mười giờ sáng, nhà máy đưa bia tới; mười một giờ, cô ở trong phòng bếp làm công tác chuẩn bị.

Mười hai giờ ngày hôm nay là ngày lành tháng tốt, không biết Hải Dương mua được ở đâu một dây pháo thật dài, giữa trưa Cảnh Dã châm, pháo ở dưới bầu trời xanh, ánh mặt trời rực rỡ vang lên ùng ùng, Tiểu Lam hưng phấn quan sát ở một bên, vừa la vừa cười.

Đáng tiếc, phần lớn người vừa vào cửa mới nhìn thấy Hải Dương đã sợ tới mức rụt chân lại, chỉ có vài vị có đủ can đảm, cố lấy dũng khí đi tới, nhưng thân hình cao lớn, gương mặt lại lạnh lùng, dưới áp lực vô hình mà Hải Dương phát ra, phần lớn là tốc chiến tốc thắng, thậm chí còn có người ngay cả cốc bia ở trên bàn cũng chưa uống xong đã tính tiền rời đi.

Cả ngày, khách chỉ có hai ba con mèo nhỏ.

Ít khách, sớm đã ở trong dự đoán của cô, cho nên không quá thất vọng, nhưng hai lớn một nhỏ kia, giống như cũng không cảm thấy ít người như vậy là có vấn đề gì, vẫn ở trong cửa hàng ăn ăn uống uống, cười cười nói nói như cũ.

Trừ bỏ vắng khách ra, cuộc sống của cô mấy ngày này gần như là bình thường, rất bình thường, rất bình thường, bọn họ giống như là người một nhà, mỗi ngày cùng nhau mở cửa hàng buôn bán, cùng nhau làm việc, nói chuyện phiếm, ăn cơm, xem TV, thậm chí còn tranh thủ thời gian đi ra bờ biển nghịch nước nhặt đá.

Cuộc sống là đơn giản như thế, bình thường như thế, cô quý trọng sự bình thường như vậy, vô cùng vô cùng quý trọng.

Cô biết bất kể sau này sẽ như thế nào, cô tuyệt đối sẽ không quên một đoạn thời gian này.

Một cơn sóng biển lớn đánh tới, cô hoảng sợ vội lui, lại đập vào trên lưng Cảnh Dã, gã cười ôm lấy eo cô, đem cô vác lên vai rồi chạy về phía sau.

Cô ở trên vai gã vừa cười lại vừa la, mãi đến khi gã đem cô đặt ở trên một tảng đá ở bờ biển, cô vẫn cười không ngừng.

Gã cúi người ở trên người cô, trên khuôn mặt màu đồng cổ tràn đầy ý cười, “Này, người đẹp, anh vừa cứu cứng, cứng muốn báo đáp anh như thế nào?”

“Cứu tôi? Tôi còn tưởng rằng người tiền sử nào muốn đem tôi khiêng trở về trong hang đấy.” Cô nhướn mày, hừ một tiếng gắng sức đưa tay đẩy đẩy ngực gã.

“Người tiền sử? Ha, vậy bây giờ tiền sử đã đói bụng rồi—” Gã bắt lấy tay cô, há to miệng, làm bộ muốn cắn.

“Cứu mạng a, buông—” Cô giả vờ sợ hãi, phát ra tiếng thét chói tai, tiếng kêu thét lên được một nửa lại im bật mà dừng lại, bởi vì người đàn ông này vậy mà lại dám thè lưỡi ra liếm liếm ngón tay của cô, hại cô ngược lại hít một hơi, thiếu chút nữa là nghẹn.

Gã nhìn cô, cười đến mức vừa xảo trá lại vừa xấu xa, một đôi mắt màu đen thâm u (sâu, đen) như đầm, hại con nai trong ngực cô chạy loạn, không tự giác ngừng thở.

Gã liếm ngón tay xong, như cô mong muốn hôn lên môi của cô, cô rên rỉ một tiếng, khom lưng nghiêng hướng gã.

Cảnh Dã cười khê, gã rất thích người phụ nữ này hưởng ứng nhiệt tình như thế, cô trời sinh thật gợi cảm, gã hơi chậm đã khiến cho cô thở gấp một tiếng, run rẩy một trận, cô làm cho gã yêu thích không buông tay, ý loạn tình mê như thế.

“Khụ khụ, tiên sinh.”

Đáng giận, để cho gã hôn thêm năm giây nữa.

“Khụ khụ khụ, tiểu thư.”

Hai giây, thêm hai giây nữa là tốt rồi.

“Thực xin lỗi, hai vị, quấy rầy một chút!”

Thấy hai người trên mặt đất vẫn hôn đến mức hừng hừng khí thế, mắt thấy sẽ trình diễn đoạn phim hạn chế, bác cảnh sát vội vàng hét lớn một tiếng, định ngăn cản hai người này tiếp tục kéo dài.

Một tiếng kêu này, làm cho Ô Hiểu Dạ phục hồi tinh thần lại, cô vừa thấy cảnh sát, lập tức xấu hổ đến mức đỏ bừng cả mặt, vội vàng đẩy Cảnh Dã, muốn gã dừng tay.

Chết tiệt, Trình Giảo Kim rốt cuộc là từ đâu chạy tới?

Cảnh Dã không cam lòng dừng tay, lão đại khó chịu đứng lên, bởi vì không thỏa mãn dục vọng mà lộ ra bộ mặt có chút hung ác giận dữ, “Chuyện gì?”

“Có người nghe thấy vị tiểu thư này kêu cứu mạng.” Bác cảnh sát nhún vai cười khờ nhìn bọn họ, mặc dù ông vừa tới đã nhận ra đây là lưỡng tình tương duyệt, nhưng vẫn phải giải quyết việc chung hỏi: “Tiểu thư, người này cô biết sao?”

*lưỡng tình tương duyệt: 2 người cùng yêu nhau, tình yêu song phương.

Hiểu Dạ vừa thẹn lại vừa quẫn, có chút bối rối đứng lên, khuôn mặt đỏ bừng gật gật đầu.

“Anh ta là chồng của cô?”

Cô lắc đầu, xấu hổ kéo xong quần áo, quả thực muốn đào một cái động để chui vào.

“Bạn trai?”

Cô gật đầu, nhưng vẫn là xấu hổ tới mức không có cách nào mở miệng.

“Anh ta ép buộc cô à?”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của cô đỏ tới mức nóng lên.

“Tiểu thư?”

Cô liếc nhìn vị cảnh sát già kia một cái cực nhanh, hơn nửa ngày mới có biện pháp đỏ mặt mở miệng nói: “Không có.”

Cảnh Dã vốn ngoan ngoãn đứng ở một bên nhìn không được cười ra tiếng, Hiểu Dạ tức giận đến mức tặng gã một cái cùi chỏ, nhưng vẫn không ngăn được gã đang cười.

“Khụ ừ.” Ông cảnh sát hắng giọng, cố gắng nhịn cười, nghiêm mặt răn đe nói: “Tiên sinh, đây là nơi công cộng, không phải khách sạn, ở bên ngoài đánh dã chiến, là sẽ vi phạm luật pháp điều thứ 234: tội ngang nhiên dâm loạn chương thứ 16: phương hại phong hóa đấy, lần này bỏ qua, đừng tái phạm nữa, chuyện ân ái, vẫn là về nhà làm mới sẽ không xúc phạm đến pháp luật, hiểu không?”

*phương hại phong hóa: làm tổn hại đến phong tục. Hóa : là hậu tố. Trong luật, thường dùng từ Hán-Việt.

“Phải, tôi biết sai rồi.” Cảnh Dã nhe răng cười, “Lần sau thay đổi.”

Còn có lần sau? Ô Hiểu Dạ trừng mắt nhìn gã một cái, vừa thẹn vừa giận dẫm chân gã một cái.

“Á, em yêu, rất đau nha.”

Cảnh Dã lớn tiếng kháng nghị, Hiểu Dạ nghe thấy nâng chân lại muốn dẫm: “Chính là muốn anh đau!”

“Có nhầm không vậy? Chính em cũng đã nói, anh không ép buộc em mà!” Gã vội tránh, lớn tiếng kêu oan.

“Anh còn nói!” Mặt cô đỏ tới tận mang tai, lần này ngay cả tay cũng dùng tới, hai người lập tức lại đuổi đánh.

Thấy hai người lại bắt đầu náo loạn, bác cảnh sát lắc lắc đầu, cười xoay người rời đi.

Xa xa Tiểu Lam ngồi nhặt đá thấy có vẻ không có chuyện gì lớn, lập tức lại một lần nữa cùng với Hải Dương nghiên cứu hoa văn trên tảng đá.

Không bao lâu sau, mặt trời chiều ngã về tây, bầu trời đêm hiện đầy sao, tiếng cười đùa vẫn như trước thật lâu không ngừng....

=====

Cảnh Dã ở trong đêm tối mở mắt.

Trong bóng đêm tối đen, vẫn yên tĩnh như thế, gã không biết tại sao mình lại giật mình tỉnh giấc, nhưng cơ bắp toàn thân cũng không tự giác căng cứng lên.

Một giây tiếp theo, không được dự báo trước, chấn động dữ dội đột nhiên nổi lên, Cảnh Dã theo phản xạ mà nhảy lên đầu tiên, dao động kịch liệt lại đột ngột như thế, hẳn thiếu chút nữa đã cho rằng mình vẫn còn đang nằm mơ, nhưng ở lân cận cũng không có tiếng súng pháo điếc tai, không có ánh lửa rừng rực, sau đó gã nghe được tiếng gầm gừ trầm thấp.

Âm thanh tần số cực thấp phá vỡ sự tĩnh lặng, trong lúc nhất thời, giống như ngay cả không khí cũng đang chấn động, ở bên trong sự dao động của cơn địa chấn, cái nệm mềm mại lắc lư như bánh pudding.

Động đất.

Không tiếp tục cho rằng đang nằm mơ, hắn lập tức xuống giường mở cửa, không để cho cửa bởi vì rung chấn mà mắc kẹt. Căn phòng vốn là bị chấn động trên dưới, sau đó lắc lư trái phải, giống như căn phòng này là một món đồ chơi bình thường ở trong tay của một người khổng lồ.

Tiểu Dạ ở dưới ánh sáng mờ nhạt của bóng đèn, gã thoáng nhìn thấy phía trên bóng đèn lay động, bước nhanh hai bước đi tới bên giường đem người phụ nữ kia đưa đến một bên, để tránh cho bóng đèn rơi xuống trên người cô nàng.

Cả tòa nhà vẫn còn lắc lư như cũ, cái bồn hoa nhỏ cô đặt ở trên bàn bị rơi xuống đất, trong phòng tám truyền tới tiếng thủy tinh rạn nứt, tất cả đồ vật ở trong phòng đều đang lay động.

Ngay vào lúc gã đang cân nhắc có nên đem người chạy thoát thân, thì tiếng kêu lại bắt đầu biến mất, dao động theo đó mà giảm dần, sau đó dần dần, hết thảy có xu hướng yên tĩnh.

Địa chấn xảy ra, từ lúc bắt đầu cho đến lúc chấm dứt, cùng lắm chỉ mấy chục giây mà thôi.

Chấn động kinh thiên vừa rồi, rất giống như là một loại ảo giác.

Đêm vẫn khuya, rất khuya, rất yên tĩnh.

Người ở trên giường vẫn còn đang ở trong giấc mộng, hô hấp bình ổn.

Gã khẽ nhếch khóe miệng, không tiếng động đi ra ngoài, đến một gian phòng khác kiểm tra tiểu quỷ.

Tiểu Lam vẫn ngủ say như cũ, không bị trận động đất gần 5 độ ảnh hưởng chút nào, ngược lại cái chân mỏng ở trên người đã sớm bị cô bé đá xuống giường rồi.

Giúp Tiểu Lam kéo cái chăn xong, xác định toàn bộ đều ổn, gã mới trở lại phòng ngủ, ai ngờ vừa mới vào cửa, đã thấy người phụ nữ kia cứng đờ ngồi ở trên giường.

Con mắt của cô đang mở, nhưng không có tiêu cự, biểu cảm ở trên mặt kìm nén, giống như là đang sợ hãi cái gì đó, sau đó cô im hơi lặng tiếng xuống giường, đi về phía gã.

Động tác của cô vô cùng quái dị, bước chân tập tễnh, thậm chí còn có chút lung lay, giống như là vô cùng găng sức, cô kéo bước chân đi tới trước mặt gã, gã thậm chí còn có thể nghe thấy tiếng cô thở dốc.

Trong nháy mắt, gã muốn gọi cô, nhưng trong đôi mắt vô thần của cô có nước mắt, trên mặt cô không có chút huyết sắc nào, trắng đến mức gần như có thể nhìn thấy mạch máu ở dưới làn da của cô, gã đứng ở bên cạnh cửa không có cách nào nhúc nhích, nhìn cô im lặng lướt qua gã, sau đó cầm cái tay nắm cửa gã vừa đóng lại.

Cô nàng này đang mộng du.

Gã hơi giật mình, tỉnh ngộ.

Gã duỗi một tay ra, cầm lấy nó, nhưng lại không xoay tròn cái chìa khóa, chỉ là dùng sức vặn nó xuống, cửa đương nhiên là không nhúc nhích, trong phút chốc, cô giống như là muốn sụp đổ, nhưng cô không có, cô chỉ là cứng ngắc đứng ở đó, trong miệng nhẹ giọng lầm bầm.

“Bình tĩnh lại, đừng suy nghĩ lung tung nữa, thử lại một lần nữa....thử lại một lần nữa...”

Giọng nói của cô rất nhẹ rất nhẹ, nhẹ đến mức gần như nghe không rõ.

Sau đó cô run rẩy nâng tay trái lên, cùng với tay phải cùng nhau nắm chặt tay nắm cửa, dùng hết tất cả sức lực lại vịn xuống.

Cửa vẫn không nhúc nhích như cũ.

“Đừng, đừng đối xử với tôi như vậy...”

Cô thì thào tự nói, không tin lại vịn tiếp, nó vẫn bất động.

Một giây sau, cô đột nhiên sụp đổ, cô dùng sức thử lại một lần nữa, hai tay cầm lấy cái tay nắm cửa, giống như là phát điên mà lắc lư nó, nước mắt ở trên mặt của cô rơi xuống, cô tức giận mà nức nở nghẹn ngào, tức giận đánh cái cánh cửa.

“Đừng, đừng, đừng như vậy....mở ra, mở ra đi mà...”

Cảnh Dã nhìn thấy mà đau lòng, vội bước lên phía trước gọi cô tỉnh dậy ai ngờ tay vừa mới đụng đến vai của cô, liền thấy cô sợ hãi kêu lên một tiếng, đột nhiên quay người lại, hoảng sợ vô cùng mà không ngừng lùi lại, lại bởi vì đụng vào cánh cửa mà trượt xuống, cô đưa tay lên khuỷu tay, giống như là muốn ngăn cản ác ma tới gần.

“Đừng, đừng bắt tôi trở về! Tôi không muốn tôi không muốn lại ở lại trong này—”

“Hiểu Dạ, tỉnh.” Gã cứng rắn cốc lên đầu cô một cái, thừa cơ giữ chặt tay cô.

“Đừng— thả tôi ra đi, thả tôi ra đi mà—” Nước mắt tràn đầy khuôn mặt cô, dùng cả tay chân để giãy dụa.

Sợ cô sẽ làm tổn thương đến chính mình, hắn giữ tay chân của cô, đem cả người cô đè ở trên mặt đất, la lớn: “Là anh, em đang nằm mơ, tỉnh lại đi!”

“Tránh ra, tránh ra —”

“Hiểu Dạ!” Gã nắm chặt tay cô, hét lớn một tiếng.

“Xin các người, thả tôi ra...thả tôi ra...đi...” Cô nghe nhưng mà giống như không nghe thấy, chỉ là cong người gào khóc, toàn thân bởi vì kích động cùng sợ hãi mà run rẩy.

“Chết tiệt!” Nước mắt của cô rơi thành hàng, gã chỉ cảm thấy phẫn nộ, thấp giọng rửa một tiếng, cúi đầu rửa một tiếng, cúi người hôn cô, thử đem cô từ trong cơn ác mộng tỉnh lại.

Lúc vừa mới bắt đầu, cô vẫn còn giãy dụa, vẫn còn đang khóc, gã không biết là trải qua bao lâu, sau đó thời gian dần dần trôi qua, từ từ, cô bình tĩnh lại, một hồi lâu sau, cô bắt đầu đáp lại.

Gã nhẹ nhàng thở ra, ngẩng đầu lên, nhìn cô.

Cô mở mắt ra, nhưng lần này không trống rỗng vô thần nữa, nước mắt lấp lánh trong đôi mắt màu đen, phản chiếu rõ ràng hình ảnh của gã.

“Tỉnh rồi à?” Gã duỗi tay dùng ngón tay cái lau đi nước mắt ở trên gò má cô.

“Anh đang làm gì vậy?” Cô có chút hoang mang, không hiểu tại sao hắn cùng mình lại nằm ở trên mặt đất.

“Em gặp ác mộng, đang mộng du.” Gã đứng dậy, ôm cô trở về trên giường.

Cô rất mệt mỏi, chỉ cảm thấy mệt mỏi rã rời, toàn thân không còn một chút sức lực nào, Hiểu Dạ để mặc gã ôm cô trở về trên giường, thật lâu sau mới nghe hiểu được gã đang nói cái gì.

“Mộng du?” Cô vẫn còn mờ mịt.

“Đúng vậy,” Gã đem cô an trí ở trên giường, vẽ mặt cô mang biểu tình bất lực, làm cho trong lòng gã căng thẳng, đưa tay đem tóc ở trên cái trán ẩm ướt mồ hôi của cô gạt đến sau tai, khàn khàn nói: “Mộng du.”

Chết tiệt, người phụ nữ này mới đem gã hù chết!

Mặt của cô trắng bệch một mảnh, cánh môi vẫn hơi run rẩy như cũ, cho dù là giờ phút này tỉnh táo, thoát nhìn cô vẫn giống như là một con mèo nhỏ sống sót sau tai nạn bị ngâm trong nước.

“Em mơ thấy gì vậy?”

Côco quắp lại một chút, không tự giác mà né tránh tầm mắt của gã, nhắm mắt lại, giọng nói khàn khàn: “Em... quên mất rồi.”

Con người màu đen của Cảnh Dã tối sầm lại, cơ bắp căng cứng.

Đáng giận, cô đang nói dối, bất kể cô mơ thấy cái gì, nhất định cô còn nhớ, nhớ được rõ ràng.

Không biết tại sao, gã có cổ xúc động muốn biết rốt cuộc là cô đang sợ cái gì, nhưng vừa rồi cô ở trong mộng lại sợ hãi đến như thế...

Gã biết gã có thể ép hỏi cô, bắt buộc cô nói, gã biết ác mộng, hiểu được bây giờ gã nhất định sẽ so với ngày thường càng thêm yếu ớt, chỉ cần gã gây một chút áp lực, cô sẽ nói.

Nhưng gã không muốn cô lại sợ hãi thêm một lần nữa, một buổi tối, một lần là đủ rồi; hơn nữa, quý tha ma bắt, gã muốn cô tình nguyện chủ động mở miệng, thà rằng cô chủ động nói cho gã.

Nói cho gã, cô đang sợ cái gì? Đang trốn tránh cái gì?

Nói cho gã, vì sao ở trên lưng của cô lại có một vết thương rất khó coi do dao tạo thành?

Nói cho gã, vì sao mỗi khi cô ra khỏi cửa, ở bên ngoài luôn thỉnh thoảng lại quan sát bốn phía?

Nói cho gã, vì sao cô chỉ là một cô gái bình thường, thế nhưng dưới gối đầu lại có súng lục? Thậm chí còn mang theo bên người?

Cảnh Dã nhìn khuôn mặt tái nhợt của cô, không mở miệng hỏi nữa, chỉ là buồn bực nằm xuống bên cạnh cô, đưa tay ôm cô vào trong ngực.

Cô thuận thế xích lại gần, ôm quanh thắt lưng gã, giống như là ôm một loại phao cứu sinh.

Vừa rồi ở trong nháy mắt đó, cô còn tưởng rằng gã sẽ hỏi, cô lại hy vọng gã sẽ không hỏi, bởi vì cô không muốn nói dối, cũng không còn sức lực để mà lại sắp xếp những lời nói dối, nhưng cô lại càng không muốn mất đi gã.

Không phải là bây giờ, ít nhất là cần thêm mấy ngày nữa, chỉ nhiều thêm mấy ngày nữa thôi, để cho cô gom góp được nhiều một chút, nhớ được nhiều một chút cái loại cuộc sống hạnh phúc bình thường này.

May mắn, gã cái gì cũng không hỏi.

May mắn...

Cô càng thêm xích lại gần gã, mãi cho đến khi có thể cảm nhận được tiếng tim gã đập, nhiệt độ của cơ thể gã.

Nghe được tiếng tim đập trầm ổn của gã, cô nhẹ nhàng thở ra một hơi, không khỏi an tâm, từng tiếng từng tiếng tim đập theo quy luật, trấn an sự lo âu của cô, không biết qua bao lâu, rốt cuộc cô cũng hoàn toàn buông lỏng, một lần nữa rơi vào trong giấc ngủ sâu.

Hơi thở của cô trở nên chậm rãi lại dài, Cảnh Dã biết được cô đã ngủ rồi, gã ôm cô, lông mày cũng không tự giác mà nhíu chặt, thật lâu sau cũng không thể ngủ say, mãi cho tới khi tia nắng ban mai hiện ra....

8. Chương 8

Edit: Thu Beta: Tiểu Ngạn Mỗi người đều có quyền giữ bí mật của bản thân mình.

Vốn dĩ, gã đã nghĩ như vậy, cho nên cho dù ngay từ đầu gã đã phát hiện ra người phụ nữ này mang theo súng, gã vẫn không để ý, bởi vì chính gã cũng mang theo súng, Hải Dương cũng thế.

Từng có một đoạn thời gian, bọn họ cùng sung không rời tay, đối với loại người như bọn họ mà nói, không có súng ở trên người, cũng giống như là không mặc quần áo.

Cho nên trên cơ bản, chỉ cần cô không phải là người có ý đồ bất chính đối với gã, gã không biết là gì thì có sao, hơn nữa trải qua mấy lần quan sát, gã biết rõ súng của cô chỉ là dùng để phòng thân, thậm chí gã còn hoài nghi cô có biết dùng nó thế nào, ít nhất cô còn biết súng cần phải thay thế bảo dưỡng.

Gã vừa có cơ hội liền lấy súng của cô ra để kiểm tra qua, cô có hai khẩu súng ngắn, súng 2.2 (đây là chỉ đường kính của nòng súng) nhẹ và tiện dụng, dễ dàng mang theo, một cái để ở dưới gối đầu, một cái cô để trong túi mang theo bên người.

Người phụ nữ này đi đâu cũng mang theo túi xách, cho dù là buông xuống, cũng đều đặt ở vị trí mà tay có thể với tới.

Nhìn cô đang chạy qua chạy lại ở trong phòng bếp với nhà ăn, vội vàng nấu cơm xào rau, thỉnh thoảng còn cùng với Tiểu Lam chuyên theo đuôi cô nói nói cười cười, mày của gã càng thêm cau lại.

Ngày hôm nay cô mặc một cái áo phong màu trắng rộng thùng thình cùng với quần dài, một mái tóc dài màu đen được dùng một cây trâm búi lại, một vài sợi tóc trượt ra rơi xuống, vào lúc cô di chuyển, chúng ở bên cổ cô đung đưa, cả người thoát nhìn thoải mái đáng yêu lại dịu dàng uyển chuyển.

Nhìn cô như vậy giống như một cô gái bình thường ở nhà, sao lại cần vũ khí phòng thân?

Không, đừng bắt tôi trở về! Tôi không muốn, tôi không muốn lại phải ở lại trong này—

Đừng—Thả tôi ra, thả tôi ra—

Cầu xin các người, thả tôi ra đi...thả tôi ...đi mà.....

Tối ngày hôm qua tiếng cô sợ hãi khóc lóc gào thét bị thương lại đang vang lên ở bên tai gã, gã không tự giác mà nắm chặt quân cờ ở trong tay.

Chẳng lẽ cô đã từng bị người ta giam cầm?

Đây rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?

Chết tiệt!

“Rắc” một tiếng, quân cờ bằng thủy tinh mà Hải Dương rất vất vả mới mua được ở trên internet, bị gã không tự giác mà dùng sức nắm chặt, đầu quân “Sĩ” trong bộ cờ cổ của Trung Quốc đã vang lên tiếng bị bể vỡ.

Cái đầu trong suốt của quân “Sĩ” kia ở trên bàn cờ lăn hai vòng, đụng vào quân “Xe” ở một chỗ của Hải Dương, rốt cuộc mới chịu dừng lại.

Cảnh Dã trừng mắt nhìn cái đầu tròn nho nhỏ kia, sau đó mới chậm rãi, chậm rãi ngẩng đầu, chỉ thấy Hải Dương ngồi ở phía đối diện gã mặt không thay đổi, nhưng đôi mắt lại vẫn luôn nhìn chăm chăm vào cái đầu bằng thủy tinh xinh xắn tinh xảo kia.

“Á...ha....ha ha...” Gã há to miệng, cười khan mấy tiếng.

Hải Dương nheo mắt lại, vẫn trừng mắt nhìn cái đầu kia.

“Ha ha...Xin lỗi, tôi thật sự không phải là cố ý đâu...” Cảnh Dã tiếp tục gượng cười, lại nâng cao cảnh giác, chuẩn bị cậuta vừa có bất kỳ cái động tĩnh gì thì chạy luôn.

Hải Dương rốt cuộc cũng ngẩng đầu lên, tầm mắt của anh ta lại dừng ở trên cái cơ thể quân “Sĩ” bị đứt đầu ở trên tay mình.

“Á, này, trả lại cho cậu...” Cảnh Dã cầm cái cơ thể kia, cẩn thận đặt nó ở trên bàn cờ, trước tiên khuôn mặt tươi cười nói: “Tôi nghĩ, dùng keo dán ba giây (đây là một loại keo dán dính nhanh và chắc của TQ, giống như 502 của vậy) dính lại một chút, có lẽ còn có thể dùng được.”

Mặt Hải Dương trầm xuống, cả người rõ ràng là đứng lên.

Cậu ta vừa động, Cảnh Dã lập tức nhảy dựng lên lui về phía sau ba thước, nhắc tay lên gào: “Này, tôi đã nói xin lỗi rồi mà.”

Hải Dương sải bước đi về phía gã, Cảnh Dã chuẩn so với con khỉ còn nhanh hơn, không tới mấy bước đã chạy ra cửa, trong miệng vẫn còn kêu: “Tên đầu trọc chết tiệt, đã nói với cậu không phải là tôi cố ý rồi mà – Á, đầu của tôi! Con mẹ nó, lão đầu trọc, cậu đùa thật à!”

Gã vừa mới quay đầu mắng một hai câu, đã thấy năm, sáu cái phi đao bay đến trước mặt, gã sợ tới mức vội vàng cúi đầu để tránh.

“Có nhầm không vậy?!” Gã trái trốn phải tránh, tránh thoát mấy thanh đao, phía sau lại còn có mấy thanh đao khác, bóng đao ở trên không trung thoáng qua sáng lấp lánh, làm cho gã hoa mắt rối loạn.

“Á á, cậu cái tên đầu trọc chết tiệt này, có cờ vua không có anh em –” Gã nổi giận cầm một tấm ván gỗ bị vứt bỏ ở một bên lên chặn lại ba cái, miệng không cam lòng yếu thế hô: “Con mẹ nó, cậu cho rằng cậu có tài phi đao là giỏi à, có gan thì đi ra ngoài cùng tao tay không đọ sức!”

Mưa đao đầy trời ngừng lại, Cảnh Dã vứt bỏ tấm ván gỗ, thở hổn hển hai hơi, đã thấy Hải Dương đứng ở cửa, lắc lắc hai cái bàn tay to như hai cái quạt hương bồ, bẻ bẻ đốt ngón tay, trên khuôn mặt kiên cường lộ ra nụ cười dã man.

SHIT! Nói nhầm rồi!

Thằng cha này to lớn như vậy, cùng gã đánh nhau mình sao có thể được lợi đây?

Nhưng lúc này sửa lời cũng không kịp, Cảnh Dã chỉ có thể âm thầm kêu khổ ở trong lòng, lại chỉ có thể cố gắng cạy mạnh mà cười cười, khoát khoát tay áo đối với cậu ta.

Một cái chớp mắt tiếp theo, gã chỉ cảm thấy mình giống như bị một đoàn xe lửa đâm vào chèn lên, mặc dù đã sớm có chuẩn bị, nhưng gã vẫn bị đánh cho lên bờ xuống ruộng, sau vài hiệp phân cao thấp, thiếu chút nữa đã bị tên đầu trọc chết tiệt này chinh cho gần chết.

Mặc kệ, mặt mũi mặc dù đáng quý, tính mạng lại đáng giá hơn!

Ngay vào lúc gã bị đè xuống ở trên mặt đất, đau đến mức sắp chịu không nổi nữa rồi, lúc chuẩn bị giơ tay đầu hàng, thì đột nhiên nghe thấy giọng nói cứ mạnggiống như của thiên sứ.

“Cảnh Dã, Hải Dương, ăn cơm.”

Hiếu Dạ từ trong nhà ăn đi ra ngoài, ai ngờ lại nhìn thấy hai người đàn ông kia giống như là xếp chồng lên nhau, ở trên bãi cỏ quần thành một đoàn, Cảnh Dã bị Hải Dương ghìim cổ, cả khuôn mặt căng lên đỏ bừng lên.

Cô nhìn bọn họ, sau đó chớp mắt nhìn, hồ nghi hỏi: “Các anh đang làm gì vậy?”

Vừa nghe thấy có thể ăn cơm rồi, Hải Dương lập tức nới lỏng tay, gã đứng lên cười với Hiếu Dạ, khó có khi mở miệng nói: “Đã quá lâu không có vận động rồi, cậu ta tìm anh để rèn luyện thân thể.”

Rèn luyện thân thể?

Cô nhường đường cho người khổng lồ tâm trạng vui vẻ này đi qua, rồi thấy Cảnh Dã đau đến nhe răng trợn mắt, gương mặt méo mó, một bộ dạng gân cốt toàn thân đau nhức.

“Anh có ổn không?” Cô cười nhìn gã.

“Em nói thử xem?” Gã đỏ khốc đỏ cười vừa xoay xoay cánh tay phải, thả lỏng gân cốt, vừa đi về phía cô.

“Anh rảnh rồi nhầm chán đến mức muốn ăn đòn à?” Thấy trên mặt gã dính ít bụi đất, trên tóc cũng dính mấy cái lá cỏ, cô nhin không được đưa tay ra thay gã phỉu bỏ bụi đất và cỏ đi, nhưng vết trầy nhỏ ở bên thái dương lại hơi rướm máu, cũng không phải là phỉu phỉu đi là xong chuyện, đôi mày thanh tú của cô khẽ nhíu, thử lấy bụng ngón tay khẽ chạm một chút, “Đau không?”

Động tác của cô tự nhiên như vậy, gã không khỏi sững sờ nhìn cô, tùy ý cô đùa nghịch, nửa ngày không nói một câu.

“Này, Cảnh Dã?” Người đàn ông này ngốc sao? Cô khua khua tay ở trước mắt gã.

“Sao cơ?” Gã chớp chớp mắt mấy cái, hai mắt lại vẫn luôn nhìn thẳng vào cô.

Thấy bộ dáng ngốc nghếch của gã, khéo miệng Hiểu Dạ chứa ý cười, “Hỏi anh có đau hay không nha? Đứa ngốc.”

“Ồ đâu?” Gã ngơ ngác mở miệng, vẻ mặt mờ mịt.

Cô không nhịn được nữa cười ra tiếng, lắc đầu, nắm tay gã đi về phía nhà ăn, để cho gã ngồi xuống ở trên ghế xong, quay người đi lấy hộp cứu thương trước đây mua để ngừa vạn nhất, giúp gã sát trùng sạch sẽ vết thương nhỏ ở trên thái dương xong rồi lại dán băng xong xuôi; rồi sau đó cô phát hiện ở khuỷu tay gã cũng có vết trầy, lại xử lý tiếp.

Nhìn người phụ nữ động tác dịu dàng trước mắt, Cảnh Dã một câu cũng không nói nên lời.

Gã là một đứa trẻ mồ côi, từ nhỏ lớn lên ở cô nhi viện, tính tình nóng nảy lại hận đời, khó tránh khỏi dễ dàng cùng người khác nổi lên xung đột, lớn đến từng này, những xung đột mà gã đã trải qua ngay cả chính gã cũng không đếm được, những chiến dịch lớn nhỏ lại càng nhiều vô số kể, nhưng cho tới bây giờ lại không có một người nào ở phía sau dịu dàng chăm sóc gã như thế, càng huống chi là cái loại vết thương nhỏ đến mức ngay cả bản thân gã cũng không có cảm giác chút xíu đau đớn nào.

Ngay cả số ít những người quan tâm đến gã, cũng bởi vì đã sớm quen chuyện gã cùng người khác đánh nhau, nhiều lắm là quăng chút ít băng gạc, cồn, băng dán cá nhân là đã tốt bụng rồi, cho dù là Hải Đường, cũng rất ít khi giúp gã bôi thuốc.

Nhưng mà động tác cô chăm sóc gã lại tự nhiên như thế, phảng phất giống như là toàn bộ những thứ này đều là chuyện rất bình thường.

Cô nửa quỳ ở trên tấm gỗ thô, rũ mi xuống xử lý vết trầy ở trên khuỷu tay gã, lúc bàn tay nhỏ trắng nõn chạm đến miệng vết thương của gã, nhẹ nhàng giống như loài bướm, giống như là sợ làm đau gã.

Cô dán xong băng cá nhân, sau đó nâng mắt lên, đôi mắt màu đen chống lại tầm mắt của gã.

“Rất đau sao?”

Một cảm xúc khó hiểu nảy lên ở trong ngực, gã không thể nói chuyện, chỉ hơi hơi lắc đầu.

Tầm mắt của gã nhìn thẳng như thế, cô bị nhìn như vậy có chút không được tự nhiên, đỏ mặt khẽ nhú mày hỏi: “Sao lại nhìn em như vậy?”

“Em...” Gã đưa tay khẽ chạm lên khuôn mặt trắng nõn của cô, giọng nói có chút khàn khàn, “Rất xinh đẹp.”

Cô ngây người, mặt mũi đỏ bừng, ngượng ngùng đứng lên, trả lời nói: “Nói năng ngọt xớt.”

Thấy cô quay người muốn đi, gã vội vàng kéo tay cô lại, buột miệng nói: “Anh nói thật, anh thích em.”

Gã nói thật lòng như thế, không phải là vẻ mặt cợt nhả giống như trước kia, cô đã kinh ngạc lại thêm bối rối, trái tim đập rất nhanh.

Anh thích em.

Giọng nói của gã quanh quẩn ở trong đầu, một loại cảm giác không tên chạy trong toàn thân, khiến cho cô cảm thấy choáng váng một trận, cô biết mình phải nói cái gì đó, nhưng chỉ có thể nhìn gã, không biết phải trả lời như thế nào.

“Em không nói đồng ý sao?” Gã nhú mày.

“Á....em...” Cô đỏ mặt, há to miệng, nhìn cái khuôn mặt giống như là đã được khắc họa ở trong lòng, trong đầu trống rỗng, giây tiếp theo, rốt cuộc cô cũng nói ra được hai từ: “Cám ơn.”

Cám ơn?

Cảnh Dã mở to đôi mắt, trừng mắt nhìn cô, gã có nghe nhầm không vậy, cô nói “Cám ơn”?

Hiểu Dạ trừng mắt nhìn lại gã, khuôn mặt đỏ đến mức nóng lên.

Trời ạ, cô nói cái gì vậy? Cảm ơn?

Trời ơi, cô nói cái gì cũng không nói, sao lại đi nói “Cảm ơn” vậy?

Cô xấu hổ vô cùng, kích động rút tay về, vội vàng nói: “A, ăn cơm thôi, nếu không ăn sẽ nguội mất, em đi thêm cơm.”

Nói xong, cô lập tức xoay người chạy trốn chết.

Trùng mắt nhìn bóng dáng cô hốt hoảng chạy vào phòng bếp, Cảnh Dã nhú nhú mày, khó hiểu gãi gãi cằm.

Cảm ơn?

Có ý gì vậy?

Gã nói với cô là gã thích cô nha, kết quả là cô trả lời “Cảm ơn”? Đây là sao vậy? Cảm ơn, cô rất vui vẻ vì gã thích cô sao? Nếu như là như thế, vậy thì cô hẳn là sẽ trả lời “Em cũng vậy” chứ! Hay là nói trên thực tế cô cũng không vui vẻ khi nghe được lời này, là bởi vì cô không thích gã? Lại không tiện dội gáo nước lạnh vào mặt gã, cho nên đành phải trả lời một câu là “Cảm ơn”? Vậy rốt cuộc là như thế nào? Cô thích gã, hay là không thích gã? Hay là chuyện gã thích cô dọa cô rồi? Gã thích cô nhưng cô không thích, không thích hay là thích, không thích thích—

Móa! Con mẹ nó, sao lại phiền phức như vậy, làm cho đầu gã muốn hồ đồ rồi!

Kệ xác nó! Không nghĩ nữa!

Gã lẩm bầm lắc lắc đầu, gãi gãi đầu làm tóc rối tung, bước lớn đi ăn cơm.

“Cảm ơn?” Hải Dương đem tầm mắt từ trên màn hình máy tính kéo đến trên mặt của bạn tốt, vẻ mặt kinh ngạc hỏi: “Ông tỏ tình với cô nàng, kết quả là cô nàng nói ‘Cảm ơn’?”

Cậu ta nhìn Cảnh Dã một lần từ trên xuống dưới, một giây tiếp theo, cậu ta phì một tiếng, tiếp đó là nhin không được vỗ đầu gỏi cười ha ha.

“Cảm ơn? Ha ha ha ha — Cảm ơn? Ha ha ha ha ha ha ha ha —”

Trời ạ, sớm biết sẽ như vậy đã không nói với cái tên đầu trọc chết tiệt này rồi!

“Không phải là tôi tỏ tình với cô ấy, tôi chỉ nói tôi thích cô ấy.” Thấy tên đầu trọc này càng cười càng lớn, Cảnh Dã lộ ra khuôn mặt thối, chỉ vào màn hình thức giục nói: “Mẹ nó, ông cười đủ chưa? Tài liệu, tài liệu!”

“Ông nói với cô nàng là ông thích cô nàng, chính là tỏ tình.” Hải Dương nhe răng cười mỉa.

“Thích là thích, con mẹ nó chứ cũng không phải nói —” Gã sừng sốt, nói được một nửa lại im bặt mà dừng lại, sắc mặt có chút khó coi.

“Không phải nói cái gì?” Hải Dương lặng lẽ cười đứng lên.

“Có phải là cái gì hay không cũng không liên quan đến chuyện của cậu.” Gã trùng mắt, mặt dày mày dạn đem đề tài này chuyển đi, “Con mẹ nó, rốt cuộc là cậu đã điều tra ra cái beep gì chưa?”(vì nguyên văn hơi tục, nên chuyển sang văn phong người Việt nhé)

“Cậu gấp cái gì mà gấp, cậu ở trong nhà người ta lục lọi nửa ngày, trừ bỏ những tờ giấy chứng nhận giả ở trong túi da của cô nàng, còn không phải là cái cục shit gì cũng không lục ra sao.” Hải Dương hừ lạnh một tiếng, nói tới nói lui, vẫn là đem tầm mắt trở về trên màn hình, hai bàn tay to nhanh chóng gõ bàn phím.

Nói đến đây, sắc mặt Cảnh Dã lại càng thêm khó coi.

Nếu không phải là người phụ nữ kia cái gì cũng không nói với gã, gã phải lén lén lút lút như vậy sao? Gã không muốn cô còn phải phiền não như vậy, cũng không muốn ép hỏi cô, đành phải âm thầm làm.

Ai ngờ được, trong phòng cô to như vậy, vậy mà ngay cả một tờ văn kiện hoặc tư liệu chứng minh thân phận của cô cũng không có, không có album ảnh, không có thư từ tới lui, không có thông báo thuế, không có thông tin ghi lại, không có chứng chỉ tốt nghiệp, sổ lưu bút tốt nghiệp, thậm chí ngay cả sổ hộ khẩu cô cũng không có.

Sau nửa ngày, cuối cùng gã cũng tìm được ở trong túi xách của cô một tờ giấy chứng nhận ghi “Trương Thực Phân”.

Ngay từ đầu gã còn tưởng rằng ngay cả tên cô cũng lừa gạt gã, nhưng rất nhanh đã phát hiện được giấy chứng minh, thẻ bảo hiểm, bằng lái xe, hộ chiếu, tất cả đều là giả, toàn bộ những thứ đó đều được tạo ra rất hoàn hảo, những giấy chứng nhận đủ để tráo đổi thật giả, hôm nay nếu không phải là gặp gã với Hải Dương, chỉ sợ là không có bao nhiêu người nhìn ra được.

Toàn bộ đồ đạc, chỉ có thể tin dụng là thật, nhưng cũng là lấy tên Trương Thực Phân để tạo ra, nhưng bởi vì như vậy, cho phép Hải Dương có thể từ tư liệu mà cô cung cấp cho ngân hàng làm tín dụng mà một đường tra xuống.

Tít tít-

Máy tính phát ra âm thanh, một cái ký hiệu ngăn chặn màu đỏ thẫm đột nhiên hiện ra.

“Sao lại thế này?” Cảnh Dã nhíu mày.

“Hacker.” Hải Dương trả lời ngắn gọn, ngón tay gõ bàn phím chuyển động nhanh hơn.

“Tôi nghĩ ông mới là hacker.” Gã lẩm bẩm, khó chịu trừng mắt nhìn những ký hiệu kỳ quái bắt đầu chạy trên màn hình.

“Tư liệu của cô đã bị ẩn bởi chương trình bảo vệ, chỉ cần có người điều tra đọc tài liệu, chương trình sẽ tự động phá hỏng hệ thống máy chủ xâm lược, cũng hồi phục chương trình thông báo ban đầu.”

“Bây giờ ông đang làm gì vậy?” Gã nghe vậy cái biết cái không, đành phải hỏi lại.

“Giải quyết cái chương trình muốn phá hỏng hệ thống của tôi, lần theo dấu vết tìm vị trí của đối phương.”

Gã vừa mới nói xong, toàn bộ hình ảnh ở trên màn hình đột nhiên biến mất, sau đó xuất hiện nhắc nhở bằng tiếng Anh.

Cảnh báo, cấm xâm nhập, nếu không toàn bộ hậu quả tự mình chịu trách nhiệm!

Hải Dương hừ lạnh một tiếng, liên tục gõ bàn phím mấy cái, hình ảnh chợt hiện, tài liệu đã bắt đầu xuất hiện chằng chịt, chúng liên tiếp chạy ra, anh ta thỏa mãn đang muốn download chúng, đột nhiên toàn bộ tài liệu từng cái từng cái bắt đầu biến mất, chương trình virus đối phương cài không chỉ nuốt những tài liệu này, còn có ý định phá hỏng ổ cứng của anh ta, nếu không phải là bức tường lửa anh ta làm tốt, chỉ sợ ổ cứng máy tính đều bị xóa sạch toàn bộ.

Vậy mới tốt chứ.

Anh ta cười lạnh, không cam lòng yếu thế lại gõ bàn phím, bắt đầu thanh trừ từng cái chương ngại mà người ta thiết lập ở trên internet, đối phương vẫn còn chưa online, gã nắm chắc thời gian, dựa vào những cái chương trình chống ngại này mà tìm địa chỉ IP, một đường thế như chẻ tre truy tung từ Singapore, Jakarta, Tokyo, Los Angeles, Vancouver, lúc gã đuổi tới Seattle, thì tình huống lại sinh biến.

Tất cả virus đều biết mất hầu như không còn, màn hình lại khôi phục trắng xóa như cũ.

“Bây giờ lại làm sao vậy?” Cảnh Dã trừng mắt nhìn màn hình trắng xóa, mở miệng hỏi: “Tìm được rồi à? Hay là máy tính của ông bị phá hư rồi?”

“Không, những địa chỉ này đều chỉ là thủ thuật che mắt.” Hải Dương gõ gõ màn hình “Nhìn.”

Bạn là ai?

Trên màn hình xuất hiện ba từ tiếng Anh.

“Đối phương online rồi.” Hải Dương vừa nói, vừa gõ chữ trả lời.

Một người hiếu kỳ.

Tò mò cái gì?

Hải Dương chỉ trả lời ba từ, dùng tiếng Trung.

Trương Thực Phân.

Đối phương trầm mặc rất lâu, khoảng chừng gần nửa phút.

Hải Dương nhú mày, gõ ba từ khác.

Ô Hiểu Dạ.

Đối phương lập tức gõ một câu chữ bậy.

Phân chó! Đừng gõ cái tên này, lập tức cắt đứt liên lạc.

Giây kế tiếp, tất cả những thứ ở trên màn hình đột nhiên lại bắt đầu biến mất.

“Chết tiệt!” Hải Dương rửa mặt một tiếng, lại bắt đầu gõ bàn phím.

“Làm cái quỷ gì vậy?”

“Đối phương cắt đứt liên lạc.” Hải Dương ngừng gõ bàn phím, giống như là đột nhiên nghĩ tới cái gì đó, dùng tốc độ nhanh nhất đưa tay kéo, lập tức đem dây cáp đường truyền internet từ mô đen kéo xuống.

“Này này, ông làm gì thế?” Cảnh Dã hoảng sợ, không hiểu nổi cậu ta đang làm cái gì.

“Ông nói cô nàng có thể đã từng bị nhốt?” Hải Dương quay người lại nhìn gã, “Tất cả giấy chứng nhận của cô nàng đều là giả, đúng không?”

“Ý ông là.....” Cảnh Dã biến sắc.

“Cô nàng bị người lần theo dấu vết, hơn nữa là mang tính toàn diện.” Sắc mặt Hải Dương ngưng trọng nói: “Vài năm trước tôi từng nghe nói có người viết được một bộ chương trình hệ thống, nó có thể điều tra được những thông tin lưu thông trên internet, có mã hóa hay không cũng không quan trọng, chương trình này có thể chặn đường tất cả những ký tự đang online, tôi vẫn luôn cho rằng đây chỉ là truyền thuyết, tôi vẫn luôn cho rằng đây chỉ là truyền thuyết, nhưng bây giờ xem ra, hiển nhiên là không đúng, bởi vì có người đang dùng hệ thống này theo dõi dấu vết người phụ nữ của ông, cho nên đối phương mới có thể vào lúc tôi gõ ra tên của cô liền muốn tôi lập tức cắt đứt liên lạc.”

Cảnh Dã càng nghe sắc mặt càng khó nhìn, gã suy nghĩ một chút, trừng mắt nhìn dây cáp đường truyền internet bị giật xuống, hỏi: “Thời gian vừa rồi có đủ để cho người lần theo dấu vết đến bên này không?”

“Không đủ, tôi kéo rất nhanh.” Hải Dương ném dây cáp mạng, nhìn gã nói: “Nhưng mà đó chỉ là tình hình chung, nếu như cái truyền thuyết về chương trình hệ thống kia mà tôi nghe được là thật, có thể đối phương sẽ truy tới Đài Loan, địa điểm chính xác thì không có khả năng, nhưng khu vực giới hạn thì có khả năng đã bị khóa lại.”

Cảnh Dã trầm mặc một hồi, lông mày càng nhú càng chặt.

“Vị hacker kia hoảng sợ như thế, có thể thấy được người truy tìm cô nàng chẳng những thủ đoạn tinh, hơn nữa thế lực lại khổng lồ, cho dù không phải là đơn vị tình báo, e rằng cũng rất khó làm, tốt nhất là ông nhanh chóng trực tiếp đi tìm cô nàng hỏi cho rõ ràng.” Hải Dương đem những tờ giấy chứng nhận kia ở trên bàn thu dọn lại một chút rồi trả lại cho gã.

Cảnh Dã đưa tay nhận lấy, suy nghĩ trong đầu chuyển động nhanh chóng, vẻ mặt tối tăm.

Trực tiếp đến hỏi cô? Gã chỉ là không muốn ép hỏi cô nên mới có thể lén lén lút lút như vậy, nhưng bây giờ tình thế bắt buộc, cho dù tỷ lệ những người kia đuổi tới chỉ có một phần nghìn, gã vẫn phải cảnh báo cô.

Con mẹ nó thật là chết tiệt!

Gã bình tĩnh đứng lên, tức giận vò vò mái tóc đen, đi xuống dưới lầu.

Hải Dương nhú mào cất giọng mở miệng, “A Dã?”

“Tôi biết rồi.” Gã nhét hai tay vào trong túi quần, cũng không quay đầu lại, nhận mệnh nói: “Tôi sẽ đi hỏi.”

=====

Thật sự là trộm gà không được còn mất năm gạo.

Mặc dù nói là phải hỏi, gã nhìn người phụ nữ kia, lại khó có thể mở miệng, cả một buổi chiều, gã ở gần cô trái lượn phải lẹo, vừa kéo lại kéo, kéo dài tới mức ngay cả Hải Dương cũng nhận không được mà nhú mào, liên tiếp nháy mắt với gã.

Gã chỉ làm bộ như không thấy được.

Sau đó là hoàng hôn, sau đó là đêm khuya, trước khi quán bia đóng cửa, Hải Dương lại kéo gã tới một bên cảnh cáo gã một phen, mới thả cho gã về nhà.

Chín giờ Tiểu Lam đã bị Hiểu Dạ đưa về chuẩn bị đi ngủ, sau khi cô chiều cổ tiểu quỷ kia xong lại quay về hỗ trợ, mặc dù buổi tối khách giống nhau chỉ có hai, ba con mèo, nhưng lúc gã lái xe chở cô về nhà, thì cô đã sớm mệt đến mức mí mắt đã sắp díp lại rồi.

Thật ra hẳn cũng biết nên nhanh chóng hỏi cho rõ ràng, nhưng lại không biết vì sao, gã cứ nhất định không muốn.

Chết tiệt, sao cô lại không tự mình nói trước?

Lại nói, sao cô lại phải nói cho gã? Gã cũng không phải là chồng của cô, cô vốn không có nghĩa vụ chuyện gì cũng phải nói với gã....

Nhưng người phụ nữ này cùng gã ở trên giường mà!

Cảnh Dã sử dụng một phòng tắm khác tắm rửa xong, mới trở lại phòng ngủ của cô, ngồi xếp bằng ở trên giường, về mặt phiên muộn trùng mắt nhìn cửa phòng tắm, bên trong tuyền đến tiếng cô tắm gội, nếu như là ngày hôm qua, gã đã sớm đi vào cùng cô tắm uyên ương rồi, sao có thể còn làm tổ ở đây, nhưng bây giờ gã một chút tâm tình cũng không có.

Đúng vậy, cô đã lên giường với gã, không sai, nhưng cô cũng chưa từng nói là cô thích gã mà.

Nghĩ đến đây, cái câu “Cám ơn” kia của cô lại hiện ra, hại gã sắc mặt càng trở nên âm trầm.

Gã thật sự không rõ tại sao mình lại để ý câu trả lời của người phụ nữ kia đến vậy, cũng không hiểu sao gã lại phải so đo chuyện cô nên chủ động nhắc tới quá khứ của mình cho gã trước, hay là gã mở miệng hỏi trước?

Trời ạ, trước kia cũng không phải là gã chưa từng lên giường với phụ nữ!

Vì sao người phụ nữ này lại có biện pháp làm cho đầu óc của gã suy nghĩ lung tung, trong lòng bất ổn?

Con mẹ nó, bình thường gã chỉ vào lúc đối phó với kẻ địch mới có thể suy nghĩ đến choáng váng đầu óc, sao có thể đem thời gian tiêu tốn ở trên một người phụ nữ, có thể là những người phụ nữ mà gã gặp trước đây, cũng không có ai giống như cô, đối với chuyện của mình gần như cái gì cũng không nói, mặc dù chính gã cũng như vậy, nhưng mà...

A mặc kệ đi! Dù sao nó vẫn không thoải mái!

Chết tiệt gã chỉ là muốn biết chuyện của cô nhiều hơn nữa, toàn bộ về cô, cô lớn lên như thế nào, cô thích nhất là cái gì, ghét nhất là cái gì, tất cả gã đều muốn biết!

Gã không hiểu những dấu chấm hỏi về cô ở trong đầu gã là từ đâu chạy đến, nhưng gã vẫn không thể ngừng suy nghĩ.

Tiếng nước không biết ngừng từ khi nào, cô mặc áo tắm mở cửa đi ra, vừa lấy khăn mặt lau mái tóc dài ướt đầm, cả người vô cùng tú sặc sụa san(*), hại gã vào lúc cô đi qua bên người, thì nhận không được đưa tay ra kéo cô đến trên đùi.

*tú sắc khả san: sắc đẹp có thể thay cơm, ý nói vô cùng xinh đẹp.

“Thơm thật đấy.” Gã đem mặt vùi vào trên cổ cô.

“Đừng náo loạn, tóc em vẫn còn ẩm ướt.” Cô cười trềng mắt nhìn gã một cái, muốn đứng dậy, gã lại chẳng chịu buông tay.

“Anh giúp em.” Gã nói, vừa lấy khăn mặt, giúp cô lau mái tóc ẩm ướt.

Thấy gã tự nguyện hỗ trợ, Hiểu Dạ không kiên trì, ngoan ngoãn ngồi xuống để cho gã thay mình lau khô tóc, nhưng động tác của gã rất mềm nhẹ, không bao lâu sau cô đã muốn ngủ.

Mái tóc dài của cô vừa mềm lại vừa đen, mang theo một mùi cam cúc nhàn nhạt.

Gã dùng khăn mặt nhẹ nhàng lau mái tóc đen của cô, lại dùng ngón tay để chải vuốt, cô ngẩng đầu lên, đánh một cái ngáp nho nhỏ.

“Mệt rồi?”

“Vâng.” Cô mỉm cười, đôi mắt sáng khép hờ.

Gã lấy máy sấy tóc ra giúp cô sấy khô mái tóc dài, sợi tóc mềm mượt dần dần khô, gã vén chúng lên sấy, lại để mái tóc đen nhánh từ giữa các ngón tay của gã chảy xuống.

Đợi đến lúc gã sấy khô mái tóc dài của cô, thì toàn thân cô cũng đã sớm ngủ rồi.

Cảnh Dã đem máy sấy cất vào trong phòng tắm, lúc trở lại phòng, đã thấy cô giống như một con mèo nhỏ cuộn thành một đống ở trên giường.

Chẳng qua chỉ là một người phụ nữ thôi.

Người này cùng những người khác có chỗ nào không giống nhau vậy?

Gã tắt bóng đèn lớn, nằm ở trên giường, đem cô ôm vào trong ngực, cô theo thói quen trở mình lại gần.

Đột nhiên, gã biết vì sao.

“Tín nhiệm.” Gã đột nhiên tỉnh ngộ, nhìn khuôn mặt đang ngủ của cô, lẩm bẩm nói: “Là vấn đề về sự tín nhiệm.”

Cô lại ngáp một cái, không có nghe rõ lời gã nói, không khỏi mở miệng hỏi: “Gì vậy?”

“Không..... Không có.”

Sự tình nghiêm trọng rồi!

Gã hoảng loạn một hồi, nhưng vẫn vỗ vỗ lưng của cô, khàn giọng trấn an nói: “Ngủ đi.”

Cô dùng khuôn mặt nhỏ ngả dụi dụi cánh tay gã một lúc, điều chỉnh tư thế cho thoải mái, rồi mới thỏa mãn thở dài, tiếp tục ngủ.

Chết tiệt, là sự tín nhiệm.

Gã hy vọng cô tín nhiệm gã, tin tưởng gã, tin tưởng đến mức có thể nói cho gã biết tất cả về cô.

Sự tình thật sự nghiêm trọng!

Trời đánh, xem ra lần này gã thật sự toi đời rồi!

Dường như nghe thấy giai điệu hành khúc kết hôn vang lên phía chân trời, mỗi lần gã sắp bị phụ nữ bắt được thì luôn sợ hãi và kích động muốn chạy trốn, thế nhưng trong đêm tối, mọi âm thanh đều lắng lại, gã không muốn nhảy dựng lên, cũng không có cảm giác sắp ngạt thở.

Trên thực tế, căn bản gã không muốn buông người phụ nữ ở trong lòng ra, ngay cả một chút chút xúc động cũng không có.

Cảm giác ngửi mùi của cô rất phù hợp, cảm giác ôm vào rất phù hợp, cảm giác thân thiết cũng rất phù hợp, cảm giác cô ở trong lòng của gã chết tiệt cũng rất phù hợp!

Được rồi, quên đi, gã thừa nhận.

Âm thầm thở dài, gã in xuống một mụ hôn ở trên trán của cô.

Haiz, loại cảm giác này thật sự là đúng.

Sờ sờ đầu của cô, gã nhìn trần nhà ở trên đỉnh đầu, bất đắc dĩ lại thở dài một tiếng, khoe miệng lại không tự giác mà hơi hơi nâng lên.

Vừa thừa nhận như vậy, giống như là ở trong chớp mắt, toàn bộ những suy nghĩ rối loạn ở trong đầu đã yên tĩnh trở lại, trong chớp mắt đã biến mất không thấy.

Gã nhếch miệng cười, bỗng nhiên có cảm giác thoải mái cả người.

Ở trạng thái thể xác và tinh thần đều vui sướng, gã vui vẻ ôm lấy mỹ nhân tiến vào mộng đẹp.

Đêm, khuya.

Mặt trăng treo cao, gió đêm nhẹ nhẹ.

Mấy lần, một đám mây bay tới, giấu đi một góc của mặt trăng.

Đúng lúc này, một tiếng crack nhẹ đột nhiên vang lên.

Sự cảnh giác được huấn luyện ở trong chiến trường nhiều năm qua đột nhiên vang lên, khiến cho Cảnh Dã tỉnh lại ngay lập tức, gã mở mắt ra, nghi hoặc mà nhếch mày, đang cho rằng mình nghe nhầm, tiếng vang nhỏ kia lại liên tục vang lên.

Có người đang cạy khóa cửa?

Tiếng cạy khóa cửa chính ở trong đêm tối lại nghe được đặc biệt rõ ràng, nếu là người khác có lẽ là không biết có cái gì, nhưng với loại người như gã, tiếng động mà đối phương phát ra, nghe vào trong tai giống như là cầm gậy gõ gõ cửa, không có gì khác nhau.

Hừm, vương bát tiểu tặc không biết tốt xấu, chọn ở đâu không chọn, lại cố tình đến thăm nhà này để trộm.

Gã thầm mắng ở trong lòng hai tiếng, lặng yên không một tiếng động xuống giường, lặng lẽ đi tới phòng khách.

Cửa mở, mấy chùm ánh sáng màu đỏ giống như những tia sáng đột nhiên phát ra.

Tia hồng ngoại?

Chết tiệt, không phải là tiểu tặc!

Gã sửng sốt, lập tức bằng tốc độ nhanh nhất lấy ghế sofa che lại thân hình, nhưng ở trong một cái chớp mắt ngẩn ngui, gã đã mượn được ánh trăng thấy rõ người vừa tới trên người toàn vũ trang hạng nặng, bọn họ không chỉ là cầm súng pháo kiểu tối tân nhất, còn mặc áo chống đạn, đầu đeo kính nhìn trong bóng đêm.

Làm cái gì?

Gã nhíu mày, tính toán những tia hồng ngoại đang chiếu loạn ở giữa không trung.

Một, hai, ba, bốn, năm, tổng cộng năm người, ừ, không đúng, tiếng bước chân có sáu người, một người không mang theo súng à?

Những người đó vừa vào cửa đã tản ra, gã không tiếng động chạy tới ghế sofa ở bên cạnh, sau khi kín đáo tiến vào phòng bếp tìm đèn pin dự bị của Hiếu Dạ, mới lần mình một cái tiến vào góc chết của những người kia, sau đó lại lợi dụng sơ hở tiến đến sau lưng của người cuối cùng, gã duỗi tay ra, không tiếng động lấy con dao găm ở bên hông đối phương, tay vừa đảo đang muốn đâm vào hố thận (*) của đối phương, đột nhiên nhớ ra đây không phải là chiến trường, mà là nhà của Hiếu Dạ, nếu như gã tạo ra sáu cái thi thể ở đây, chỉ sợ là cô sẽ trở mặt với gã.

*hố thận: chỗ lõm ở vùng thắt lưng, cạnh cột sống, thận nằm ở đây.

Ý định thay đổi thật nhanh, gã đem dao găm của đối phương chuyển hướng, lấy chuôi dao dùng sức đập vào huyết thái dương của đối phương một cái, lập tức buông ra, gã tiếp được người đó, không cho gã phát ra tiếng động khi ngã xuống đất, tiếp đó lại dùng phương pháp như thế đi lên phía trước giải quyết hai vị nữa, tháo vũ khí ở trên người bọn họ xuống, lần lượt tước vũ khí của từng người, còn thuận tay đem những khẩu súng đó tháo ra hết.

Toàn bộ những thứ này đều chỉ phát sinh trong thời gian mấy giây.

Vào lúc gã đang lợi dụng sơ hở tới sau lưng của vị thứ tư, thì đối phương đột nhiên quay đầu, gã không nói hai lời, cầm dao găm đi nhanh về phía trước, tay phải xoay tròn một cái, nhanh như chớp cắt đứt gân tay của đối phương, trở tay lại lấy súng mang theo, tay trái nhận lấy súng, cầm lấy báng súng đập vào đầu của đối phương.

Báng súng ở giữa mục tiêu, người nọ phát ra tiếng kêu thảm thiết, khuôn mặt tràn đầy máu, ngã xuống bịch một tiếng, trong nháy mắt kinh động ba người khác.

Gã rửa thầm một tiếng, hai người cầm súng quay người lại, để tránh gặp phải xác chết, Cảnh Dã ném súng đi, đồng thời lấy đèn pin ở túi quần sau, bật lên chiếu vào hai người đang đeo kính nhìn trong bóng đêm, mắt đối phương hoa lên, hoảng loạn một hồi, bắn mấy phát súng lung tung. Gã tránh thoát họng súng, thừa cơ tiến lên, một cước gạt ngã tên đầu tiên, quay người lại chặt đứt gân tay tên cầm súng còn lại, một tiếng gào khóc đau đớn lập tức vang lên.

Đúng lúc này, người bên cạnh bị gã gạt ngã bò lên, nhắm trúng gã bắn một phát súng.

Cảnh Dã nghiêng người, viên đạn cực nhanh quét qua mặt của gã, gã vùng tay ném con dao găm đi, thẳng tắp ném vào ngón tay đặt trên cò súng của tên kia.

Gã lại một cước đá khẩu súng rơi ở trên mặt đất của tên còn lại, vừa đưa tay túm đã cầm được khẩu súng, quay lại nhắm vào đầu tên thứ sáu, nhe răng cười, lắc đầu cảnh cáo, “Nếu tao là mày, tao sẽ không làm như vậy, vứt súng đi!”

Tên kia vừa mới cầm súng lên, đã phát hiện ra mình đang đối mặt với họng súng, gã sợ tới mức mặt trắng bệch, động cũng không dám động một chút, nghĩ thế nào cũng không hiểu được, sao những người ở bên cạnh mình chỉ trong chớp mắt tất cả đều ngã ở trên mặt đất đau đớn gào khóc liên tục.

Vào lúc Cảnh Dã nói xong, gã lập tức vứt bỏ súng ống, đưa hai tay lên cao.

Hừ, quả nhiên không bị gã đoán sai, người thứ sáu vẫn là có mang súng, chẳng qua...quái lạ, khẩu súng kia thấy thế nào cũng không đúng?

Gã nhíu mày, chăm chú nhìn hai tên vẫn còn có khả năng cử động đang muốn rục rịch, hai gã nhin không được lại đạp hai chân của tên vương bát đần kia, nổi giận mắng: “Con mẹ nó, còn động! Tao đã về hưu rồi! Về hưu! Chính là rửa tay chịu vàng! Con mẹ nó, đám người chúng mày không hiểu hai chữ ‘về hưu’ này là có ý gì sao?”

Bây giờ ba người hôn mê, hai người ngã xuống đấy, còn một người bị gã dùng súng trấn áp, gã dùng súng ý bảo tên kia đứng ở bên cạnh đồng nghiệp, hiểu phải dùng đại nghĩa nói: “Mẹ nó, coi như vận khí của chúng mày tốt, bố mày đã ‘về hưu’ rồi, lần này tha cho chúng mày một mạng, trở về nói với ông chủ của chúng mày, bất kể gã là ai, ông đây đã về hưu rồi, không làm nữa! Nếu lại tới làm phiền ông, ông đây sẽ trực tiếp giết, để cho bọn mày gặp diêm vương trước thời hạn, nghe rõ chưa? Nghe được rồi thì rút ngay! Lần sau lại tới nữa, cẩn thận ông đây trực tiếp tặng cho chúng mày mấy viên đạn! Rút!”

Ba người tỉnh lại phát hiện ra mình đã gặp phải cao thủ rồi, vốn tưởng rằng mạng nhỏ mất rồi, vừa nghe gã muốn thả, lập tức quay người muốn chuồn.

“Chờ một chút!” Cảnh Dã hét lớn một tiếng, dùng súng chỉ chỉ vào mấy tên phé vật ở trên mặt đất, “Con mẹ nó, đem những tên đồng nghiệp rác rưởi của chúng mày mang đi nốt đi!”

Bọn họ nghe xong lập tức quay người trở lại, lưng mỗi người công một đồng nghiệp, trong chớp mắt liền biến mất ở cửa.

Gã hừ lạnh một tiếng, đem súng gác ở trên bả vai, đang muốn lên sân thượng xác định bọn chúng đều rời đi rồi, vừa quay người lại đã thấy Hiểu Dạ đứng ở cửa phòng ngủ.

Vẻ mặt cô trắng bệch, hai tay nắm chặt súng lục, một đôi mắt to tròn hoảng sợ nhìn chằm chằm vào gã.

Thảm rồi!

9. Chương 9

Edit: Thu Beta: Tiểu Ngạn Đêm hè hơi lạnh.

Ngoài phòng, tiếng ve sầu kêu râm ran.

Nhìn thấy Hiểu Dạ đứng ở cửa phòng ngủ, Cảnh Dã cứng đờ ở tại chỗ, đang nghĩ xem phải mở miệng giải thích như thế nào, thì thấy cô đột nhiên không nói một lời quay người đi vào trong phòng, gã rửa hai cầu, vội vàng đuổi theo.

“Này, chuyện không phải là kiểu như em nhìn thấy đâu, có lẽ thoát nhìn thì giống như là như vậy, nhưng thật ra không phải, anh biết có lẽ anh phải nói với em sớm một chút, nhưng mà đó là bởi vì trước đó anh với em không quá thân thiết, không phải, anh muốn nói là anh không có nghĩ –”

Gã vội vàng giải thích với cô, nhưng bởi vì càng vội nói lại càng nói năng lộn xộn, ai biết, người phụ nữ này lại giống như cái gì cũng không nghe thấy, sau khi vào phòng cầm lấy cái túi màu đen liền chạy ra bên ngoài.

“Này, đứng lại, người phụ nữ kia, em muốn đi đâu?” Thấy cô một bộ dáng muốn rời đi, gã hoảng hốt, cánh tay dài vừa đuổi ra đã nắm được quai của cái túi cô đang đeo.

“Buông tay ra!” Khuôn mặt cô hoảng hốt lo sợ, dùng sức kéo cái túi.

“Không muốn!” Gã liều chết nắm lấy cái quai, hung dữ gào lên trả lời.

Không có thời gian kéo co với gã ở đây, dù sao đồ cũng có thể mua lại, những người kia lại bất cứ lúc nào cũng có thể quay lại, cô quyết định thật nhanh, ném cái túi lại, quay người bỏ chạy.

“Con mẹ nó, em còn chạy!” Cảnh Dã vừa thấy, càng thêm tức giận, bước nhanh về phía trước, mạnh mẽ vác cô lên vai, quay người ném ở trên giường, cúi người đè lên người cô, tức giận quát: “Anh chỉ là không nói với em, trước đây anh từng làm lính đánh thuê, em có nhất thiết phải bởi vì như vậy mà bỏ nhà rời đi không?”

Bị gã vừa khiêng rồi quăng như vậy, cả người Hiểu Dạ choáng váng một lúc, không còn sức lực để mà giãy dụa, vào lúc gã gào lên như vậy, từng câu từng chữ tiến vào trong tinh thần đang rối bời của cô, mãi cho đến giờ phút này cô mới nghe được rõ ràng gã nói cái gì, cô mờ mịt nhìn gã, đôi môi phần nộn hé mở, “Đánh thuê...lính đánh thuê?”

Thấy vẻ mặt cô tái nhợt, đôi mắt to tròn tràn đầy kinh hoàng, hai tay gã nắm lấy cánh tay mảnh khảnh của cô, nổi cơn tam bành nói: “Trời ạ, em không cần phải sợ anh! Đây là nhà của em, nếu em khó chịu, phải đi cũng là anh đi! Con mẹ nó em đi làm cái gì?”

“Không...không phải, anh không hiểu, em phải rời khỏi nơi này!” Nghĩ tới người truy tìm tung tích của cô, sự hoảng loạn lại nổi lên ở trong lòng, sắc mặt cô tái nhợt vội vàng nói: “Bọn họ sẽ quay lại, thả em ra!”

“Bọn họ? Bọn nào? Em đang nói đám người vừa nãy? Bọn họ sẽ không quay lại, trừ phi không muốn sống nữa!” Gã trừng mắt nhìn cô như chim sợ náy, đột nhiên tỉnh ngộ, “Chết tiệt, những người đó không phải là tới tìm anh, là tới tìm em!”

Đây là nhà của cô, người bọn chúng tìm đương nhiên chính là cô, khó trách vừa nãy gã còn cảm thấy kiểu dáng cây súng cuối cùng có chút kỳ quái, bây giờ gã nghĩ lại, mới phát hiện ra cây súng kia không phải là loại súng bình thường, mà là súng gây mê!

Chết tiệt, cả ngày gã đều bận rộn đi tìm hiểu cảm giác của mình với cô, nghĩ đến mức đầu óc choáng váng, căn bản đã quên mất tính toán của mình—

“Shit! Bọn họ là loại người nào?” Gã mắng một tiếng, nhú mày hỏi thẳng.

Cổ họng Hiểu Dạ xiết chặt, không nói được một lời ra khỏi miệng.

Trời ạ, đều là lỗi của cô!

Cô không có cách nào không để ý tới cô bé quật cường đáng yêu kia, không có cách nào để ngừng va chạm với mãnh nam tự cao tự đại này, cho nên cô cái gì cũng không muốn nghĩ thêm nữa, cô trốn tránh để mọi thứ phát triển đến nỗi không thể khống chế được, tự nói với mình những người kia sẽ không tìm được cô, thuyết phục chính mình rằng bọn họ đã muốn buông tha cho cô.

Nhưng là bọn họ đã tìm tới cửa, gã thiếu chút nữa sẽ chết.

Thiếu chút nữa.

Cũng chỉ thiếu một chút như vậy, nếu như gã tránh chậm một chút, bây giờ gã sẽ chỉ là một cái xác.

Hiểu Dạ trừng mắt nhìn gã, chỉ cảm thấy muốn khóc một trận.

Trên mặt gã, miệng vết thương bị trầy da do đạn vẫn còn rướm máu, mặc dù miệng vết thương kia rất nhỏ, nhỏ đến mức chỉ có hai, ba centimet mà thôi, nhưng vẫn làm cho cô nhìn thấy mà đau lòng, cô nhìn thấy người kia nổ súng với gã, thấy gã thiếu chút nữa là chết ở dưới nòng súng, lại không kịp ngăn cản, thậm chí còn kêu không ra tiếng.

Trong nháy mắt đó, cô mới phát hiện ra mình yêu gã, rất yêu rất yêu gã, nhưng mà cô lại làm cho gã bị liên lụy, thiếu chút nữa là hại chết gã...

Không, cô không có cách nào nhìn gã chết đi, bây giờ vẫn còn kịp, gã cái gì cũng không biết, chỉ cần cô rời khỏi nơi này, đi thật xa, rời khỏi gã càng xa càng tốt, xa đến mức sẽ không liên lụy đến gã nữa, như vậy gã sẽ sống sót, sống được rất tốt rất tốt.

“Buông tôi ra.” Kiềm chế xúc động muốn khóc, Hiểu Dạ mặt lạnh lùng nói.

Gã vẫn không để ý tới lời nói của cô, vẫn đề ở trên người cô, híp mắt hỏi lại: “Những người đó là ai?”

“Chuyện đó không liên quan đến anh, tránh ra!” Cô lạnh giọng gạt bỏ.

“Anh muốn biết—” Gã cắn răng, tức giận lặp lại cùng một câu hỏi, “Bọn họ là ai?”

“Anh cái tên vương bát đản ngoan cố này!” Cô cong người giãy dụa, tức giận gào lên: “Thả tôi đi!”

“Trừ phi anh chết!” Gã phẫn nộ rít gào ra tiếng, giận đến nỗi thiếu chút nữa là túm lấy cô mà lắc, “Em nghe rõ chưa? Trừ phi anh chết!”

“Tôi đã nói nó không liên quan đến chuyện của anh.” Người đàn ông ngoan cố này thật sự sắp bức điên cô. Nước mắt Hiểu Dạ tràn ra, trừng mắt nhìn gã, vừa vội lại vừa tức tàn nhẫn nói: “Chẳng qua là chúng ta lên giường vài lần, anh cho rằng anh là cái gì? Thả tôi ra!”

“Anh là cái gì ư? Anh là người đàn ông của em!” Gân xanh của gã nổi lên, tức giận đến mức dựng tóc gáy, “Chẳng qua là lên giường vài lần? Chúng ta cùng nhau cũng không phải chỉ có vài lần, ít nhất cũng có hơn trăm lần! Con mẹ nó, bây giờ nói cho anh biết những tên vương bát đản kia là từ đâu chui ra? Nói mau!”

“Anh cái tên điên ngoan cố này!” Cô vừa thẹn vừa tức, mặt đỏ bừng gào đáp lại, “Cho dù có hơn trăm lần thì sao, đàn ông tìm thì sẽ có! Anh cho rằng anh có gì đặc biệt hơn người!”

Đàn ông tìm thì sẽ có? Gã có gì đặc biệt hơn người?

Gã giận tới mức khóe mắt giật giật, tức giận cúi đầu hôn, dùng miệng ngăn chặn đôi môi đáng chết của cô.

Chết tiệt, tên ác ôn này....Không công bằng, sao gã có thể dùng chiêu này!

Chỉ với một nụ hôn, toàn thân Hiểu Dạ đã mềm nhũn, chỉ cảm thấy vừa tức vừa giận lại không thể phản kháng, cô muốn cắn cái đầu lưỡi đang không yên kia của gã, kết quả ngược lại vẫn cùng gã tiếp tục dây dưa, sau đó một lúc, cô ngoài đáp lại gã, cũng không thể suy nghĩ bất cứ thứ gì.

Cảnh Dã cởi bỏ quần áo của hai người, dùng tất cả những kỹ xảo để âu yếm cô, hôn môi cô, khiêu khích cô, cho đến khi cô thở dốc liên tục, toàn thân đều đang run lên, giống như không thể chịu được sự đụng chạm của gã.

Gã ngẩng đầu, hai mắt đen lấp lánh, cô vươn tay về phía gã, gã lại tóm lấy cổ tay cô, tay ngăn cô lại, cả người đầy mồ hôi, giọng nói khàn khàn nhìn cô.

“Gọi tên anh.” Hơi thở của gã ồ ồ nói.

Gã muốn biết cô đang cùng một chỗ là gã, không phải người khác, không phải là người nào khác.

Đáng chết, tên nam nhân chiết tiết này.

“Anh...” Hiểu Dạ cắn môi dưới, người vì ham muốn mà cong lưng rên rỉ.

“Tên của anh.” Gã nhìn chăm chăm khuôn mặt đỏ ửng của cô, kiên trì nói, cơ bắp toàn thân kéo căng muốn chết.

Cô càng dùng sức cong người lên, muốn chạm vào gã, nhưng đó cũng không phải là cách.

“Làm ơn.....” Cô khẽ nức ra tiếng.

Gã cúi người tới gần cô, gần đến mức chỉ cách môi của cô có khoảng một tấc, khàn giọng dụ dỗ, “Tiểu núi lửa, tên của anh.”

Cô chịu không nổi, run giọng bật thốt lên tên của gã: “Cảnh..... Cảnh Dã.....”

Đáy mắt của gã hiện lên sự hài lòng, lại vẫn bá đạo thấp giọng tuyên bố, “Em là của anh, cả đời đều là của anh, em không được đi tìm người đàn ông khác.”

Trong nháy mắt tiếp theo, gã tiến vào cô, ánh mắt sáng ngời, đã man ra lệnh, “Nói, em là của anh.”

Cô thở gấp, thuận theo nói: “Em...là của anh...”

“Của anh.” Gã khàn giọng tuyên bố, nâng đầu cô lên, giữ lấy rồi hôn cô, sau đó một lần lại một lần cùng cô hợp lại thành một, cô bám chặt vào gã, nhiệt tình đáp lại, vận động, ngâm lên giai điệu nhiệt tình, cùng gã cùng nhau bay vào trong thế giới chỉ có hai người tồn tại, vừa vận phần điên cuồng tươi đẹp vừa rực rỡ sắc màu.

=====

Đêm càng sâu.

Ngôi sao ở trong bầu trời đêm chậm rãi lưu chuyển.

Hiểu Dạ trừng mắt nhìn ảnh ngược của đôi nam nữ được chiếu ra từ kính, quả thật không thể tin được người phụ nữ có đôi mắt màu nâu mờ mịt, đôi môi anh đào đỏ tươi, mái tóc đen rối bời ở trên gối, thân hình trần trụi trắng như tuyết bị người đàn ông bao trùm, nhìn mười phần phóng đảng nhiệt tình, lười biếng khiêu gợi kia là mình.

Nhưng đây thật sự là cô, thật sự chính là cô.

Cô có chút mê hoặc nhìn hình ảnh hai người kích động tạo thành, lại cảm thấy xấu hổ túng quẫn vạn phần, cô biết mình cần phải đứng lên chạy trốn, dùng tốc độ nhanh nhất thoát khỏi nơi này, nhưng mà lại mệt mỏi đến mức ngay cả một ngón tay cũng nhấc không nổi.

Bây giờ thật sự là quá mức rồi, sao cô lại không có cách nào để kháng cự người đàn ông này?

Cô cắn môi dưới, rất muốn khóc.

“Đây chỉ là tình dục đơn thuần.” Cô cậy mạnh buồn bực nói với cái bóng của người đàn ông ở trong tấm kính, thoát nhìn vô cùng hài lòng thỏa dạ nói.

Tình dục?

Gã từ ảnh phản chiếu kia nhìn cô, tay nắm đen ở trên lưng cô, lòng bàn tay thô ráp nhẹ nhàng vuốt ve bụng cô, tay kia thì vuốt ve nơi tròn mềm mại của cô, thân thể của cô thơm quá, rất mềm mại, rất thích hợp với gã, từ trên xuống dưới chỗ nào cũng vừa khớp, giống như là vì gã mà được tạo thành.

“Nếu không còn có thể là cái gì?” Gã nhíu mày, dùng ngón cái vỗ về chơi đùa nhũ hoa hồng phấn của cô.

Đúng vậy, còn có thể là cái gì nữa? Có thể thấy được bộ dáng đương nhiên của gã, Hiểu Dạ bắt đầu phát cáu, bàn tay hạnh kiểm xấu của gã làm cho phản ứng của thân thể cô như lửa cháy đổ thêm dầu, cô lập tức giận đến mức văng đầu, lập tức kéo bàn tay ma quỷ làm cho người khác bức mình ra, quay người quăng cho gã một cái tát.

Chát!

Trong bóng đêm tịch mịch, tiếng bàn tay tát vào mặt đặc biệt làm cho lòng người hoảng sợ, mãi đến khi bàn tay truyền đến một trận đau đớn nóng bỏng, cô mới phát hiện ra mình làm cái gì, bất giác bịt miệng lại, hoảng loạn một hồi.

Ai ngờ được, người đàn ông bị ăn tát kia, lại một chút cũng không để ý, ngược lại lấy khuỷu tay chống đỡ nửa thân người trắng kiện lên, đưa tay sờ sờ khuôn mặt nóng rất, hướng về phía cô nhướn mày nhe răng cười.

“Cho nên, đây không phải chỉ là tình dục đi?”

“Anh....anh cái đồ...” Cô bỗng dưng đỏ mặt, quần bách mắng: “Vô lại!”

“Nhưng mà em thích cái đồ vô lại này, vô cùng thích, đúng không?” Gã cười gian nghiêng người tới gần cô.

“Nói hươu nói vượn!” Cô đỏ mặt quăng lại một câu này rồi xoay người muốn xuống giường, lại bị gã kéo trở về giường đè lên.

“Nếu đây là nói bậy, sao em lại muốn chạy?”

“Tôi không muốn chạy, tôi chỉ là muốn đi vệ sinh!” Cô đỏ mặt, lớn tiếng cãi lại, mở miệng nói: “Sao? Hay bây giờ tôi ngay cả đi toilet cũng không được phép?”

“Đương nhiên là có thể, chỉ cần anh và em cùng nhau đi vào.” Cảnh Dã nói vậy mặt không đỏ, thở không gấp.

Không đoán được gã sẽ trả lời như vậy, mặt Hiểu Dạ đỏ như lửa đốt, “Anh...hạ lưu!”

“Là người đều phải đi nặng đi nhẹ, cái đó và ăn cơm uống nước giống nhau đều là nhu cầu sinh lý, cái này có gì là hạ lưu.” Gã nhíu mày đứng dậy, thuận tay kéo cô, “Đến đây đi, anh đi toilet với em.”

Đồ đàn thiếu dây não này! Dã nhân không có trình độ!

“Tôi mới không cần! Buông tôi ra!” Cô liều chết không theo, khuôn mặt đỏ bừng kêu gào: “Quên đi, tôi không muốn đi nữa—”

“Đừng ngại, em sẽ quen rất nhanh.” Gã ôm cô lên, rồi đi về phía phòng tắm.

Quen? Quen cái gì? Đi vệ sinh sao? Trời ạ, cô mới không muốn ở trước mặt gã đi vệ sinh!

“Tôi nói dối! Tôi không muốn đi toilet! Tôi nói dối!” Hiểu Dạ xấu hổ túm quần vạt phần, la lớn: “Cảnh Dã! Thả tôi xuống!”

Gã thả cô xuống dưới, nhưng mà đã tới phòng tắm rồi.

Gã đem cô đặt ở trên bồn cầu, không thèm quan tâm toàn thân mình đang không có một mảnh vải che thân, chỉ hai tay ôm ngực đứng ở trước mặt cô, nhếch miệng cười nói: “Từ giờ trở đi, em ở đâu anh sẽ ở đó, bất kể là em ăn cơm, tắm rửa, ngủ hay là đi vệ sinh, anh cũng sẽ đi theo em như hình với bóng, tốt nhất em nên làm quen sớm đi, bởi vì trừ phi anh chết, anh sẽ không để cho em rời khỏi tầm mắt của anh.”

“Anh cái đồ...” Cô ngồi ở trên bồn cầu, ngẩng đầu trừng mắt nhìn gã, mới phát hiện ra mặc dù vẽ mặt gã cợt nhả, nhưng mà đang nói thật, sắc mặt không khỏi tái đi, nghẹn ngào mở miệng, “Anh là đang nghiêm túc.”

“Đúng.” Gã mỉm cười gật đầu.

“Anh điên rồi.” Cô trợn mắt.

“Anh nghĩ hắn là không phải, có thể hai mươi bốn giờ ở bên cạnh đi theo một vị mỹ nữ, cùng nhau ăn uống tắm rửa ngủ nghỉ, là giấc mộng mà mỗi người đàn ông cầu còn không được.” Gã đem thân thể xinh đẹp của cô quét mắt nhìn một lượt từ trên xuống dưới, tâm tình vui vẻ nói: “Đương nhiên, nếu như vị mỹ nữ kia có thể lúc nào cũng giữ vững trạng thái xinh đẹp không có mảnh vải nào, vậy thì càng giống như là đặt mình ở trong thiên đường rồi!”

Trời ạ, người đàn ông này sẽ không buông tay!

Cô đã quên trong từ điển của dã nhân như gã là không có hai từ “Buông tha”, từ ngày đầu quen biết gã đến giờ, cô chưa từng thấy gã chùn bước, gã là người ngoan cố nhất mà đời này cô từng gặp, luôn dây dưa, đồ siêu dẫn làm việc luôn không theo nguyên tắc!

Nhìn khuôn mặt tươi cười của gã, cô chỉ cảm thấy đau đầu, không khỏi cúi đầu đem mặt chôn vào giữa hai tay rên rỉ, “Anh không biết anh phải đối phó là gì....”

“Chuyện đó ngược lại là đúng, nhưng mà em có thể thay đổi nhân tố bất lợi này.” Gã ngồi xổm xuống, đưa tay véo nhẹ cằm của cô, nâng cằm của cô lên, thu hồi lại khuôn mặt tươi cười, nhìn chăm chăm vào cô nói: “Em có thể nói cho anh biết là ai đang truy đuổi em, cũng có thể không nói, nhưng cho dù em không nói, anh cũng sẽ không bỏ qua, em hiểu không?”

Hai tay cô ôm lấy chính mình, hai mắt nhắm lệ nhìn gã, thật lâu sau, mới run giọng nói: “Tôi...tôi không thể...”

“Vì sao?”

“Tôi...tôi sẽ hại chết các anh...” Cô nghẹn ngào nhắm mắt lại, nước mắt lăn xuống dưới.

“Sẽ không.” Gã kiên định nói.

Cô lại chỉ lắc đầu, “Anh....không hiểu....”

“Vậy nói cho anh biết.”

Cô cắn môi, vẫn rơi lệ, một câu cũng không chịu nói tiếp.

Chết tiệt! Cô khóc tim gã cũng đau.

Cô im lặng rơi lệ như vậy, làm cho gã đối với đám người bức bách cô càng thêm phần nộ, Cảnh Dã ngăn lại lửa giận tràn đầy, đưa tay ôm cô trở về trên giường, dùng chăn tơ tằm bao lấy cô, ôm lấy cô dịu dàng vuốt ve, thấp giọng an ủi.

“Đừng khóc...tiểu núi lửa, đừng khóc...” Gã hôn cái trán cô, giọng nói khàn khàn cam đoan ở bên tai cô một lần nữa, “Anh sẽ không để cho bất luận kẻ nào tổn thương em....đừng khóc nữa...em đã an toàn rồi, em hiểu không? Anh sẽ không để cho em xảy ra chuyện gì đâu...”

Gã dùng đôi tay rắn chắc ôm quanh cô, sự dịu dàng dành cho cô như lời cam đoan che gió che mưa, khiến cho trái tim cô vốn có trăm ngàn tổn thương đã bắt đầu sụp đổ.

“Em không còn một mình nữa, đừng đem tất cả mọi chuyện giấu ở trong lòng, một mình gánh chịu, hiểu không?”

Cô rúc vào trong lòng của gã, nghe tiếng đập của trái tim gã, nghe giọng nói trầm thấp của gã, rất muốn tin tưởng gã, cô thật sự an toàn rồi, rất muốn rất muốn đem tất cả mọi thứ nói cho gã, để cho gã giúp cô ngăn cản toàn bộ những thứ điên khùng kia.

Cô rất mệt, thật sự thật sự rất mệt mỏi, nhưng sự sợ hãi lại vẫn làm cho cô run rẩy.

“Không.....”

Sự sợ hãi của cô khắc họa rõ nét ở trên khuôn mặt tái nhợt của cô như vậy, ở trong câu chữ run rẩy của cô, gã có thể cảm nhận được toàn thân cao thấp của cô đang run rẩy, run rẩy giống như toàn thân đang ở vùng địa cực.

*địa cực: nam cực, bắc cực.

Cảnh Dã ngăn cản một cổ xúc động muốn gào thét khác, trời đánh, chờ gã tra ra được thân phận của tên vương bát đần kia, tuyệt đối phải đem bọn chúng phanh thây xé xác!

Gã hít thở sâu, tỉnh táo lại, nâng mặt cô lên, trầm giọng nói: “Mở mắt ra nhìn anh nào.”

Hiếu Dạ nghe lời mở mắt ra, lại không ngăn được nước mắt, bóng dáng gã ở trước mắt chỉ là một cái hình ảnh mịt mờ.

“Anh là một đứa trẻ mồ côi.” Gã lau đi nước mắt của cô, chậm rãi mở miệng, “Từ nhỏ tính tình đã không tốt, mười lăm tuổi, lúc anh bởi vì cậy mạnh hung ác, chọc giận người của xã hội đen, đành phải ở dưới sự trợ giúp của bạn bè mà rời khỏi Đài Loan, bởi vì kiếm ăn mà âm kém dương sai (sai sót ngẫu nhiên) mà trở thành lính đánh thuê. Ai ngờ nháy mắt, anh đã ở một chuyến đi này chờ đợi gần mười năm, anh không biết cái gì khác, cho nên anh tiếp tục chờ, một vài quốc gia hoặc xí nghiệp có tiền, thuê anh làm vệ sĩ hoặc thậm chí là trên chiến trường, anh là dựa vào múa đao múa thương để kiếm tiền, đó là công việc của anh, cũng là sở trường duy nhất của anh. Anh từng thấy rất nhiều chuyện, cũng gặp phải rất nhiều chuyện, anh không biết là đến tận cùng em đã gặp phải chuyện gì, nhưng tin tưởng anh, không có gì là anh không thể đối phó.”

“Tôi...” Cổ họng cô nghẹn lại, nước mắt lại chảy xuống thành hàng.

Gã ôm cô vào lòng, vuốt ve lưng của cô, thấp giọng dụ dỗ nói: “Để cho anh giúp em.”

Gã là lính đánh thuê, gã có thể ứng phó?

Hiếu Dạ rất muốn đem hết thấy tất cả đều phun ra, nhưng lại có chút chần chừ, cô có thể nói sao? Thật sự có thể nói sao?

“Tin tưởng anh.” Gã nói.

Ngực của gã ầm ập như thế, gã dành cho sự cam đoan an toàn làm cho người ta khát vọng như thế, cô một mỗi, khóc đến mức mệt mỗi rồi, cũng đã kháng cự đến mệt mỗi rồi.

Gã sẽ không buông tay, cô biết, cho dù cô không đem chuyện này nói cho rõ ràng, gã cũng vẫn sẽ đi theo bên người cô, cho đến khi những người kia hại chết gã.

Tin tưởng anh.

Giọng nói của gã vang vọng ở trong đầu cô, một lần lại một lần hòa cùng với tiếng tim đập, cô thở sâu, kéo chặt cái chăn lụa, hạ quyết tâm, mở miệng đem vận mệnh của chính mình giao cho người đàn ông ở trước mắt.

“Năm đó em...mười...mười tám tuổi, ba mẹ em lần lượt qua đời vì bệnh tật...” Mới đầu, nói ra những chuyện giống như của kiếp trước này có chút khó khăn, nhưng mà sau khi bắt đầu mở miệng nói, chúng dần dần trở nên rõ ràng hơn, giống như là ngày hôm qua.

Cô lại mở miệng, những câu chữ này trở nên dễ dàng hơn rất nhiều.

“Khi đó em có chút hoang mang, không biết nên sống qua ngày như thế nào, sau đó ở dưới sự tác động của bạn bè, mới quyết định cùng nhau đến Los Angeles học tập, năm thứ hai, cuộc sống tương đối yên ổn, em với bạn thuê phòng ở cùng nhau, tất cả đều đi làm thuê, em cũng dần dần quen với cuộc sống của chỗ đó. Nghỉ hè năm thứ ba, một cơ quan nghiên cứu đến trường học của bọn em để tuyển sinh viên tự nguyện vừa học vừa làm, đó là một thí nghiệm rất đơn giản lại vô hại, chỉ là phải ghi chép lấy mẫu sóng não của người bình thường ở một bộ phận thần kinh nào đó, cho nên cần rất nhiều mẫu vật, bởi vì không cần mất quá nhiều thời gian, tiền bọn họ trả lại rất cao, rất nhiều bạn học cũng đi, em cũng vậy...”

Nhớ đến năm đó mình không có hiểu biết, cô nhắm mắt lại, không khỏi rùng mình một cái.

Cảnh Dã cầm tay cô, trấn an.

Hiếu Dạ nuốt nuốt nước miếng, tiếp tục nói: “Lúc đến lượt em, sóng não của em biểu hiện vô cùng khác thường, nhân viên nghiên cứu ghi lại còn tưởng rằng máy móc bị trục trặc, anh ta lại giúp em đo lại một lần nữa, nhưng chỉ số vẫn còn rất quái dị, bởi vì thật sự là rất không bình thường, anh ta cũng không để ý, cho rằng không thể có chỉ số quái dị như vậy, vẫn như cũ, cho rằng liên quan đến chuyện máy móc bị trục trặc, vừa khéo em lại là người cuối cùng của ngày hôm đó, sắc trời lại tối rồi, cho nên anh ta muốn ngày hôm sau em lại tới làm một lần nữa.”

“Ngày hôm sau em quay lại đó?”

“Không có.” Sắc mặt cô tái nhợt, lắc lắc đầu, “Em bị dọa, em không thích cảm giác mà cái máy kia mang lại em, cũng không thích đo lường ra trị số của sóng não em không bình thường, sau đó em cũng không có quay trở lại. Em vẫn cứ luôn cho rằng chuyện này cứ như vậy cũng không giải quyết được gì, bởi vì em không đến đó nữa, cũng không có ai đi tới tìm em. Nhưng ba tháng sau, có một ngày em ngủ ở trên giường, lúc tỉnh lại, em đã đến một căn phòng bốn bề đều là vách tường màu trắng, ngoại trừ một cái cửa bị khóa lại ra, không có bất kỳ một cái cửa sổ nào nữa—”

Cô đột nhiên ngừng lại, hai mắt nhìn chăm chăm về phía trước, trong lúc hoảng hốt, tựa như lại nhớ tới căn phòng màu trắng kia, phảng phất như có thể ngửi thấy mùi vị của thuốc sát trùng kia....

Cô không khỏi có chút khê run, không tự giác dùng sức nắm chặt tay gã.

“Nơi đó ngoài một cái giường, cùng với một cái đồng hồ điện tử ở trên tường ra, cái gì cũng không có. Đến giờ, sẽ có người đi vào, đi vào để đưa cơm cho em, đi vào để tiêm cho em, đi vào để mang em đi làm thí nghiệm. Em không nhìn thấy mặt trời, không phân biệt được rõ ràng là ngày hay đêm, em cũng không biết đã trôi qua bao lâu rồi, chỉ biết là thời gian không ngừng trôi. Bọn họ dùng thuốc để khống chế em, làm cho em hoàn toàn không có cách nào để phản kháng, chỉ một lần nối tiếp một lần bắt em đeo lên cái thiết bị điện thử đặc thù, lợi dụng thiết bị điện tử kia kích thích thần kinh của em, một lần lại một lần, vĩnh viễn không dừng lại...”

Nói tới đây, cô đột nhiên bật cười tự giễu.

“Ha ha, anh biết không? Em thậm chí còn không hiểu được những thí nghiệm đó rốt cuộc là cái gì, cũng không rõ những người đó đến tới cùng là đang làm cái thí nghiệm gì, em hoàn toàn không biết, em tốn hết sức lực để hỏi từng người mà em có thể gặp được, van xin bọn họ thả em đi, nhưng không có một người nào để ý tới em, bọn họ chỉ cười em. Ở đó em chỉ là một món đồ chơi, không phải là người, chỉ là một vật thí nghiệm.... Một vật thí nghiệm không có tên, chỉ có mã số...”

Giọng nói của cô trống rỗng như thế, trống rỗng đến mức làm cho gã vừa đau lòng lại vừa phẫn nộ, đau lòng vì cảnh ngộ của cô, phẫn nộ vì những chuyện mà những tên chết tiệt kia làm với cô.

“XU4781, đó là mã số của em.” Cô thì thào nói xong, con ngươi màu đen mờ mịt, giọng nói rất nhẹ rất nhẹ, “Không biết từ bao giờ, em đã bắt đầu phân biệt không rõ hiện thực cùng hư ảo, về sau, em còn tưởng rằng em điên rồi, em không biết là bị điên vào lúc nào, mà chỗ đó là bệnh viện tâm thần, tất cả đều chỉ là ảo giác do thần kinh bị rối loạn của em tạo ra.”

Cơ bắp toàn thân của Cảnh Dã căng cứng, hận không thể đem bọn người đó băm thây vạn đoạn, nhưng vẫn bất buộc chính mình hỏi tiếp: “Sau đó thế nào?”

“Có một hôm, bọn họ mang em đi đến phòng thí nghiệm, giúp em mang một cái máy móc mà từ trước đến nay chưa từng thấy qua, nó giống như là một loại mũ bảo hiểm, ngay từ đầu em đã rất không thoải mái, chỉ cảm thấy đầu rất đau rất đau, đau đến mức em rất muốn chết...Nhưng bọn họ không chịu ngừng lại, chỉ là thử nghiệm một lần nữa...”

“Bọn họ thử một lần lại một lần, mãi cho đến khi em hôn mê, chờ sau khi em tỉnh lại, lại tiếp tục thử” Toàn thân cô phát run, nói: “Sau đó, trong đầu em bắt đầu hiện lên rất nhiều con số và hình ảnh minh họa mà em không có cách nào hiểu được, tiếp đó không bao lâu, chuyện kỳ lạ phát sinh, em bắt đầu đọc hiểu chúng rồi, chưa từng rõ ràng như thế, khi đó có một thanh âm nói cho em biết, chỉ cần em ngoan ngoãn nói cho tên đó, tên đó muốn biết, chỉ cần em nói, tên đó sẽ dừng lại toàn bộ những thứ này, đầu em đau đến mức không chịu nổi nữa rồi, vì vậy liền đem tất cả những thứ mà em nhìn thấy đều nói cho tên đó, nhưng đó cũng là sự bắt đầu của địa ngục —”

=====

Đêm đen như mực.

Biển và trời đều bị bao phủ trong đêm đen, thế giới đen tối giống như là không nhìn thấy tận cùng.

Hiểu Dạ lui vào trong lòng Cảnh Dã, yếu ớt kể ra cơn ác mộng ở trong ác mộng kia.

“Người đàn ông kia tên là Johnan Midro Sau này em mới biết, tài liệu thí nghiệm lúc em làm công thời đại học bị truyền ra, sóng não khác thường của em, làm cho Midro giết mình, phải người nhân lúc em ngủ say, dùng thuốc đem em trói về phòng nghiên cứu của hắn. Tên đó là một nhà khoa học thiên tài, chỉ số thông minh vượt qua 200, còn chưa trưởng thành đã lấy được rất nhiều bằng sáng chế độc quyền, trở thành triệu phú, nhưng hành vi cử chỉ của hắn lại vượt qua chuẩn mực đạo đức, chỉ cần thí nghiệm có thể thành công, hắn hoàn toàn không quan tâm trong quá trình thí nghiệm sẽ tạo thành tổn hại gì, hắn ở chỗ đó làm thí nghiệm cơ thể người, mãi cho đến sau khi hắn bắt đầu dùng em để làm cái thí nghiệm “Thần hành giả”, em mới phát hiện ra người bị hại không chỉ có một mình em.”

“Thần hành giả?”

Cô mở miệng muốn giải thích, cảnh tượng khủng bố kia lại hiện lên ở trong đầu, cổ họng của cô co rút nhanh một trận, bất giác nắm chặt tay gã, thở sâu, lại thử một lần, mới có biện pháp tiếp tục nói tiếp.

“ ‘Thần hành giả’ chính là cái mũ sắt mà hắn ta bắt buộc em phải đội, bởi vì hắn đã nhận được báo cáo kiểm tra sóng não phát ra ngoài, phát hiện ra em là vật thí nghiệm thích hợp nhất, cho nên mới cưỡng ép em, đem em trói mang đến sở nghiên cứu dưới mặt đất mà hắn thành lập. Sau khi hắn từng thí nghiệm một lần, dương dương đắc ý nói cho em biết, não bộ của người hiện đại chỉ dùng được cả hai bên là 5% – 6%, còn lại 94-95% cũng chưa từng khai phá ra để sử dụng, hắn sắp trở thành người đầu tiên nghiên cứu thành công. Trước em, Midro vẫn muốn nghiên cứu bộ phận chưa được khai phá ra để sử dụng, nhưng bởi vì không tìm thấy người thí nghiệm thích hợp, cho nên chậm chạp không có tiến triển, mãi cho đến khi hắn ta phát hiện ra em.”

Cô dùng sức nắm tay gã như thế, dùng sức đến mức ngay cả móng tay cũng cắm vào trong lòng bàn tay gã, gã hoài nghi cô có biết mình dùng bao nhiêu sức.

Cảnh Dã hiểu được đây là động tác trong vô thức của cô, biết lòng bàn tay của gã sẽ lưu lại dấu tay rõ ràng của cô, nhưng động cũng không động một chút, chỉ là chịu đựng để cô nắm.

Hiểu Dạ nhìn chằm chằm vào mảnh trời đêm ở ngoài cửa sổ, bình tĩnh tường thuật, “ ‘Thần hành giả’ là thiết bị mà tên đó đặc biệt sáng tạo ra, nó có thể kích thích não bộ của người ta, người sử dụng nó, có thể thông qua ‘thần hành giả’ mà xâm nhập vào máy vi tính, lên mạng, nhưng mà mấy lần thí nghiệm trước đó, người sử dụng đều không chịu đựng được phụ tải, em là người đầu tiên không có tử vong vào ngày đầu tiên đấy. Nhưng khi đó em thực sự đau đến mức không chịu đựng nổi nữa rồi, tên đó một mực chờ đến lúc em chịu đựng đến cực hạn, mới mở miệng lừa gạt em, em lại đem tất cả mọi thứ nhìn được đều nói cho hắn ta...”

Cô đau đớn nói: “Khi đó em cũng không hiểu được, những con số và ký tự mà em nhìn thấy, đại biểu cho cái gì, chờ đến lúc em biết, tất cả đã quá muộn rồi, từ lúc đó trở đi, em biết người ở nơi đó vĩnh viễn sẽ không có khả năng thả em ra, Midro càng không có khả năng, vĩnh viễn vĩnh viễn cũng không có khả năng — ”

“Vì sao?”

“Bởi vì mật mã.” Cô rét run một trận, không khỏi buông tay gã ra, bao bọc lấy chính mình, nhìn gã, nở nụ cười, cười đến mức vô cùng thê lương, “Tất cả những con số và ký tự kia đều là chương trình máy tính, không biết vì sao, em không chỉ có thể thấy được những chương trình này, còn có thể dễ dàng phá giải thông qua chúng, hơn nữa lúc hắn ta bảo em đi vào, vì em muốn được giải thoát sớm một chút, em liền đi vào. Thông qua ‘thần hành giả’, em có thể gỡ bỏ tất cả những chương trình bí mật của máy tính, tự nhiên như khi hắn ta lợi dụng em ở trên internet.”

Chết tiệt, gã đã từng nghe qua cái này, Hải Dương từng nói qua.

“Anh cho rằng đó chỉ là một phần mềm hệ thống chương trình.” Gã kinh sợ nhìn cô.

Sắc mặt cô tái nhợt nhẹ giọng nói: “Không phải.”

“Cho nên bọn họ mới muốn truy tìm em.”

“Đúng.” Cô khẽ gật đầu, trên mặt hiện lên thần sắc thống khổ, “Midro là một tên điên, hắn ta không chỉ muốn em xâm nhập máy tính của xí nghiệp, ngay cả FBI, CIA, thậm chí chính phủ, xí nghiệp cùng ngân hàng của quốc gia khác cũng không buông tha. Em từng muốn tự sát, bọn họ lại không cho em chết. Thời gian không sử dụng, bọn họ đều tiêm thuốc cho em hai mươi tư giờ, một ngày trước khi muốn sử dụng, mới ngừng tiêm thuốc, lại phái người trói em vào trên giường.”

Sự phần nộ sôi trào ở trong máu của gã giống như là nham thạch nóng chảy, gã dùng hết toàn bộ sức lực mới có thể ép buộc chính mình nghe tiếp.

Cô thần thờ nói, giống như đang kể chuyện cũ của người ngoài, “Có một thời gian, em đã buông xuôi, bọn họ bảo em làm cái gì, em sẽ làm cái đó, đoạn thời gian đó, em giống như một cái xác không hồn, nhưng sự tỉnh bắt đầu thay đổi.”

“Không biết là lần thứ mấy sử dụng ‘thần hành giả’, em đối với những thứ nhìn thấy được hiểu càng ngày càng nhiều, bọn họ mặc dù giám sát đường đi ra vào của em ở trên internet, nhưng vẫn không có biện pháp giám sát em hoàn toàn. Về sau, khi em dần dần quen thuộc với đau đớn mang lại khi sử dụng ‘thần hành giả’, ngoài ý muốn phát hiện ra lúc em ở trên mạng giả mặt mã, còn có thể cùng lúc phân tâm ra, lần ngoài ý muốn đó, em đã phá vỡ được mặt mã của sở nghiên cứu, lỡ tay xông vào cụm máy chủ của máy tính giám sát và điều khiển camera, mới phát hiện Midro căn bản là một ác ma, nơi đó là nơi so với a tỳ địa ngục như trong tưởng tượng của em còn muốn đáng sợ hơn.”

Nói tới đây, Hiểu Dạ kích động lên, “Hắn ta không chỉ bắt em, còn bắt những người khác, những người khác có dị năng, hắn ta lợi dụng em, lợi dụng bọn họ, đối với bọn họ làm rất nhiều thí nghiệm làm cho nhân thân phần nộ (ám chỉ ai thấy cũng phải nổi giận), em quên không được những biên bản cùng với hình ảnh mà ngày đó xem được ở trong máy vi tính, quên không được những người kia đau đớn khóc thét! Hắn ta đem bọn em nhốt lại ở những căn phòng không giống nhau, người trông giữ không giống, bọn họ lại nhìn qua những camera giấu kín, giám sát hai mươi tư giờ không gián đoạn chút nào, bọn em hoàn toàn không có riêng tư, không có tên, chỉ là một món đồ chơi, chỉ là một con lại một con động vật thí nghiệm—”

Cô ghen ngào một tiếng, kim lòng không được nắm chặt hai bàn tay, “Nếu như chỉ có em thì coi như thôi, nếu như chỉ có em, có lẽ em sẽ cam chịu số phận như vậy mà trôi qua ngày, nhưng hắn ta ở trên mạng ăn trộm tiền của xí nghiệp, trộm tiền của chính phủ, trộm tiền rồi lại còn mở rộng thiết bị, bắt người để làm nhiều thí nghiệm tàn nhẫn hơn nữa, khi đó em mới biết được còn tiếp tục như thế, chính là làm cho càng nhiều người bị hại hơn, mà em chính là đồng lõa.”

“Em không phải!” Gã nâng mặt cô lên, phần nộ nói: “Không được phép nói mình như vậy!”

“Em phải.” Cô rơi lệ đầy mặt nói: “Nếu không phải em, hắn ta không thể ở trong một khoảng thời gian ngắn lấy được nhiều tiền như vậy, sau đó cũng sẽ không có nhiều người bị hại như vậy. Nếu như em đủ kiên cường ngay từ đầu, không nghe, không tin tưởng lời nói dối của hắn ta, nếu em không nói với hắn ta, hắn sẽ nghĩ ‘thần hành giả’ chính là món đồ hỏng, hắn sẽ không có cách nào để từ những tư liệu ăn cắp được đến uy hiếp cưỡng ép khống chế chính phủ và những xí nghiệp kia, nếu như không có em, thể lực của hắn cũng sẽ không khuếch trương đến mức vô hạn độ như thế—”

“Không đúng! Nếu như em không nói với hắn ta, hắn sẽ giết em, em đã chết, hắn ta cũng sẽ tìm người xui vẻo kế tiếp để tiếp tục thí nghiệm cái máy móc quỷ quái kia! Loại người như thế anh thấy nhiều rồi, hắn ta là một tên điên, hơn nữa lòng tham không đáy, hắn chỉ tin tưởng chính mình, chỉ biết kiểm tra nhiều lần, căn bản sẽ không quan tâm trước khi thành công, đến tột cùng sẽ chết bao nhiêu người! Em hiểu không?”

Cô khóc không thành tiếng nhìn gã, trong đôi mắt đầm lệ đều là tự trách.

Cho tới giờ, gã mới biết được từ trước cho tới nay cô vẫn luôn gánh lấy sự đau đớn như vậy, vì sai lầm của tên điên kia mà vẫn tự trách không thôi, gã đem cô ôm chặt, thấp giọng nói: “Cô bé ngốc! Không cho phép em lại suy nghĩ lung tung nữa, tất cả chuyện này không phải là lỗi của em, em chỉ là người bị hại, kẻ đáng

chết chính là tên vương bát đản biến thái kia, là người nghiên cứu những thứ này! Không phải em! Nghe vậy đã hiểu ra chưa?”

“Không phải.....lỗi của em?” Cô vùi đầu ở trong lòng gã, nức nở hỏi.

“Đúng! Không phải!” Gã nổi trận lôi đình gào thét: “Ngay cả một giây anh cũng không cho phép em nghĩ như vậy!”

“Nhưng mà..... Nếu em.....”

“Không có nếu như!” Gã ôm chặt cô, chém đinh chặt sắt nói: “Không phải em, cũng sẽ là những người khác, cho tới bây giờ cũng không phải là em sai! Hãy nghe anh nói, ngay từ đầu em cũng không biết những con số cùng ký tự kia là cái gì, đúng không?”

Hiếu Dạ rưng rưng gật đầu.

“Em cũng không biết là bọn họ đang làm cái thí nghiệm gì, đúng không?”

Cô lại gật đầu.

“Một khi đã như vậy, vậy thì tại sao sai lầm lại có thể là của em!”

Là như vậy sao?

Cô có chút mờ mịt ngẩng đầu, “Không phải em làm hại?”

“Đương nhiên không phải.” Gã xoa nhẹ mặt cô, ấm áp nói: “Em đã chạy trốn rồi, không phải sao?”

Cô rưng rưng kinh ngạc nhìn gã, cho tới nay, cô vẫn luôn trách tội chính mình, mặc dù sau này trốn thoát rồi, cô lại cảm giác mình không có quyền được sống, nhưng lại không có cách nào bỏ qua được sự tự do thật vất vả mới có được này, chấm dứt sinh mệnh của chính mình, chỉ có thể ở trên cõi đời này ích kỷ kéo dài hơi tàn, không ngừng tiếp tục chạy trốn.

Nhưng hôm nay, gã nói một phen lại dễ dàng cõi bỏ sự áy náy trải qua một thời gian dài ở trong lòng của cô.

Giống như đã cõi bỏ gông xiềng nặng nề ở trong lòng, cô có chút mệt mỏi nhìn gã, sau đó khóc bật cười, gật đầu nói: “Đúng, em đã trốn được rồi...trốn được rồi...”

Gã cầm khăn giấy đưa cho cô, Hiếu Dạ lau nước mắt, một lúc lâu sau mới tương đối bình tĩnh lại.

Cảnh Dã nhìn cô, nhẹ giọng hỏi: “Em làm thế nào?”

Vừa rồi theo như lời nói của cô, nơi đó đề phòng nghiêm ngặt, bình thường cô không phải là bị gây mê, thì chính là bị trói lại, gã nghĩ như thế nào cũng nghĩ không ra cô làm sao trốn ra được.

Hiếu Dạ hít hít cái mũi, hít một hơi thật sâu, nhất cổ tác khí [1] nói: “Từ sau khi em biết Midro làm những chuyện như vậy, vẫn luôn muốn chạy trốn. Ngay lúc ban đầu, chạy trốn căn bản là chuyện không có khả năng, nhưng khi đó tình huống lại bất đồng rồi, bởi vì em có thể dùng “thần hành giả”. Em lợi dụng mỗi khi sử dụng “thần hành giả”, từ máy tính chủ tìm ra kiến trúc kết cấu của sở nghiên cứu. Bao gồm cả vị trí của máy camera, thời gian giao ban của nhân viên, tìm ra được thời gian và đường đi để chạy trốn. Ngay vào lúc mấy ngày trước khi em quyết định đào tẩu, em gặp được một tên hacker đang thử xâm nhập vào máy vi tính của sở nghiên cứu trên internet. Em trốn tránh khỏi sự giám sát của nhân viên sở nghiên cứu, thông qua mạng mà liên lạc với cậu ta. Tên của Hacker đó là Quỷ Ảnh, cậu ta nghe nói chuyện của “thần hành giả”, mới một đường truy tra đến đây.”

*truy tra: truy xét, điều tra.

[1] NHẤT CỔ TÁC KHÍ một tiếng trống làm tinh thần hăng hái thêm (“Tả Truyện” Trang Công thập niên: ‘phu chiến, dũng khí dã. Nhất cổ tác khí, tái nhi suy, tam nhi kiệt’. Khi đánh trận dựa vào dũng khí, đánh một tiếng trống, dũng khí tăng lên, đánh hai tiếng trống, dũng khí suy giảm, đánh ba tiếng trống, dũng khí không còn. Sau này ví với nhân lúc đang hăng hái làm một mạch cho xong việc)

Cô cười cười, “Em biết ở dưới tình huống của em yếu ớt như vậy, cho dù em có thể chạy trốn khỏi sở nghiên cứu, cũng không có khả năng đi quá xa, cho nên em gạt cậu ta em là người của sở nghiên cứu, em có thể đem “thần hành giả” trộm đi ra ngoài cho cậu ta, nhưng cậu ta phải giúp em đào tẩu.”

“Tên kiadồng ý rồi?”

“Vâng.” Hiểu Dạ gật đầu, “Em nói cho cậu ta ngày đào tẩu, xin cậu ta tiếp ứng, đến thời gian ngày hôm đó, là thời gian cố định sẽ sử dụng “thần hành giả”, em lợi dụng cơ hội ở trong hệ thống giám thị máy tính làm rối loạn gây bug, cũng nhờ máy tính đúng giờ thì mở cái khóa điện tử ở trong gian phòng đó của em, sau đó từ đường ống thoát rác mà đi vào xe chở rác, cuối cùng, sau đó xe chở rác đưa em ra khỏi cổng, Quỷ Ảnh hồi lộ tài xế xe chở rác, tự mình lái xe tới tiếp ứng.”

“Đúng, tôi phí tâm phí sức giúp cô nhập cư trái phép, còn giúp cô làm giấy tờ chứng minh giả, cùng cô dây dưa hơn mấy tháng, cô người phụ nữ này mới cùng tôi nói một chút, nhưng bây giờ thoảng cái đã đem tất cả nói cho cái tên đại ngốc không biết từ nơi nào chui ra này!”

Giọng đột nhiên xuất hiện làm cho hai người khẽ giật mình, song song ngẩng đầu nhìn về phía phát ra thanh âm, Cảnh Dã ở trong chốc lát đem khẩu súng 2.2 của Hiểu Dạ cầm vào trong tay đầu tiên, nhanh như chớp nhắm ngay vào người vừa tới.

Chỉ thấy một tên thanh niên hơn hai mươi tuổi chẳng biết vào cửa từ lúc nào, hai tay cậu ta ôm ngực, vẻ mặt lão đại khó chịu nhìn về phía Hiểu Dạ đang đỏ bừng cả mặt, vội vàng nắm chặt lấy cái chăn lụa che giấu bản thân, lẩm nhẩm nói: “Cô làm gì mà không mở điện thoại? Hại lão tử tôi cho rằng cô đã bị người tóm rồi, gấp đến độ tôi đang ở xa phải ngồi trực thăng bay tới đây, ai ngờ lại nhìn thấy cô trần như nhộng lẩn lộn trên giường với đàn ông, hừ!”

“Điện thoại?” Hiểu Dạ kinh ngạc, khuôn mặt nhỏ lập tức xấu hổ đến mức càng thêm đỏ rực, quần bách nói: “Tôi đã quên sạc.”

“Cậu vào bằng cách nào?” Gã lại không nghe thấy tiếng người này tiếp cận, Cảnh Dã cảm thấy hơi hoảng sợ, cảnh giác nhìn cậu thanh niên vô cùng đẹp trai.

“Cửa không khóa.” Cậu ta liếc mắt xem thường.

“Quỷ Ảnh?” Cảnh Dã giữ chặt lấy Hiểu Dạ đang muốn đứng dậy chạy trốn vào phòng tắm, không thềm quan tâm đến chính mình đang khỏa thân, chỉ là dùng cánh tay dài bá đạo ôm lấy cô, bày ra dáng vẻ tuyên bố, lạnh lùng mở miệng hỏi: “Ngày hôm qua người ở trên mạng là cậu?”

“Không, tôi gọi là Ảnh, anh có thể gọi tôi là Tiểu Ảnh.” Anh chàng đẹp trai tiêu sái cười, “Quý ca mới là người ở trên internet. Bọn tôi chuyên môn giúp người chạy trốn, anh ấy phụ trách giấy tờ tài liệu, tôi thì phụ trách công việc thực tế khác.”

“Các anh có hai người?” Hiểu Dạ giật mình, đột nhiên ngẩng đầu.

“Em không biết?” Cảnh Dã nhướn mày, hòng súng vẫn nhắm về phía vị soái ca ở cạnh cửa kia.

“Em tưởng là cùng một người, em chỉ gặp qua cậu ta.” Cô lắc lắc đầu, sau đó đột nhiên cứng đờ, quay đầu nhìn Cảnh Dã, “Sao lại nói ngày hôm qua người ở trên internet là cậu?”

Cảnh Dã cứng đờ, còn không kịp trả lời, đã thấy thằng bé đẹp trai kia cười trên nỗi đau của người khác cười nói: “Ha ha, cô không biết sao? Ngày hôm qua anh ta bảo người ta lên trên mạng do thám nguồn gốc của cô, còn đem tên thật của cô gõ lên đó, nếu không phải là Quý ca cắt liên lạc nhanh, người của Midro đã sớm tìm tới cửa rồi!”

“Bọn họ đã tới rồi.” Hiểu Dạ trừng mắt nhìn Cảnh Dã, cũng không quay đầu lại nói.

“Thật sao?” Tiểu Ảnh hoảng sợ, nhìn đông nhìn tây, “Ở đâu? Ở đâu?”

“Bị tôi đánh chạy rồi.” Cảnh Dã khó chịu trừng mắt nhìn cậu ta, ở trong lòng đem cái tên tiểu tử chết tiệt này chửi rửa trên một trăm lần.

“Vì sao điều tra em?” Hiểu Dạ nhìn Cảnh Dã, đáy mắt có thống khổ.

“Anh không phải là cố ý, trên người em có mùi của dầu lau súng.” Gã lẩm bẩm hai câu, giải thích ỉn, thì thấy cô một bộ dáng đau lòng, không khỏi rửa một câu: “Chính em còn không phải là không tin anh, cái gì cũng không nói với anh! Nếu em nói sớm, anh cũng không cần phải lén lút lút lút như thế rồi!”

“Em...em là không muốn liên lụy các anh....”

“Đã không còn kịp rồi.” Gã khó chịu nói.

Cô đau xót trong lòng, cổ họng thít chặt, “Xin lỗi....em rất xin lỗi....”

“Xin lỗi cái rắm!” Cảnh Dã nghe được nổi giận một hồi, nhìn cô như vậy đã biết là cô lại bắt đầu để tâm vào chuyện vụn vặt rồi, gã cầm lấy hai cánh tay của cô, thở hổn hển quát: “Em ít suy nghĩ lung tung đi cho anh, anh chính là thích bị em liên lụy! Mẹ nó, em còn không hiểu sao?”

“Hiểu...hiểu cái gì?” Cô lại càng hoảng sợ, hoang mang ngẩng đầu, trên mi mắt lại ướt nước mắt, bối rối nhìn gã.

“Anh yêu em, đồ ngốc!”

P/s: Giải thích một chút về ngôi xưng ở trong này. Lúc Hiểu Dạ xưng là tôi, là cô nàng đang muốn làm mặt lạnh, bỏ đi nên kìm nén cảm xúc.

Còn việc sử dụng từ hán trong đoạn trên là do mình thật sự không biết dùng từ gì để thay thế cho nó. Bạn nào có ý kiến có thể cmt ở dưới ỉn.

Việc gọi là Quỷ ca vì mình thấy nó hợp. Nếu chuyển sang tiếng Việt là Anh Quỷ thực sự mình không chịu được =.=

10. Chương 10

Edit: Thu Beta: Tiểu Ngạn Một đêm dài đã qua.

Đường phía chân trời dần sáng lên.

Đám mây ở trên biển biến hóa muôn vàn, từ màu lam chuyển thành màu tím lại chuyển thành màu cam nhạt của vó quýt.

Hiểu Dạ ngẩng đầu nhìn khuôn mặt đỏ bừng của Cảnh Dã, đã rơi vào trong trạng thái đờ đẫn lại ngỡ ngàng, vừa rồi gã vừa nói ra, khiến cho cô nghe xong cả người đều choáng váng, một lúc lâu hồi phục lại tinh thần được.

Mắt thấy hiện trường một mảnh yên lặng như tờ, Tiểu Ảnh ở một bên xem cuộc vui, nhin không được mở miệng thúc giục nói: “Này, anh ta tỏ tình với cô đấy, cô không nói đồng ý sao?”

“Câm miệng!” Cảnh Dã trừng cậu ta một cái, nâng tay lại đem họng súng kia nhắm ngay vào cái tên chướng mắt kia.

Tiểu Ảnh đối mặt với họng súng, lập tức thức thời nhấc tay, ở bên miệng kéo lên một cái động tác kéo khóa.

Cảnh Dã thấy thế, lúc này mới đem tầm mắt kéo trở về trên người người phụ nữ ở trước mặt.

“Anh....Anh yêu em?” Hiểu Dạ có chút lắp bắp, chỉ ngây ngốc nhìn gã.

Vừa rồi nhất thời xúc động gào lên, bây giờ muốn thu lại cũng không còn kịp nữa rồi, Cảnh Dã đành phải thẹn quá hóa giận trừng mắt nhìn cô, “Không được sao?”

“Á....” Cô há to miệng, không biết nên trả lời như thế nào, sau đó lại thử mở miệng, “Em....”

Thấy cô lại là cái bộ dạng này, mắt gã hơi nhú lại, không đợi cô nói từ thứ hai đã mở miệng đe dọa, “Em thử dám nói ‘cám ơn’ một chút xem!”

Tiểu Ảnh nghe vậy, nhin không được lại bắt đầu chen lời vào: “Này, anh như vậy cũng quá ép buộc người ta rồi đi? Tỏ tình thì tỏ tình, chẳng lẽ còn có hạn định trả lời nữa à? Còn cầm súng uy hiếp nữa.”

“Con mẹ nó, xú tiểu tử, mày cút đi ra ngoài cho ông!” Cảnh Dã vừa mắng, vừa hướng về phía tên tiểu tử kia bắn một phát súng cảnh cáo, dọa đối phương lập tức nhấc tay đầu hàng, ba bước thành hai đã lui ra khỏi cửa.

Thấy cậu ta rời khỏi cửa rồi, Cảnh Dã mới hài lòng buông tay xuống, trừng mắt nhìn Hiểu Dạ vẫn ngây ngốc như cũ hỏi: “Sao?”

“Anh..... Anh xác định?”

“Nói nhảm.”

Cô bối rối nói: “Nhưng mà em từng có một khoảng thời gian dài bị nhốt lại để làm thí nghiệm, thời gian ba năm này không ngừng chạy trốn, em thậm chí còn không biết là mình có bình thường hay không, sau này có còn để lại di chứng gì hay không—”

“Vậy thì có quan hệ gì?” Gã không kiên nhẫn cắt đứt lời cô, trợn mắt để trả lời.

Hiểu Dạ cũng không nhúc nhích nhìn gã, giây tiếp theo, nước mắt lại đột nhiên như suối, nước mắt từng dòng tuôn ào ào xuống má hồng của cô, hoàn toàn không có bất kỳ thông báo trước nào.

“Trời ạ, em khóc cái gì?” Cảnh Dã mắng liên tục ,tức giận không ngừng ném súng quát: “Cái này có gì đâu mà khóc? Anh lại không bắt buộc em đồng ý, em không thoải mái thì có thể nói ra!”

Cô lắc đầu, mở miệng muốn nói chuyện, lại chỉ bật ra một tiếng nấc khê, đành phải tiếp tục lắc đầu.

“Chết tiệt, đừng khóc.” Gã thấy vậy sắc mặt tái mét, không có cách nào khác, thô lỗ đưa tay ra ôm cô vào trong ngực, tức giận nói: “Khóc cái gì mà khóc? Anh cũng không phải là nói muốn làm thịt em!”

Cô gắt gao bám chặt vào cổ gã, nước mắt rơi như mưa, khê nấc.

Cô vốn không dám hy vọng xa vời đâu..... Nhưng người đàn ông này lại nói yêu cô.....

Gã đã biết toàn bộ về cô, nhưng vẫn như cũ nói với cô “anh yêu em”.....

“Đừng khóc...” Cảnh Dã thầm than một tiếng, thấy cô vẫn khóc không ngừng, chỉ có thể mặt mũi tràn đầy khó chịu mà ôm lấy cô, buồn bã lẩm bẩm, “Đáng giận, thật không biết kiếp trước anh thiếu em cái gì...”

Tiếng gào thét ở trong cửa không có nữa, Tiểu Ảnh ngồi xổm ở ngoài cửa hơn nửa ngày không nghe thấy động tĩnh gì, nhịn không được muốn thò đầu xem xét, vai lại bị ai đó vỗ một cái.

“Này, anh là ai?”

Cậu ta hoảng sợ nhảy dựng lên, vội vàng quay đầu lại, chỉ thấy một cô gái trẻ lạnh lùng trừng mắt nhìn cậu.

Cậu lộ ra nụ cười mỉm, trả lời: “Người qua đường Giáp.”

“Bên trong xảy ra chuyện gì?” Tiểu Lam chỉ chỉ vào trong phòng, chất vấn cậu ta: “Vì sao chị Hiểu Dạ lại khóc vậy?”

“Chuyện này sao...Nói ra rất dài dòng.” Cậu nhả nụ cười khoái trá.

Tiểu Lam nheo mắt, “Vậy nói ngắn gọn.”

Sau khi trải qua một hồi giải thích “Bởi vì như thế này cho nên là như vậy, sau đó lại thế này thế nọ” của soái ca xa lạ, Tiểu Lam mới hiểu rõ được tiền căn hậu quả.

Bởi vì sự tình quá mức ly kỳ đặc sắc, hại cô bé trên đường không nhịn được ngồi xổm xuống cạnh cậu ta.

“Cho nên, sự việc chính là như thế này.” Tiểu Ảnh đối với cô em gái nhỏ xinh đẹp này nói đến mức nước miếng tung bay, vừa mới muốn iệng nghỉ ngơi, lại phát hiện trong phòng một lần nữa lại không có tiếng động, “Quái lạ, sao bên trong lại không có tiếng động?”

“Em nhìn xem.” Tiểu Lam thò đầu muốn nhìn, lại bị cậu bắt quay lại.

“Chờ một chút, để cho anh xem trước một chút.”

“Vì sao?” Cô bé bất mãn trừng mắt.

“Để tránh có hình ảnh 18+ xuất hiện.” Cậu tacười khoái trá hai tiếng, sau khi đem cô bé ngăn lại, tự mình quay người thò đầu vào, lại chỉ thấy một cái chân to hướng về phía mặt cậu mà đạp tới, thiếu chút nữa là đạp vào giữa mặt cậu.

Cậu ta vội vàng nhảy dựng lên, mở miệng liền mắng, “Này, anh –”

Lời còn chưa nói xong, bàn tay to của Cảnh Dã đã như chớp mà bịt kín cái miệng của cậu, người đàn ông giống như dã thú này chẳng biết từ lúc nào đã mặc chiếc quần jean lên người, chỉ dùng một tay đã đem cậu bịch một tiếng đê ở trên tường, Tiểu Ảnh mở to mắt, chợt nghe thấy người này lạnh giọng mở miệng cảnh cáo.

“Câm miệng, cô ấy đang ngủ. Tôi có việc muốn hỏi cậu, đừng có giở trò bịp bợm với tôi, hiểu không?”

Người đàn ông ở trước mắt này thoát nhìn vô cùng lãnh khốc, cùng với bộ dạng trước đó lúc ở trong phòng với Hiểu Dạ quả thực giống như là hai người khác nhau, khỏe mắt, đuôi lông mày của gã, không có một tí tạo ý cười cùng tình cảm nào tồn tại, một đôi mắt lạnh lùng giống như băng.

Cậu từng gặp qua người như thế, bọn họ đều mang theo cái loại sát khí chỉ có sống qua ở trong địa ngục Tu La mới có.

Nghe gã lạnh như băng cảnh cáo Tiểu Ảnh không khỏi rùng mình một cái, lập tức gật gật đầu.

Cảnh Dã thấy thế, lúc này mới buông tay ra, nhìn Tiểu Lam nói: “Đi vào trong phòng đem cửa đóng lại, giúp chú nhìn cô ấy, có chuyện gì thì lập tức nói với chú.”

“Cậu đi theo tôi.” Gã bỏ lại một câu này, rồi dẫn đầu đi về phía phòng khách.

Dưới áp lực vô hình mà gã phát ra, hai người lập tức nghe theo, không ai dám nhiều lời kháng nghị một câu.

Cửa đóng lại rồi, trong phòng khách, hai người đàn ông cách nhau một cái bàn, mặt đối mặt ngồi xuống.

“Ông chủ đứng phía sau màn của các cậu là ai?” Vừa ngồi xuống, Cảnh Dã đã mở miệng hỏi thẳng.

Tiểu Ảnh xoa xoa cái cằm đau đớn, liếc mắt nhìn gã, hậm hực nói: “Không có.”

“Đừng nói nhảm, tôi muốn chính là đáp án.”

Giọng nói của gã lạnh đến mức giống như có thể cắt ngang không khí, Tiểu Ảnh hơi kinh hãi, biết chỉ cần có một cái đáp án sai, mạng nhỏ của mình cũng có khả năng khó giữ được, lập tức đem tất cả mọi chuyện nói ra toàn bộ, “Thật sự là không có, lúc trước là bọn tôi có tiếp nhận vụ án điều tra tìm kiếm ‘thần hành giả’, vật đó thế nhưng lại là vật báu vô giá, ai nhận được đều có khả năng kiếm được một món lớn, cho nên Quý Ca mới một đường lần theo dấu vết đến sở nghiên cứu của Midro, Quý Ca cùng cô ấy tiếp cận ở trên mạng, đáp ứng điều kiện của cô ấy rồi, mới tới tìm tôi giúp cô ấy đào vong. Lúc ấy tôi vừa nhìn thấy cái bộ dáng đó của cô ấy là đã biết sự tình không đúng, một nhân viên làm việc ở sở nghiên cứu sao có thể yếu ớt được như vậy, khi đó cô ấy ngay cả đứng cũng đứng không vững, đầu tóc đều bị cạo trọc, gãy đến mức có thể so với dân chạy nạn ở Châu Phi, da trắng đến mức giống như quý, giống như đã vài năm rồi chưa từng thấy mặt trời, hơn nữa toàn thân cao thấp chỉ mặc một cái áo dài màu trắng không hề có kiểu dáng—”

Ặc, sắc mặt của thằng cha này sao lại càng ngày càng trở nên khủng bố, vẫn là nhanh chóng nhảy qua một đoạn này là tốt rồi.

Tiểu Ảnh nuốt nước miếng xuống, không dám lại miêu tả tiếp nữa, vội hắng giọng nói: “Khụ, ừ, tóm lại là tôi bị cái bộ dạng của cô ấy dọa sợ, không có thời gian hỏi nhiều, đành phải mang cô ấy rời khỏi nơi đó trước, về sau tới khách sạn Khí Xa, mới có thời gian hỏi cô ấy chuyện của ‘thần hành giả’. Lúc đó tôi cũng không ôm bất kỳ hy vọng nào, bởi vì trên người cô ấy căn bản không có chỗ giấu đồ, chỉ là Quý Ca muốn tôi hỏi, tôi đành phải hỏi thôi, ai ngờ được cô ấy không nói hai lời, đứng dậy tới bên cạnh cái bàn, cầm cái bút của khách sạn, ngay ở trên ga giường bắt đầu vẽ, cô vừa viết lại vừa vẽ, mất cả một buổi tối, đem bản thiết kế của ‘thần hành giả’ vẽ ra toàn bộ.”

Miệng cậu rất khát, cậu tự rót một chén nước để uống, thở dốc một hơi, mới lại tiếp tục nói: “Tôi an bài giúp cô ấy một cái thân phận mới, cho cô ấy một khoản tiền, nói cho cô ấy biết làm như thế nào để tránh

thoát khỏi người truy lùng dấu vết, rồi mang theo ga giường trở về giao hàng, ai ngờ được tôi rời đi còn chưa tới nửa ngày, đã nhận được cuộc điện thoại cầu cứu cô ấy gọi tới, những tên vương bát đản kia không biết làm sao lại tìm được cô ấy, tôi chỉ đành phải quay trở lại tìm cô ấy, vừa vặn ở một giây cuối cùng thì vượt qua.”

Cậu nói đến nước miếng tung bay, nhíu mày nói: “Nhưng tôi nghĩ thế nào cũng vẫn cảm thấy quái, anh không cần nhìn tôi như vậy, tôi làm việc ở trong ngành này thế mà được cho là cao thủ số một số hai đấy, mấy cái giấy tờ chứng nhận cùng với tư cách, địa vị tôi đều có thể làm giả, khách của tôi chỉ cần làm y như tôi bảo, cho tới giờ không có ai bị phát hiện, đối phương sao có thể nhanh như vậy đã tìm thấy cô ấy, hơn nữa về sau sự tình càng quái lạ hơn, mặc kệ là tôi giúp cô ấy an bài thân phận mới, thay đổi ngoại hình của cô ấy, bọn họ đều có thể ở trong thời gian rất nhanh tìm tới cửa.”

Nói tới đây, cậu ta đã nhịn không được mà oán giận vài câu, “Tôi nói cho anh biết, những tên vương bát đản đó rất giống như ruồi bọ nhìn thấy mật đường, dường như người cô ấy ở đâu cũng có thể ngửi thấy, hại tôi ngay cả thời gian để thở cũng không có, ròng rã ba tháng, bọn tôi cũng giống như con thỏ bị người đuổi bắt, mỗi ngày đều là đang lẩn trốn. Tôi mới cảm thấy kỳ quái, sao lại luôn bị người tìm được, này, kết quả, anh đoán thì ra là như thế nào?”

Cảnh Dã trầm mặc không nói, chỉ là mắt lạnh nhìn cậu ta.

Oa, thằng cha này thật sự là một chút cũng không phối hợp.

Tiểu Ảnh lẩm bẩm mấy câu ở trong lòng, đành phải hậm hực tiếp tục màn độc thoại, “Kết quả à, thì ra căn bản không phải là kỹ thuật của tôi quá kém, mà là thằng cha không có nhân tính kia cài thiết bị theo dõi ở trên người cô ấy.”

“Thiết bị theo dõi?” Cảnh Dã sửng sốt, “Không phải là cậu đã nói trên người cô ấy không mang bất kỳ vật gì.”

Ồ ồ, rốt cục cũng có phản ứng.

Mắt Tiểu Ảnh sáng ngời, hưng phấn chỉ vào vai phải của mình, mở miệng liền nói: “Đúng vậy, nhưng những người này đem thiết bị theo dõi trực tiếp giấu ở trên bả vai phải của cô ấy, và ở trên lưng, chính cô ấy cũng không biết, nếu như không phải là tôi nhìn thấy cô ấy tắm rửa – này này này, dừng lại, dừng lại, là không cẩn thận đấy, tôi cũng không phải là cố ý nhìn lén!”

Thấy dã nhân kia đột nhiên nhảy dựng lên áp sát cậu, một bộ dáng hung tính đại phát(*), Tiểu Ảnh sợ tới mức vội vàng nhắc tay kêu oan, “Đối phương đột nhiên xông tới, tôi đành phải xông vào nhà tắm cùng cô ấy cùng nhau nhảy qua cửa sổ chạy trốn, đó hoàn toàn là ngoài ý muốn! Ngoài ý muốn! OK?”

*hung tính đại phát: tạm hiểu là tính hung dữ nổi lên, nếu thuần việt 100% thì cụm từ này nghe rất ngang và khó hiểu.

Cảnh Dã nghe vậy, vẻ mặt vẫn còn khó chịu, nghĩ đến tên tiểu bạch kiểm này nhìn thấy Hiểu Dạ không mặc gì, còn cùng với cô ở chung một thời gian lâu như vậy, gã liền cảm thấy nổi giận trong lòng, càng khiến gã bức mình chính là khi đó gã không có ở đây, cô chỉ có thể dựa vào cái tên nhóc thối tha một-chút-cũng-không-đáng-tin này bảo vệ tính mạng.

Mẹ nó, càng nghĩ gã lại càng tức giận!

Gã đặt mông ngồi trở lại trên ghế sofa, hung dữ ra lệnh, “Nói tiếp!”

Thấy tên dã nhân kia trở về trên ghế ngồi, Tiểu Ảnh nhẹ nhàng thở ra, “Lúc đấy tôi nhìn thấy vết sẹo ở trên bả vai cô ấy, liền cảm thấy kỳ quái, vết sẹo đó nhìn thế nào cũng thấy giống như là vết tích khâu lại sau khi phẫu thuật, nhưng nếu nói là được phẫu thuật, thì cái vết sẹo kia lại quá nhỏ, tôi không nhìn được hỏi cô ấy, cô ấy lại nói từ bé đến lớn cô ấy cũng chưa từng phẫu thuật qua, tôi vừa nghe vậy đã biết là không đúng, khi đó không có biện pháp đi đến bệnh viện bình thường, chỉ đành phải đến chỗ một bác sĩ bí mật mà tôi quen biết để kiểm tra, mới phát hiện trên lưng cô ấy có gắn thiết bị theo dõi, bọn tôi giúp cô ấy mổ lấy ra, còn không kịp khâu lại, những con ruồi kia đã đuổi tới, đành phải băng bó một chút rồi chạy.

“Sau khi lấy được thiết bị theo dõi xuống, tình huống mới ổn định trở lại, cuối cùng thì tôi cũng mới có thời gian để hỏi cô ấy những người đó sao lại muốn quần quýt bám chặt cô ấy như vậy, cô ấy mới đem sự tình nói ra toàn bộ, tôi nghe xong liền choáng váng, Quý Ca vừa khéo lại nói cho tôi biết, bản thiết kế “thần hành giả” mà cô ấy vẽ ở trên ga giường căn bản không thể dùng, cô ấy mới nói đó là giả, cô căn bản không có khả năng đem bản thiết kế thật sự của “thần hành giả” giao cho bất kỳ kẻ nào, bởi vì sử dụng nó sẽ có nhiều người bị hại hơn, lại hỏi tôi, bọn tôi muốn đem “thần hành giả” bán bao nhiêu tiền, cô ấy có thể cho bọn tôi toàn bộ.”

Gã liếc mắt xem thường, “Tôi bận rộn cả buổi, cái gì cũng không có, lúc đấy đã sắp hôn mê, tin cô ấy thế nào đây, cô ấy đã thảm như vậy rồi, cái thứ đồ quý quái lại là đồ chơi hại người, tôi cũng là còn có chút lương tâm, sao còn có thể bán đi hại người, nhưng lại cũng không thể ép cô ấy đi bán thân để trả tiền, chỉ có thể tự nhận xui xẻo. Ai ngờ được cô ấy lại kiên quyết kéo tôi đi Las Vegas chơi đánh xèng [1], không tới hai ba cái đã trúng giải thưởng online lớn, làm tôi há hốc mồm ngay tại trận.

[1] link ảnh minh họa :

[.appguru.tw/appguru/apps/files/2012/01/f_1454516_1.jpg](http://appguru.tw/appguru/apps/files/2012/01/f_1454516_1.jpg)

Cảnh Dã nghe được cũng ngây người, cô đã từng nói qua cô chơi đánh xèng trúng giải thưởng lớn, lúc ấy gã còn cho rằng là cô đang nói đùa, ai ngờ được vậy mà lại là thật.

Tiểu Ảnh nghiêng người về phía trước, mặt mũi tràn đầy nghi ngờ nói: “Cho đến bây giờ tôi vẫn còn không rõ cô ấy làm như thế nào, theo lý thuyết cô ấy hẳn là phải cần có “thần hành giả” mới có biện pháp thao túng máy tính, nhưng lúc đó trên tay cô ấy lại không có thứ gì, tình huống thật sự là quỷ dị đến cực điểm rồi. Tôi hỏi cô ấy, cô ấy chỉ là đem tất cả tiền cho tôi, hỏi tôi chừng này có đủ không. Tôi thấy cô ấy không muốn nói, thì không có hỏi nhiều.”

“Chẳng qua bởi vì phạm vi thể lực của Midro tương đối lớn, vì để phòng ngừa vạn nhất, cứ cách một thời gian tôi lại giúp cô ấy làm một cái thân phận mới, mãi cho đến mấy tháng trước, cô ấy mới nói cô ấy muốn trở về nơi sinh ra nhìn một chút.” Hai tay Tiểu Ảnh mở ra, vạn phần bất đắc dĩ nói: “Ừm, chuyện sau này có lẽ anh đều biết rồi, chuyện chính là cái dạng này, tôi và Quý Ca thật là làm người tốt đến cùng, tiền phạt tiền đến Tây phương, ngay cả tiền cô chơi đánh xèng, hai người bọn tôi cũng chỉ lấy phí tổn nên lấy, toàn bộ số tiền khác đều tích trữ ở trong một cái tài khoản cố định, động cũng không động đến một đồng một hào nào nha!”

Cảnh Dã trờng gã, thật lâu sau cũng không có nói một câu nào, hại Tiểu Ảnh bị nhìn đến mức phát sợ trong lòng, lại thấy gã đột nhiên trầm giọng mở miệng hỏi một câu.

“Cô ấy bị giam giữ bao lâu?”

“Có lẽ khoảng năm năm đi.”

Cô ấy bị giam cầm năm năm, chạy thoát ba năm!

Khó trách cô ấy luôn gặp ác mộng, khó trách cô ấy luôn ngủ không an ổn, khó trách vào lúc vừa mới quen cô ấy, cô ấy luôn giống như chim sợ cành cong....

Bây giờ gã mới biết được, vì sao cô ấy luôn dùng khuôn mặt lạnh lùng cự tuyệt người ngoài ở ngàn dặm, vì sao lại không muốn nhận công việc của đầu bếp, vì sao chưa bao giờ hỏi chuyện của gã, căn bản là bởi vì cô không dám hy vọng, bất cứ lúc nào cô cũng đang chuẩn bị chạy trốn!

Ngực Cảnh Dã đau xót, nhếch môi, quả thực là không thể tưởng tượng được rốt cuộc cô chống đỡ sống qua ngày như thế nào.

Cô ấy là người yếu ớt nhỏ bé xinh đẹp như vậy, kiên cường dũng cảm như vậy, lại sợ hãi như vậy—

Vừa nghĩ tới trước kia có nhiều lần như vậy, cô không ngừng ở bên bờ sinh tử đấu tranh, gã liền cảm thấy hoảng sợ một trận.

Chết tiệt, không có một ai bằng lòng sống cuộc sống giống như cô, gã cũng sẽ tuyệt đối không để cho cô lại tiếp tục chạy trốn như vậy nữa!

Gã nắm chặt hai tay, nhìn thẳng vào tên tiểu bạch kiểm ở trước mặt, mở miệng liền hỏi.

“Về thẳng chaJonhan Midro kia, cậu có biết chút gì không?”

“Anh muốn biết cái gì?”

“Toàn bộ.”

Hai mắt Tiểu Ảnh sáng ngời, cười he he nói, “Không thành vấn đề, chẳng qua, tình báo của tôi là mất phí nhé, vừa rồi những thứ kia là dâng tặng miễn phí, kế tiếp sẽ phải thu phí đấy.”

“Tiền không là vấn đề.”

“Thật vậy à? He he, vị lão bản này, chỉ cần có tiền, cho dù anh muốn biết buổi sáng Midro ăn gì cũng được!”

=====

Vừa mới tỉnh lại, đã thấy một cái đầu tròn nhỏ nhỏ rúc ở bên cạnh mình.

Hiếu Dạ có chút mờ mịt, cô nhìn thấy Tiểu Lam đang ngủ say ở bên cạnh mình, chớp chớp mắt, trong nháy mắt, cho rằng những chuyện đêm qua chỉ là một giấc mơ, nhưng lại nghe thấy ở ngoài cửa truyền đến tiếng nói chuyện của đàn ông.

Cô vén chăn lên, nhẹ chân nhẹ tay xuống giường, vừa mới đi tới cạnh cửa, chợt nghe thấy ở bên ngoài truyền đến một tiếng kêu to.

“Cảnh Dã? Đồ Hải Dương?” Nghe thấy tên của hai người đàn ông ở trước mặt, Tiểu Ảnh hoảng sợ, kinh hãi không ngừng kêu lên: “Anh nói anh chính là vị lãng tử nóng tính trong truyền thuyết ‘Cảnh Dã liệt diễm’, anh ta chính là ‘Hải Dương đồ tể’?”

*liệt diễm: ngọn lửa mạnh mẽ, theo convert: ngọn lửa cháy mạnh

Hai người kia thế nhưng là cao thủ đứng đầu trong giới lính đánh thuê.

Cảnh Dã am hiểu súng pháo thuốc nổ, bất luận là loại súng nào đến trên tay gã, gã đều có thể phá thành sắt vụn, cũng có thể ở trong nháy mắt đem nó tổ hợp nguyên vẹn, gã không phải là một tay súng thiện xạ, ở phương diện kỹ thuật bạo phá (phá hoại bằng thuốc nổ), lại càng là lợi hại. Nghe nói năm đó gã một mình lên vào trong doanh trại địch, phá nổ kho đạn được của phần tử khủng bố, lại không làm làm bị thương đến dân thường sinh sống ở gần đó. Kỹ thuật khống chế hỏa dược của gã thật sự là quá thần thánh rồi, cho nên mới bị người ta gọi là “liệt diễm”.

Đồ Hải Dương thì là cao thủ máy tính, hơn nữa chỉ cần là phương tiện giao thông có thể chuyển động, bất kể là xe máy hay xe lửa, máy bay hay xe tăng, tất cả đều không làm khó được gã. Chẳng qua cũng không phải là những thứ này là thứ lợi hại nhất của gã, mà là dao găm, có lời đồn là khi còn trẻ, gã đã từng một đao vào rừng, chỉ dựa vào một con dao găm đã tiêu diệt được toàn bộ một tiểu đội, cho nên những người khác mới cho gã một cái biệt hiệu, gọi gã là “đồ tể”.

“Liệt Diễm với Đồ Tể cái chó gì! Mẹ nó, tiểu tử thôi, bọn tao đã về hưu rồi, giọng của mày nhỏ một chút đi!” Cảnh Dã đưa tay gõ đầu cậu một cái, thấp giọng đe dọa nói: “Nếu mày đánh thức cô ấy, tao sẽ đem mày đi ép dầu!”

Trời ạ, hai người bọn họ đều là nhân vật truyền kỳ nha!

Tiểu Ảnh xoa xoa cái đầu bị gõ, một chút cũng không tức giận, chỉ là dùng con mắt tỏa sáng lấp lánh, sùng bái nhìn bọn họ, chẳng qua là lần này đã nhớ rõ đem giọng nói đè thấp xuống, “Tôi từ nhỏ đã nghe chuyện trưởng thành của các anh đấy! Các anh thật sự là rất lợi hại!”

Từ nhỏ đã nghe chuyện trưởng thành của bọn họ?

Hải Dương cũng vừa mới bị Cảnh Dã gọi từ cửa hàng tới, ăn ý nhìn nhau một cái, đột nhiên nổi lên một cổ cảm giác không ổn.

“Cậu nghe được từ đâu?” Cảnh Dã hung dữ nhìn cậu ta.

“Đó là bí mật buôn bán, bí mật buôn bán.” Nói đến đây, Tiểu Ảnh không nhin được mà hếch cái mũi lên, “Dù nói thế nào tôi cũng là một chuyên gia chạy trốn, nếu như ngay cả đại danh của các anh tôi cũng không nghe qua, vạn nhất ngày nào đó gặp gỡ thì làm sao bây giờ? Nếu như ngay cả chút tình báo này cũng làm không rõ ràng, tôi còn giả mạo cái rắm gì được.”

Cũng đúng.

Chuyên môn của tiểu tử này là giúp người chạy trốn, quả thực là có lẽ phải nghe qua hai người bọn họ.

Cảnh Dã nhướn lông mày, đưa tay nắm chặt cổ áo cậu, hung dữ uy hiếp nói: “Mày cái tên tiểu bạch kiểm này, tao cảnh cáo mày, chuyện bọn tao ở đây nếu như mày dám truyền đi, bất kể là mày trốn ở đâu, tao cũng sẽ tìm được đem mày chặt cho cá ăn, nghe rõ chưa?”

Tiểu Ảnh vừa nghe, lập tức giơ tay lên, bắt đầu gạt đầu, “Biết, biết, tôi cam đoan sẽ không nói ra ngoài, tôi thề!”

“Được rồi, bây giờ mau nói cho tôi biết tin tức của sở nghiên cứu.” Gã buông cổ áo của tiểu bạch kiểm ra, hai tay ôm ngực tra hỏi: “Bên trong có bao nhiêu người? Bảo vệ giao ban lúc nào? Tên vương bát đản gọi là Midro đang ở chỗ nào?”

“Anh muốn biết những thứ này làm gì?”

Nghe được giọng nói của cô, Cảnh Dã âm thầm chửi rủa một câu nữa.

Đáng giận, đều là tại tên tiểu bạch kiểm này! Nhất định là vừa rồi cậu ta gào to như vậy làm cho Hiểu Dạ bị đánh thức!

Gã trừng mắt nhìn tên tiểu tử thối kia một cái, quay người lại đã thấy mặt cô trắng bệch nghiêm mặt đứng ở cạnh cửa.

Hiểu Dạ đi xuống lầu, trực tiếp đi đến trước mặt gã, hỏi lại: “Anh muốn làm cái gì?”

“Dem cái địa phương quỷ quái kia làm cho nổ tung.” Gã trợn mắt nhìn cô chằm chằm.

“Nổ tung? Anh cho rằng em không nghĩ tới sao? Nếu như sự tình đơn giản như vậy, em vứt bỏ cái mạng này cũng sẽ đi làm, nhưng bên trong không chỉ có những nghiên cứu viên tán tận lương tâm, còn có nhiều người vô tội hơn nữa a! Huống chi nơi đó được bảo vệ sâm nghiêm, không cẩn thận một cái, các anh cũng sẽ bị bắt đấy.” Cô lạnh giọng nói, “Tin em đi, anh tuyệt đối sẽ không muốn bị bọn họ bắt đâu.”

“Bọn anh sẽ cứu bọn họ ra trước.” Gã bình tĩnh nói, “Bảo vệ nghiêm mật hơn nữa, đều có sơ hở đấy.”

“Anh điên rồi à? Trước đó em nói anh cũng nghe không hiểu sao?” Thấy gã cố ý muốn đi, cô tức giận đến mức nắm chặt hai đấm, càng nói càng kích động, “Midro nắm trong tay rất nhiều chính phủ cùng xí nghiệp, anh đi đối phó gã cũng giống như là bọ ngựa đá xe, nếu thất bại, anh sẽ bị đuổi giết cả đời đấy, đến đâu cũng không có cách nào sống yên ổn, anh không hiểu sao?”

Tiểu Ảnh nhắc tay chen lời nói, “Hiểu Dạ, tôi tán thành chủ ý của anh ta, cô vẫn cứ tiếp tục chạy trốn như vậy cũng không phải là biện pháp. Huống chi, nếu như trên đời này có người có thể đối phó được với Midro, đó chính là hai người bọn họ.”

“Tôi không hỏi cậu!” Cô tức giận trừng mắt nhìn gã một cái, quay đầu lại phát hỏa với Cảnh Dã, “Rốt cuộc anh có biết anh đang làm cái gì không? Cho dù anh không vì mình mà nghĩ, cũng phải suy nghĩ một chút vì Tiểu Lam, nếu như anh chết rồi, anh bảo con bé phải làm sao bây giờ?”

“Anh sẽ không có chuyện gì, cho dù anh xảy ra chuyện, anh cũng đã sớm có an bài.” Gã nghiêm mặt nhìn cô, nâng mặt cô lên, khàn giọng ép hỏi: “Em đã chạy trốn ba năm rồi, em còn muốn chạy trốn bao lâu nữa? Năm năm, mười năm, hai mươi năm? Chẳng lẽ em muốn cứ chạy trốn như vậy cả đời?”

“Không muốn! Em đương nhiên là không muốn!” Cô thở hắt hắt đưa tay đẩy gã, “Nhưng em lại càng không muốn nhìn anh đi chịu chết! Em tình nguyện trốn cả đời—”

Người phụ nữ này sao lại khó trị như vậy, gã nổi giận, buột miệng nói: “Nếu em mang thai thì sao? Em muốn mang con của chúng ta cùng chạy trốn sao?”

Mặt cô trắng bệch, vuốt cái bụng dưới rồi lui về sau từng bước, mới yếu ớt trả lời: “Em không có khả năng mang thai, anh có dùng bao cao su.”

“Không phải lần đầu vậy.” Thật không dám tin tưởng người phụ nữ này lại vô tâm như vậy, gã liếc mắt xem thường nói: “Về sau anh lại quên mất.”

“Anh...Anh anh anh sao lại có thể quên!” Cô tức giận đưa tay đẩy gã một cái, vừa tức lại vừa hoảng, không khỏi bắt đầu lắp bắp.

“Anh không phải là cố ý đâu, mấy ngày trước bao cao su đã dùng hết rồi!” Thấy bộ dáng người phụ nữ này có vẻ không muốn mang thai, gã cũng phát hỏa, khó chịu trừng mắt nhìn cô quát: “Trước đó em là xử nữ, hai tháng trước anh mới làm kiểm tra toàn thân khỏe mạnh, hai người chúng ta không bệnh không đau, sao lại không thể trực tiếp tiến đến?”

“Sẽ mang thai đấy! Anh cái tên ngu ngốc này!” Cô tức giận đến mức gào thét vào mặt gã, rất muốn đá gã mấy cái.

“Mang thai thì sao? Trời cũng không sập xuống!” Gã nổi trận lôi đình gào lại.

“Sinh con cũng không phải là anh, anh đương nhiên cảm thấy trời sẽ không sập rồi!” Cô hỗn hển chửi ầm lên: “Anh cái tên đại sắc lang chết tiệt, vương bát đản này! Anh cho rằng sinh con đơn giản như vậy sao? Sinh rồi phải nuôi, nuôi rồi còn phải dạy dỗ đấy!”

“Anh có nói là không nuôi, không dạy sao?”

“Nhìn cái đức hạnh dã nhân này của anh, sinh con gái ra cho anh dạy dỗ sẽ hỏng mất!”

“Con gái cái gì, nói không chừng là con trai a!”

“Khụ khụ, thật xin lỗi, quấy rầy một chút.” Thấy cặp đôi này tranh cãi nhiệt tình, Tiểu Ảnh đứng ở một bên nhìn không được một lần nữa nhấc tay chen vào nói, “Trước khi sinh ra, hai người kết hôn trước mới được đi? Hơn nữa rốt cuộc là mang thai không, cũng còn không biết được đi? Bây giờ là lúc để tranh luận giới tính của đứa bé sao?”

Cảnh Dã cùng Hiểu Dạ cứng đờ, nhất thời hiện trường lâm vào một mảnh trầm lặng.

Ba giây sau, mới có người mở miệng lên tiếng.

“Thế nào?” Cảnh Dã trừng mắt nhìn cô nói.

“Cái gì thế nào?” Hiểu Dạ đỏ mặt trừng mắt nhìn lại.

“Em có muốn gả hay không a?” Gã quắc mắt giọng nói ồm ồm chất vấn.

Cô trừng mắt nhìn, cứng họng, “Anh..... bây giờ là anh đang cầu hôn sao?”

“Không được sao?” Gã trừng đôi mắt to như chuông đồng, vẻ mặt hung hãn.

“Anh..... Anh..... Muốn kết hôn với em?” Cô lắp bắp, trong đầu toàn bộ đều hồ đồ.

“Đúng!” Gã hướng về phía cô tới gần.

“Nhưng mà anh....anh...” Vẻ mặt cô tràn đầy kinh hoảng, không biết làm sao bị bức lui về phía sau.

“Anh thế nào? Anh nói anh thích em, kết quả em trả lời cho anh một câu gì?” Giọng điệu của gã tăng thêm hung ác nói: “Cám ơn!”

“Em không cố ý.” Cô bối rối vừa nói vừa lui.

“Không cố ý? Anh nói anh yêu em, kết quả em khóc loạn thất bát tao là ý gì?” Gã lại tiếp tục hướng về phía cô tới gần.

“Em không phải.....”

“Không phải cố ý, anh biết.” Gã trực tiếp giúp cô trả lời, híp mắt chất vấn: “Vậy lần này thì sao? Câu trả lời của em là gì?”

Cô bị gã bức lui đến bên cạnh tường, lấp ba lấp bắp nói: “Em...Em...”

“Em không thích anh?”

Cô cúi đầu lắc đầu.

“Em chán ghét anh?”

Cô lại lắc đầu.

“Vậy gả cho anh.”

“Em không thể!” Cô bị buộc nóng nảy, buột miệng nói: “Đó là không có khả năng!”

“Vì sao?” Hai tay gã đặt ở trên tường, đem cô vây ở trước người, hai mắt bốc lửa hỏi thẳng: “Nói đi, vì sao?”

“Chết tiệt!” Cô rủa một tiếng, đột nhiên ngẩng đầu, rưng rưng mắt: “Anh biết rõ là chỉ cần Midro còn tìm em một ngày, em sẽ không có khả năng yên ổn, không có khả năng kết hôn! Sao anh còn muốn bức em như vậy?”

“Vậy thì tốt, nếu như không có nhân tố khác, bỏ những việc vặt vãnh này sang một bên, em nguyện ý gả cho anh không?”

“Nhưng mà những thứ kia –”

“Đừng quan tâm đến chúng!”

“Anh không hiểu –”

“Anh không hiểu mới có quý! Hiện tại là anh cầu hôn!”

“Midro tên đó –”

“Anh muốn em đừng suy nghĩ những thứ này nữa! Anh chỉ hỏi em, nếu không có những chuyện này, em có nguyện ý gả cho anh hay không?” Gã nói xong câu cuối cùng, gần như là nghiêng răng nghiêng lợi.

“Anh.....”

“Như thế nào?”

“Em.....”

“Nói đi!” Gã không kiên nhẫn một chường đập ở trên tường.

Cô nén nước mắt nhìn gã, vừa tức giận lại vừa buồn cười, lại vụn phần bất đắc dĩ, đau lòng, nhưng gã là kiên trì muốn nghe, không lay chuyển được gã. cô gật gật đầu gần như không thể nhận ra.

Tim Cảnh Dã đập mạnh một cú, nâng mặt cô lên, “Nói đi.”

“Vâng.”

Cổ họng gã thắt chặt, khàn giọng chính thức hỏi lại một lần nữa, “Anh, Cảnh Dã nguyện cưới Ô Hiểu Dạ làm vợ, đời này kiếp này, đời sau kiếp sau, không rời. Ô Hiểu Dạ, em nguyện ý gả cho anh không?”

Hiểu Dạ nhìn gã, chỉ thấy gã nhìn như trấn định, đáy mắt đáy mắt lại có một tia bất an.

Cô chưa từng nghĩ tới cô sẽ thấy cái loại hèn nhát này lộ ra ở trên mặt gã, gã luôn luôn không che giấu thô lỗ, ngạo mạn tự đại, một người đàn ông như vậy lại sẽ bất an bởi vì câu trả lời của cô?

“Em.....” cô vui buồn lẫn lộn nhìn gã, nhẹ giọng nói: “Em nguyện ý.”

Gã phát ra một tiếng gào thét thắng lợi, ôm cổ cô, ôm chặt lấy cô.

“Anh yêu em.” Gã khàn giọng nói.

Cô nghe vào trong tai, buồn vui lẫn lộn, nước mắt cuối cùng cũng tràn mi, “Nhưng đây là không có khả năng, anh hiểu không? Chúng ta không thể kết hôn, bọn họ sẽ truy lùng em cả đời.”

“Tiểu núi lửa, chúng ta đã kết hôn rồi.” Gã cười mở miệng, hôn cô một cái, “Có cái tờ giấy chứng nhận kia hay không cũng không quan trọng, anh hỏi em, em đã đáp ứng rồi, vậy là đủ rồi. Từ giờ trở đi, em chính là vợ của anh, anh sẽ không buông tha cho em.”

Hiểu Dạ vô cùng cảm động, một câu cũng không nói nên lời.

“Em là của anh, anh sẽ không để cho bất luận kẻ nào làm tổn thương em.” Gã chạm vào trán của cô, nhếch miệng cười nói: “Anh cũng sẽ không cho em làm quả phụ.”

“Anh thề?” Cô lấy ngón tay miêu tả khuôn mặt gã.

“Anh thề.” Gã còn thật sự nói.

Trời ạ, cô rất yêu rất yêu gã.....

Nhìn người đàn ông ở trước mắt, cô biết mình không có gã, nhất định sẽ sống không nổi.

“Anh muốn đi đối phó với Midro, có thể.” Cô cười trong nước mắt mở miệng, “Nhưng mà em có một cái điều kiện.”

“Điều kiện gì?”

“Em cũng muốn đi.”

11. Chương 11

Edit: Thu Beta: Tiểu Ngạn

“Không được! Không được! Anh nói không được chính là không được! Chuyện này không thương lượng!”

“Em bị giam cầm ở trong đó năm năm, trong lòng anh biết rõ em là người quen thuộc với chỗ đó nhất, em biết rõ tình hình ở trong đó, em còn nhớ rõ tất cả những đường đi cùng lối ra—”

“Những thứ đó em cũng có thể vẽ ra, hơn nữa đã trôi qua nhiều năm như vậy rồi, tình hình ở bên trong có lẽ đã sớm thay đổi!”

“Anh đang cố tình gây sự.”

“Cố tình gây sự chính là em!” Gã đập bàn, nổi trận lôi đình quát: “Anh sẽ không cho em tới gần nơi đó, em nghĩ cũng đừng nghĩ tới!”

“Muốn đi vào nơi đó, các anh sẽ cần em.”

“Chó má!”

“Các anh muốn đi cứu người trước, đúng không?” Cô bình tĩnh nhìn gã, nói: “ ‘Thần hành giả’ chỉ có em biết và có thể sử dụng, chỉ có em biết mở những cái khóa điện tử kia như thế nào. Thời gian là quan trọng nhất đấy, chỉ cần em có thể bí mật đi vào phòng thí nghiệm dùng ‘thần hành giả’, là có thể từ hệ thống trung ương đem tất cả cửa mở ra trong một lần, hay là anh còn muốn từng bước từng bước đi mở cửa, sau đó chờ những tên bảo vệ kia tới bắt anh?”

Gã cứng đờ, sắc mặt xanh mét kháng cự, “Anh sẽ không để cho em đi sử dụng cái thứ đồ chết tiệt đó!”

“Anh biết rõ đó là phương pháp tốt nhất và nhanh nhất.” Cô nhìn thẳng vào gã, thử muốn thuyết phục gã nghe theo kế hoạch của mình.

“Hay cho cái nhất!” Cảnh Dã cúi thấp đầu gằm gừ, quả thật muốn đưa tay lắc cô.

Người phụ nữ này rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì? Vừa rồi còn không muốn gã đi, bây giờ lại muốn tự mình chạy tới!

Trời đánh, gã quả thực sắp bị cô làm cho phát điên rồi!

Hiểu Dạ không hề nhìn gã, tự ý quay đầu hỏi người khổng lồ từ đầu đến cuối không nói một câu nào kia.

“Hải Dương, anh nói xem?”

Hải Dương nhìn nhìn cô, lại nhìn nhìn gã bạn tốt đang nổi trận lôi đình, mới nhếch khóe miệng lên, “Rất xin lỗi, A Dã, cô ấy nói đúng, muốn cứu người, cô ấy đi sử dụng thứ đồ kia là phương pháp nhanh nhất.”

“Tiểu Ảnh, cậu thì sao?” Hiểu Dạ lại nhìn về phía Tiểu Ảnh.

Thấy vẻ mặt dữ tợn của Cảnh Dã, Tiểu Ảnh lui về phía sau lưng Hải Dương tìm kiếm sự che chở trước, mới có gan mở miệng nói: “Thật có lỗi, Cảnh đại ca, mặc dù em rất sùng bái anh, nhưng mà em cũng đồng ý với lời của chị ấy.”

“Ba phiếu với một phiếu.” Hiểu Dạ ngẩng đầu nhìn gã, “Một nửa thông qua.”

“Cho dù là một trăm phiếu cũng không cho phép!” Gã nổi trận lôi đình trừng mắt nhìn cô gào thét.

“Anh hãy nghe em nói.” Cô đưa tay khê vuốt mặt gã, nhẹ nhàng mở miệng, “Em biết anh lo lắng cho em, nói thật, phải đi về chỗ đó, em cũng rất sợ hãi, vô cùng vô cùng sợ hãi—”

“Vậy đừng đi nữa!” Gã quát.

“Không được, em nhất định phải đi, nếu không nhất định em sẽ hối hận cả đời.” Cô đưa tay đặt ở trên lồng ngực gã, thử thuyết phục gã, “Ba năm qua, em vẫn luôn cảm thấy rất áy náy. Em chạy thoát một mình, những người khác vẫn ở lại chỗ đó, chịu đựng mọi sự tra tấn. Ba năm trước đây, em chỉ có năng lực cứu bản thân mình, nhưng mà lúc này đây, đã không giống nữa rồi, em không chỉ có một mình nữa, em hy vọng có thể giúp đỡ mà không phải là đứng chờ đợi ở một bên, anh hiểu không?”

Gã mím môi không nói trừng mắt nhìn cô, chỉ cảm thấy buồn bực.

“Hơn nữa, em phải đi hủy diệt ‘thần hành giả’, chỉ cần nó còn một ngày, cho dù Midro chết rồi, em cũng sẽ không được yên lòng.

“Anh sẽ thay em đem thứ kia hủy đi.” Gã trợn mắt trả lời.

“Anh không biết bộ dáng của nó là thế nào.” Người đàn ông này thật sự ngoan cố.

“Em có thể vẽ nó ra mà!”

Cô rất bình tĩnh nói đạo lý với gã, “Cho dù em vẽ ra, các anh cũng tìm được rồi, nhưng mà các anh làm sao có thể xác định được nó có phải là thật hay không? Lần này bọn họ đuổi theo đến nơi này được nhanh như vậy, rõ ràng là Midro đã tìm được một người bị hại khác sử dụng ‘thần hành giả’, đã có thể có hai người sử dụng, vì sao không thể có hai cái ‘thần hành giả’, hay là nhiều hơn nữa? Em phải tự mình đi xác định, chỉ có dựa vào ‘thần hành giả’ mới có thể tìm ra toàn bộ đáp án, hơn nữa hủy đi bản thiết kế ban đầu của ‘thần hành giả’, anh hiểu không?”

Trong lòng gã biết cô nói đúng, nhưng vẫn không muốn cô đi theo.

Cảnh Dã nắm vai của cô, tức giận cảnh cáo cô, “Em có nghĩ tới không, nếu như tên điên đó đã tìm được một người khác rồi, sao vẫn còn muốn bắt em trở về? Mà tên đó có thể phái người đi giết em, nhưng thằng cha đó lại để cho người ta cầm súng gây mê đi. Tên điên đó muốn em, em hiểu không?”

“Em biết, chính vì biết rõ nên mới càng phải quay về.” Cô nhìn gã nói: “Người khác không chịu đựng được bao lâu, hẳn từng nói qua với em, em là người không thể thay thế, người sử dụng thích hợp giống như em, trong một trăm vạn người, có thể cũng sẽ không có một người, hẳn ta không có khả năng nhanh như vậy đã tìm ra được người thứ hai, còn tiếp tục như vậy nữa, người kia sẽ chết.”

Gã nhìn thẳng vào đôi mắt trong suốt của cô, biết cô là rất nghiêm túc, cô muốn đi cứu những người kia, hơn nữa mặc kệ gã ngăn cản như thế nào, cô cũng nhất định sẽ đi.

“Chết tiệt!” Gã rủa một tiếng, đem cô ôm chặt lấy, sau đó lại rủa một câu: “Đáng giận!”

“Cảnh Dã...” Cô ôm eo của gã, khuôn mặt nhỏ ngả dựa sát vào trên ngực của gã, “Làm ơn.”

“Em cái người thích lo chuyện bao đồng này!” Gã lại bắt đầu mắng, chỉ là lúc này giọng điệu mang theo thương yêu cùng bất đắc dĩ: “Con mẹ nó, nhất định là đầu óc anh không minh mẫn rồi.”

“Cám ơn...” Biết gã đáp ứng rồi, cô nhẹ giọng nói lời cảm ơn, nhưng nghĩ đến phải quay về cái nơi kinh khủng đó, sự sợ hãi ở sâu trong nội tâm vẫn làm cho cô không khỏi run lên.

Đáng giận, người phụ nữ này rõ ràng sợ muốn chết!

Cảnh Dã nắm chặt hai tay, một mặt bội phục cô dũng cảm đối mặt với sợ hãi, một mặt khác lại vì cô cảm thấy sợ hãi.

Mẹ nó, sao gã lại đáp ứng cô vậy!

=====

Đêm đen gió lớn, bóng cây lay động dưới ánh trăng.

Cách đó không xa, một tòa kiến trúc màu trắng chiếm diện tích cực lớn tọa lạc ở trong thung lũng.

Cảnh Dã từ trên cao nhìn xuống, tòa nhà kia vẫn đèn đuốc sáng trưng như cũ, cây cối ở gần đây đều bị san bằng, khắp nơi là những thảm cỏ nhân tạo được trồng, đèn pha sáng ngời đem bốn phía xung quanh tòa nhà chiếu sáng như ban ngày.

Mặc dù khắp nơi không thấy bóng người, nhưng gã biết nơi đó được bảo vệ cực kỳ nghiêm ngặt, sợ là ngay cả một con ruồi cũng bay không vào được.

Gã dẫn đầu lén lút đi xuống, mãi cho đến khi tới bìa rừng, mới ngừng lại giấu mình sau cây cối.

“Còn có mười giây.” Tiểu Ảnh mặc đồ đen toàn thân, nhìn đồng hồ nhắc nhở, “Năm, bốn, ba, hai, một, tắt!”

Cậu ta nói thì nói như thế, nhưng đèn đóm ở phía trước lại vẫn sáng trưng như cũ.

“Mẹ nó, cái con quỷ kia của nhà mày rốt cuộc là làm được hay không?” Trừng mắt nhìn một mảnh đèn sáng, Cảnh Dã nhin không được thấp giọng mắng.

“Đương nhiên được, anh ấy lại không ở đây, hạ lệnh ở trên internet lúc nào cũng sẽ có một chút chênh lệch thôi!” Tiểu Ảnh xấu hổ cái chày cái cối, may mà đúng lúc này, những cái đèn hải đăng kia cực kỳ cho cậu mặt mũi mà cùng nhau tắt.

Phù, nguy hiểm thật, thiếu chút nữa là mất mặt.

“Ha ha, anh nhìn đi! Được rồi, nhanh chút nhanh chút, từ giờ trở đi, bọn bảo vệ sẽ đi đến phòng điện, chỉ có năm phút mà thôi, đừng có nhiều lời vô ích nữa! Tôi đi chuẩn bị xe trước. Lúc mọi người đi vào cứu người, nhớ tiện thể giúp tôi trị bọn bảo vệ, một lát nữa ra cửa gặp.” Cậu ta nói xong liền xoay người chuồn mất, không tới hai giây đã không thấy bóng dáng.

Cảnh Dã quay đầu mắt nhìn Hiểu Dạ, mặc dù từ lúc xuống máy bay đến bây giờ, gã đã hỏi hơn trăm lần, vẫn là nhin không được mà hỏi lại: “Em xác định?”

“Xác định.” Cô mỉm cười.

Cảnh Dã nhủ mày, không có cách gây khó dễ cô, đành phải dặn dò một lần nữa: “Chờ ở trong này đừng nhúc nhích, chờ sau khi anh ra ám hiệu thì tới. Sau khi đi vào, đừng rời khỏi tầm mắt của anh, biết không?”

“Biết rồi.” Cô gật đầu.

“Thật sự là điên rồi...” Nhìn khuôn mặt tươi cười tín nhiệm của cô, gã tức giận nói thầm, sau đó đột nhiên nâng mặt cô lên dùng sức hôn cô một cái, mới cùng Hải Dương và một tên đồng nghiệp khác mà gã tìm đến hỗ trợ làm cái chào hỏi, tiếp đó vác một cái ba lô đầy thuốc nổ, im hơi lặng tiếng lén lút đi tới khu vực cách cửa chính một trăm mét.

Hiểu Dạ chờ ở tại chỗ, tim đập như nổi trống.

Phía trước một mảnh âm u, bóng dáng của gã thoảng cái đã bị bóng đêm nuốt lấy, cô căng thẳng chờ đợi, tên bảo vệ cầm đèn pin đi tuần thủ qua lại, ánh đèn yếu ớt kia ở trong bóng đêm lại có vẻ đặc biệt chói mắt, cô rất sợ ba người kia sẽ bị chiếu đến, nhưng giây tiếp theo, ánh đèn của đèn pin nhoáng lên một cái, sau đó cô liền nhìn thấy ánh sáng đèn kia bật tắt ba lần.

Là ám hiệu.

Cô trừng mắt nhìn, đột nhiên hiểu được, mặc dù không biết là ba người đàn ông này làm được như thế nào, nhưng cô vẫn cảm sung dùng tốc độ nhanh nhất chạy tới.

Còn chưa có chạy tới cửa, cô đã thấy Cảnh Dã đứng ở cạnh cửa, bốn tên bảo vệ ngã ở trên mặt đất, Hải Dương cùng người đàn ông kia lại không thấy bóng dáng.

Gã tắt đèn pin, hướng về phía cô vẫy tay một cái, dẫn đầu đi vào cửa, cô vừa mới định hỏi gã những người khác đâu, thì nhìn thấy Hải Dương đang đứng ở cửa phòng nghiên cứu, hai tay mỗi bên cầm đầu của một tên bảo vệ, đập vào nhau, rồi đem hai người kia làm cho hôn mê rồi.

Một người đàn ông khác thì đã sớm chờ ở cạnh cửa.

Cảnh Dã đi tới bên cạnh bọn họ, ba người đàn ông trao đổi một cái ánh mắt, rồi từng người tách ra, Hải Dương đi vào cửa bên phải, hướng đi về phía tầng hầm, người đàn ông còn lại có vẻ mặt u ám đi về phía bên trái, biến mất ở khúc quanh, Cảnh Dã thì kéo Hiểu Dạ cùng nhau hướng về phía vị trí phòng thí nghiệm ‘thần hành giả’ ở tầng hai.

Trên hành lang dài màu trắng, ngoại trừ bóng đèn trần cấp chiếu sáng, không có ngọn đèn nào khác.

Ngay từ đầu, cô còn tưởng rằng mình sẽ bối vì sợ hãi mà không có cách nào để di chuyển, nhưng bầu không khí căng thẳng, lại khiến cho cô không rảnh để sợ hãi, cô cùng Cảnh Dã cùng nhau lên lầu, người gặp được trên đường, đều bị gã yên lặng không tiếng động xử lý sạch. Động tác của gã vừa nhanh lại vừa kiên quyết, thông thường đối phương đều không kịp phản ứng, đã bị gã đánh bại, khiến cho cô nhìn thấy mà trợn mắt há hốc mồm.

Gã vừa xử lý chướng ngại, còn vừa ở trên đường bố trí thuốc nổ.

Sau khi lên lầu hai, cô rất nhanh đã tìm được phòng thí nghiệm.

“Chính là nơi này.”

“Tránh ra.” Gã nói, vừa từ sau thất lưng rút ra một khẩu súng giảm thanh.

Hiểu Dạ vừa lui về phía sau, gã liền hướng về phía khóa điện tử nổ mấy phát súng, chân to liền đá một cái, đã đem cửa đá văng.

Cửa vừa mở ra, cô lập tức xông vào, nhưng trong thời gian một cái chớp mắt tiếp theo đã đứng lại ở trong phòng.

Cái bệ thiết bị kia vẫn an vị ở chỗ cũ, cô trừng mắt nhìn nó, ký ức khủng bố giống như thủy triều xông tới, trong lúc nhất thời, cô có chút kinh hoảng, nhưng Cảnh Dã lập tức nắm chặt tay cô.

“Hiểu Dạ?”

“Không..... Em không sao.” Cô cầm tay gã, hấp thu sức mạnh từ gã.

“Em không cần phải miễn cưỡng, chúng ta vẫn còn có thể dựa theo kế hoạch ban đầu.” Gã trầm giọng mở miệng.

Cô lắc đầu, thở sâu, kiên định nhìn gã, “Không, em không sao, đến đây đi, anh giúp em, sắp không còn thời gian.”

Cô phải ở trong thời gian sớm nhất hủy bỏ tất cả chức năng phòng vệ tự động cùng với tất cả các thiết bị giám sát mới được.

Thấy lòng cô đã quyết, gã không tiếp tục nhiều lời nữa, chỉ hỏi: “Làm như thế nào?”

Hiểu Dạ buông tay gã ra, cố lấy dũng khí ngồi trên cái vị trí kia, đội ‘thần hành giả’ lên, sau đó nhìn gã nói: “Ở đây có điện dự trữ, máy tính vẫn đang mở, anh chỉ cần di chuyển chuột, dựa theo chỉ thị ở trên mà làm là được.”

Thấy cô chuẩn bị xong, Cảnh Dã nghe được liền làm theo.

Chuột vừa mới bấm mở giai đoạn đầu tiên, sắc mặt cô liền lập tức trắng xanh, hai tay nắm chặt tay cầm ghế ngồi.

Cảnh Dã thấy thế, rất muốn tắt bỏ cái máy chết tiệt này đi, nhưng vẫn cố nhịn.

Giây tiếp theo, ánh đèn sáng rực, cả căn phòng thí nghiệm sáng rực lên, gã lập tức cầm súng phòng trần thủ ở cửa, nhưng còi báo động lại không vang lên, rõ ràng là cô đã tiến vào hệ thống máy chủ.

Cảnh Dã thở dài, buông ba lô xuống, động tác nhanh chóng đem bom hẹn giờ đã chuẩn bị xong bố trí ở bốn phía của căn phòng cùng với trên đầu máy tính.

Trên màn hình, gã hoàn toàn không biết được những ký tự cùng con số hiện lên nhanh chóng, gã quay đầu lại nhìn cô, lại nhìn thấy ở dưới ngọn đèn màu trắng, sắc mặt của cô trắng bệch, trên trán toát ra mồ hôi lạnh, đau đớn cắn môi dưới.

Chết tiệt, còn mất bao lâu nữa?

Cô đã cắn môi mình đến chảy máu rồi.

Cảnh Dã không nhịn được nữa, gần như đưa tay tắt bỏ cái thứ đồ quỷ quái kia, đúng lúc này, ngoài cửa có người cảm thấy không đúng, vội vàng chạy tới xem xét.

Đến thì tốt!

Nghe thấy tiếng bước chân, Cảnh Dã vội nép vào cạnh cửa, đối phương vừa mới vào cửa, gã cướp lấy súng của đối phương, kéo về phía hông của mình, sau đó là một quyền đánh tới.

Đối phương tới một người, gã đánh bẹp một người, tới hai người, gã sẽ đánh bẹp hai người, bốn tên bảo vệ có vũ trang một loạt xông lên, gã một tên một quyền, đem cơn tức giận đều trút lên người những tên này, hai ba cái đã đánh cho bọn chúng ngã phải ngã trái, ngay cả bò cũng không bò dậy được.

Quay đầu lại, cô đã mở mắt ra, đang suy yếu đứng dậy, nâng tay muốn lấy ‘thần hành giả’ xuống, lại thiếu chút nữa đã ngã xuống đất.

Gã tiến lên đỡ cô, hai tay vừa mới chạm vào cô, Cảnh Dã liền phát hiện toàn thân cô đã sớm ẩm ướt mồ hôi, ngay cả môi cũng trắng nhợt, cô suy yếu đến mức căn bản đứng cũng không đứng nổi, gã một tay ngăn cản cô rồi ôm lên, quyết định trước tiên đem cô đi ra ngoài rồi nói tiếp, lại nghe thấy cô mở miệng.

“Em...đem tắt cả cửa mở ra...” Cô nín cổ áo gã, cổ sức mở miệng yêu cầu, “Một cái khác...ở bên cạnh...làm ơn...”

Gã âm thầm mắng một câu, đem cô đặt nằm gọn ở trên ghế.

“Anh đi xử lý, em đừng lộn xộn.”

Gã nói xong liền xách ba lô đi, cứ đi, trên hành lang, quả nhiên tất cả cửa đều đã bị mở ra, gã đến phòng bên cạnh, quả nhiên là thấy một cái máy giống như đúc, gã nhìn thấy cái thứ kia lại tức giận, không muốn rời khỏi cô quá lâu, gã chìa thẳng súng vào máy tính và cái mũ kia bắn mấy phát, sau khi xác định bọn chúng không thể dùng được nữa, mới đem thuốc nổ ném vào trong góc, tiếp đó lập tức quay người trở về bên người cô; gã không mất công thiết lập thời gian, dù sao thì thuốc nổ ở phòng bên cạnh cũng có kíp nổ, bên này cũng sẽ cùng nhau phản ứng dây chuyền, ngược lại cài đặt chỉ là lãng phí thời gian mà thôi.

Nhưng vừa mới ra khỏi cửa, gã đã nhìn thấy một người cầm súng muốn xông vào phòng Hiếu Dạ đang ở, gã không nói hai lời, đưa tay bắn một phát, trực tiếp tặng cho cái tên vương bát đản kia một viên đạn.

Đem ba lô đeo ở trên người, gã vào cửa cho cái máy tính cùng cái mũ sắt kia mấy phát đạn như vừa rồi, mới ôm cô chạy như bay rời khỏi.

Gã đem đồng hồ cài đặt vào đúng năm phút đồng hồ sau, căn cứ vào sự điều tra của con quỷ kia cùng những gì Hiếu Dạ nhớ được, tầng một ở dưới mặt đất giam mười chín người, tầng hai năm người, bọn họ cho rằng những người đó hẳn là đã bị cho dùng thuốc, chẳng qua là nếu như kế hoạch thuận lợi, Hải Dương và Tiểu Ảnh mới có thể kịp thời đem tất cả mọi người cứu ra ngoài.

“Đợi chút....Phía trước quẹo phải... Đến số phòng A24...” Thấy gã muốn xuống lầu, Hiểu Dạ vội vàng ngăn cản gã.

“Vì sao?” Gã nhú mày khó hiểu.

“Một người khác....người sử dụng...” Cô rùng mình mở miệng.

“Bị nhốt ở đó?”

Cô gật đầu.

Ba năm trước đây cô tìm ra từ trong máy tính, ngoại trừ cô ra, tất cả những người thí nghiệm đều bị nhốt ở dưới tầng hầm không nhìn thấy mặt trời, trước đó sau khi Cảnh Dã cùng Hải Dương và một người đàn ông khác thương lượng, đã quyết định Hải Dương đi xuống cứu người, còn người đàn ông kia thì đi về phía sau, tới chỗ ở của Midro giải quyết gã.

Vốn là toàn bộ sẽ là như vậy, nhưng cô vẫn luôn cảm thấy có chỗ nào đó không đúng, lúc này vừa mới tiến vào gian phòng kia, cô mới nhớ tới mặc dù trước kia cô cũng từng bị nhốt lại ở tầng hầm, nhưng mà sau này bởi vì thuận tiện cho Midro sử dụng, đem cô chuyển lên lầu hai, nhưng phòng cô vẫn không có bất kỳ cửa sổ nào, thế cho nên trước đó nhất thời cô đã quên mất chuyện này.

Nếu không phải đột nhiên nhớ tới trong cơn ác mộng của mình luôn có một đoạn trượt xuống cống thoát rác kia, chỉ sợ là đã bỏ sót mất một người khác rồi. Vừa nghĩ đến đây, cô lập tức dùng ‘thần hành giả’ kiểm tra, phát hiện quả nhiên là Midro cũng nhốt người còn lại ở đó.

Thấy Hiểu Dạ gật đầu, Cảnh Dã lập tức ôm cô hướng phòng kia chạy tới.

A21, A22, A23, A24–

“A24! Đến rồi!”

Khu kiến trúc ở bên trái lúc này truyền đến một tiếng nổ mạnh, đó là thuốc nổ TNT mà lúc gã vừa lên lầu đã bố trí ở bên trái đầu cầu thang, dùng để điều hổ ly sơn, khiến cho kẻ địch chú ý.

Gã ở trong tiếng nổ mạnh, ôm Hiểu Dạ xông vào trong cửa, trong phòng lại xuất hiện hai người ở ngoài dự đoán.

Hai người, một lớn một nhỏ, một nam, một nữ.

Nam tuổi chừng bốn mươi, tóc vàng, mắt xanh, tóc dài đến thắt lưng, khuôn mặt đẹp đến mức có thể so sánh với ngôi sao điện ảnh; nữ chỉ là một cô bé con năm, sáu tuổi, cô bé con mắt to, xinh xắn đáng yêu, nhưng lại tóc đen mắt đen, mặc dù làn da trắng nhợt, nhưng khuôn mặt này, nhìn thế nào cũng giống một người châu Á.

Cảnh Dã liếc thấy cô bé con đó, trong lòng không hiểu sao lại nhảy dựng, đột nhiên sinh ra một loại cảm giác quen mặt.

Người đàn ông da trắng ôm cô bé con con, đứng ở bên giường, thấy hai người xông tới, tương đối bình tĩnh, chỉ là có chút kinh ngạc mà nhướng nhướng mày.

“XU4781–”

Bốn người vừa đối mặt, người đàn ông vừa thấy Hiểu Dạ, buột miệng liền nói ra số hiệu này.

“Đừng nhúc nhích!” Cảnh Dã nhanh như chớp dùng súng nhắm ngay vào người đàn ông này.

Gã rất nhanh đã đoán ra được người đàn ông này chính là đầu sỏ gây ra mọi chuyện, lại khó tránh khỏi lấp bắp kinh hãi, chỉ vì một người sử dụng ‘thần hành giả’ lại trẻ như thế.

Trời ạ, thằng cha này quả nhiên là người điên, vậy mà lại lấy một đứa bé nhỏ như vậy để làm thí nghiệm!

Gã lạnh mặt, cầm súng hướng về phía tên kia, cũng không dám tùy tiện nổ súng, cô bé con kia ở trên tay tên đó, gã không thể lấy an nguy của cô bé con ra để mạo hiểm.

Nghe được Cảnh Dã quát, người đàn ông lúc này mới phát hiện ra người ôm XU4781 chạy vào, trong tay cầm một khẩu súng.

“Đây là đang làm cái gì?” Tên kia ung dung ôm cô bé con, mặt không chút thay đổi nhìn hai người.

“Để em xuống...” Hiểu Dạ trừng mắt nhìn người đàn ông kia, nhẹ giọng yêu cầu với Cảnh Dã.

Gã không tranh cãi với cô, nhẹ buông tay, đặt cô đứng vững, tay trái cầm súng, tay phải vẫn còn đặt ở trên eo cô, giữ vững cô; nhưng mà từ đầu đến cuối, họng súng của gã cũng chưa từng rời khỏi mục tiêu.

“Midro, buông cô bé ra.” Hiểu Dạ tức giận thở hổn hển, nhìn thẳng vào người đàn ông tuấn mỹ đẹp như thiên sứ, nhưng lại tà ác như quỷ dữ kia, “Ông cần là tôi, không phải là cô bé, thả cô bé đi.”

Cảnh Dã nghe vậy, bàn tay đặt ở trên eo cô xiết chặt, nhưng cái gì cũng không nói.

“Vậy sao?” Khóe miệng Jonhan Midro khẽ nhếch, cười nhẹ một tiếng, “Cô xác định?”

“Ông biết rõ chỉ có tôi là người sử dụng thích hợp nhất.” Cô lạnh mặt hỏi: “Ông nhầm rồi à?”

“Không, đúng vậy.” Gã còn đang mỉm cười, bàn tay to khẽ vuốt mái tóc dài đến eo của cô bé con, nhìn về phía cô bé con nói: “Cô là người sử dụng thích hợp nhất.”

Tình huống quỷ dị khó hiểu, gã đang trả lời câu hỏi của Hiểu Dạ, nhưng một đôi mắt vẫn luôn nhìn vào cô bé con ở trong lòng.

“Vậy thả cô bé đi.” Cô nói.

Midro cũng không để ý đến cô, chỉ là tiếp tục nhẹ vuốt mái tóc dài của cô bé con con, kiêu ngạo thỏa mãn nhìn cô bé con, khẽ cười tán thưởng: “XU4781 là người sử dụng hoàn mỹ nhất.”

Ngọn đèn màu trắng làm cho làn da không hề có chút huyết sắc nào của người đàn ông cùng với cô bé con con kia có vẻ càng thêm tái nhợt, Cảnh Dã trừng mắt nhìn cử chỉ thất thường của tên điên kia, bỗng sinh ra một loại cảm giác quái dị.

Một giây tiếp theo, ngược lại, Hiểu Dạ hít một hơi, cô trừng mắt nhìn cô bé con từ đầu đến cuối không phát ra âm thanh gì, bỗng nhiên che miệng, toàn thân bắt đầu run rẩy kịch liệt, “Không..... Không có khả năng..... Không thể nào.....”

Thấy cô gần như là súp đổ, thiếu chút nữa là quỵ xuống trên mặt đất nồn ọe, Cảnh Dã vội giữ lấy cô, tiếp theo gã cũng nhìn thấy thứ mà cô đã thấy, trong nháy mắt cảm giác lạnh người chạy dọc sống lưng.

Trời ạ, trên cổ tay mảnh gầy của cô bé con đeo một cái vòng mã số, trên vòng có khắc mã vạch, bên cạnh mã vạch in rõ –

XU4781

Chết tiệt, khó trách gã cảm thấy cô bé con này nhìn quen mắt!

“Không có khả năng?” Midro cười khẽ ra tiếng, rốt cục cũng đem tầm mắt nhìn về phía hai kẻ xâm nhập này, khinh miệt nói: “Với ta mà nói, ba chữ không có khả năng này là không tồn tại.”

“Sao ông có thể làm như vậy?” Cô ở dưới sự nâng đỡ của Cảnh Dã, trừng mắt nhìn tên kia, giọng run run mở miệng, “Sao có thể?”

“Vì sao không được?” Midro mỉm cười trả lời, thần sắc tự nhiên nói: “Ta rất vất vả mới có được người sử dụng hoàn mỹ nhất, nếu ngoài ý muốn mất đi, tất cả mọi thứ chẳng phải hóa thành hư ảo sao? Ta đương nhiên phải đảm bảo kết quả thí nghiệm của mình. May mắn ta đã sớm có chuẩn bị, nếu không như thế, cô mất tích, nghiên cứu của ta làm sao lại tiếp tục được? Mặc dù ngay từ đầu phục chế thất bại vài lần, nhưng mà đó là bởi vì sai sót của nhân viên, thành quả của năm thứ ba là vô cùng hoàn mỹ, vào thời kỳ thai nhi XU4781 thậm chí đã biểu hiện ra thiên phú xuất sắc của nó, ta vốn muốn để cho cô nhìn thấy nó đấy, ai ngờ được cô lại bỏ đi.”

Trời ạ, cô vẫn nghĩ mình đã sớm thoát khỏi địa ngục, ai ngờ, căn bản là không có!

Chạy trốn, tự do! Toàn bộ những thứ này chỉ là ảo giác của cô, cho tới bây giờ cô chưa từng thật sự đào tẩu, chưa từng có!

“Ông là tên quái vật! Quái vật!” Hiểu Dạ hận đỏ mắt, trong lúc nhất thời mất đi lý trí, phần nộ xông lên phía trước.

Chuyện xảy ra đột nhiên, sức lực cô vọt lên phía trước quá lớn, Cảnh Dã lại vẫn luôn đề phòng tên điên kia, nhất thời không kịp giữ lấy cô, gã cả kinh, đành phải đi theo xông lên phía trước.

Midro thấy thế vội lui, thò tay vào trong túi lấy ra một cây gậy đen thùi lùi, hướng về phía trên người cô vung tới.

Một dòng điện đánh úp lại, Hiểu Dạ đau đớn kêu ra tiếng, lại vẫn kiên cường chống đỡ nhào tới, cô hận tên quái vật này cực kỳ, một tay hung hăng hướng trên mặt tên quái vật kia chop tới, “Tôi muốn giết ông! Đem con bé trả lại cho tôi! Đưa tôi!”

Không dự đoán được cô còn đứng được, má trái của Midro vừa vịn bị tay phải của cô cào trúng, khuôn mặt tuấn mỹ nhất thời máu chảy đầm đìa, hấn ta đau tới mức ném cô bé con xuống, vội vàng ôm lấy má trái, lui về phía sau ngã xuống, kêu lên thảm thiết!

Cô bé con thiếu chút nữa thì bị ngã ở trên mặt đất, Cảnh Dã kịp thời đón được, một tay ôm lấy cô bé con.

Cô bé con cũng không nhúc nhích để cho gã ôm, như là đối với sự vật ở quanh mình hoàn toàn không có hứng thú, thậm chí lúc máu của Midro dính vào trên mặt nó, nó cũng không có lấy tay lau đi.

Mặc dù cảm thấy cô bé con có chút kỳ quái, nhưng Cảnh Dã cũng không có thời gian để chú ý nhiều hơn, gã chỉ lo lắng Hiểu Dạ sẽ lại tới gần cái tên điên kia, ai ngờ vừa ngẩng đầu, đã thấy Midro lấy tay che máu chảy ròng ròng trên má trái, cô gần như đã khoét được toàn bộ mắt trái của gã!

Hắn phần hận (*) đến cực điểm mà giờ cây gậy chích điện kia lên, cuồng nộ hướng về phía trên đầu Hiểu Dạ đang kiệt lực ngã xuống đất mà vung mạnh.

*Phần hận: phần nộ, cảm hận; Cuồng nộ: điên cuồng, phần nộ

“Mày cái con tiện nhân này!”

Cảnh Dã thấy tình huống không ổn, đưa tay hướng về phía tên biến thái kia nổ hai phát súng.

Ngực Midro trúng đạn, cả người bị chấn động ngã lui về phía sau, hấn ngẩng đầu nhìn về phía Cảnh Dã, lại nhìn về phía hai cái lỗ nhỏ đang chảy máu cuộn cuộn không ngừng, vẻ mặt không dám tin.

Ngay vào lúc đó, tiếng nổ mạnh cực lớn mang theo chấn động dữ dội truyền tới, lần này cũng không phải là ít thuốc nổ nhỏ lấy ra để điều hổ ly sơn, mà là thuốc nổ được bố trí tốt để nổ liên tiếp.

Bóng đèn trên trần nhà vỡ vụn, bức tường bên phải thậm chí còn đổ xuống, Cảnh Dã thấy vậy, lập tức bỏ lại súng lục, một tay ôm cô bé con, tay kia nhanh chóng kéo Hiểu Dạ lên, vội vàng lui về phía sau.

Ngọn lửa thoát ra từ trong bức tường sụp xuống, Midro quỳ ở trên mặt đất, ôm ngực, khuôn mặt chảy đầy máu trông mắt nhìn gã đi qua biển lửa, một bộ dáng chết cũng không cam tâm, hiển nhiên giống như là con quỷ đến từ địa ngục.

“XU4781..... Là của tao.....”

Nếu không phải là vì khẩu súng gã mang tới đã bị khối xi măng đổ xuống đè lên, gã vẫn còn thật sự muốn lại bắn cho tên điên này một viên đạn nữa.

“Cô ấy gọi là Ô Hiểu Dạ, không phải tên là XU4781! Còn có, cô ấy là vợ của tao, không phải là của mày, vĩnh viễn cũng sẽ không phải là—” Chân Cảnh Dã vừa đá, đem cái ba lô chứa đầy thuốc nổ rơi ở trên mặt đất đá đến bên cạnh bức tường bị sụp xuống, ngoài cười nhưng trong không cười nói: “Đây là lễ vật cảm ơn mày đã chiếu cố cô ấy năm năm qua, xuống địa ngục đi, tên điên chết tiệt!”

Nói xong, gã lập tức đầu cũng không quay lại ôm Hiểu Dạ và cô bé con chạy như điên ra ngoài.

Gã mới chạy không được bao lâu, tiếng nổ mạng đã vang lên liên tiếp, chấn động kịch liệt đến mức ngay cả cái công trình kiến trúc này cũng lung lay, khắp nơi đều có những mảnh vỡ xi măng rơi xuống, lửa nổ lên bốn phía, nháy mắt đã quét hết cái hành lang dài, những tiếng nổ cùng với ngọn lửa giống như là điên cuồng đuổi theo, dồn sức đuổi theo cái mông gã, gã bắt đầu căng chân chạy trốn, còn thiếu chút nữa là ở đầu bậc thang cùng với Hải Dương cũng đang khiêng hai người từ tầng hầm chạy đến đâm vào nhau thành một đoàn.

“Mẹ nó, cái tên đầu trọc chết tiệt này, sao lại làm cho thuốc nổ phát nổ? Không phải đã nói là phải cài đặt ở năm phút đồng hồ sao? Bây giờ vừa mới được ba phút mà?” Cảnh Dã dẫn đầu chạy về phía trước, không quên nổi giận chửi ầm lên.

“Không phải tao muốn thế, là tên Tiểu Ảnh dần dần kia không cẩn thận ấn chốt mở thuốc nổ!” Hải Dương không tới hai bước đã vượt qua bạn tốt, cũng vô cùng khó chịu gào lại.

“SHIT! Đã biết là thằng đó sẽ làm hỏng việc rồi mà!” Cảnh Dã tức giận vừa chạy vừa hỏi: “Dưới lầu còn có người không?”

“Không có, trên tay tao là hai người cuối cùng rồi—”

Lời của anh ta còn chưa dứt, phía sau đã truyền tới một tiếng nổ mạnh vang lên đình tai nhức óc, che giấu một âm thanh khác, lúc này hai người đã chạy tới ngoài cửa rồi, một giây sau, phía sau có một trận sóng nhiệt lớn đánh úp lại, Cảnh Dã cùng với Hải Dương liếc mắt nhìn nhau một cái, cùng nhau vác người té sấp về phía trước.

Bọn họ vừa mới che chở xong những người ở trong tay, một ngọn lửa mạnh mẽ ở trên đầu mọi người bay tán loạn thiêu đốt, cuộn sạch tất cả không trung, sau đó không tìm thấy đồ để đốt, mới thu lại.

Cảnh Dã thở dốc một hơi, nghiêng người, vừa mới nghiêng người, thì thấy Hải Dương mặt mũi đầy bụi đất trắng gĩa.

“Trận nổ mạnh vừa rồi là chuyện gì xảy ra?”

“Ha ha.....” Cảnh Dã cười gượng, “Tên biến thái kia thật sự rất dễ tiện, cho nên tao đem toàn bộ chỗ thuốc nổ còn lại thưởng cho tên đó.”

Hải Dương còn chưa kịp trả lời, đã nghe thấy ở phía sau truyền đến tiếng kinh ngạc thán phục.

“Wow, thật sự là rất nguy hiểm, các anh thật là lợi hại nha, vừa nãy thật sự là ngàn cân treo sợi tóc, thiếu chút nữa đã không kịp rồi nha!”

Cảnh Dã cùng Hải Dương ngẩng đầu lên, liền thấy vị tiểu bạch kiểm thành sự không có, bại sự có thừa kia có một bộ dáng vô cùng sùng bái, còn không biết sống chết nói thẳng: “Tôi vừa mới đem những người kia thu xếp ở trên xe xong, vừa quay đầu lại đã thấy nổ lớn, thật sự là hù chết tôi rồi, vừa nãy, trong nháy mắt đó, tôi còn tưởng rằng chỉ có thể chờ giúp các anh nhật xác á.”

“Tao muốn đánh bẹp nó.” Cảnh Dã tức giận nói.

“Tao cũng vậy.” Hải Dương lên tiếng phụ họa.

“Mày lên hay là tao lên?” Cảnh Dã nhú mày.

“Tao lên là được rồi.” Hải Dương đứng dậy, vẻ mặt dữ tợn hướng về phía Tiểu Ảnh xoa xoa tay.

“Ha..... Ha ha..... Hải Dương đại ca..... Anh hay nói giỡn à?” Tiểu Ảnh thấy tình huống không đúng, vội vàng lui về phía sau, “Vừa nãy em đã nói rồi, em không phải là cố ý ấn xuống đâu....em tưởng đó là máy bộ đàm mà....ai ngờ đó lại là máy hẹn giờ....nhìn qua rất giống nha....anh là đại nhân chắc sẽ rộng lượng....ha ha...ha ha ha....”

Mắt thấy Hải Dương không hề nghe gã nói, chỉ là hung ác từng bước từng bước tới gần cậu, cậu sợ tới mức ôm đầu chạy trốn chết, quay đầu bỏ chạy, trong miệng còn quang quác gào: “Hu hu, đã nói không phải là cố ý rồi mà, đừng đánh bẹp em, giết người rồi, cứu mạng a—”

Nhìn thấy Hải Dương đuổi giết Tiểu Ảnh, Cảnh Dã vui vẻ cười ha ha, lưng lại truyền tới một trận đau nhức dữ dội, gã đau đến mức nhe răng trợn mắt, lúc này mới nhận ra trận lửa lớn vừa rồi không ngờ lại làm bỏng lưng của gã.

“Anh bị thương?” Thấy sự đứt đoạn trong tiếng cười của gã, gương mặt vặn vẹo, Hiểu Dạ ngồi dậy xem xét.

Biết trên lưng của mình bây giờ nhất định là vô cùng thâm, Cảnh Dã không dám để cho cô nhìn thấy, vội vàng nhịn đau nhảy dựng lên, “Không có chuyện gì, không có chuyện gì, em có làm sao không? Còn ổn đó chứ? Trước tiên chúng ta đi xa một chút, cẩn thận đừng để bom mìn ảnh hưởng đến.”

Gã vừa ôm bé gái ở trên mặt đất lên, vừa giục cô đi về phía trước, Hiểu Dạ bị gã hơi đẩy được vài bước, nhưng vẫn lo lắng, nhiều lần quay đầu lại hỏi: “Thật sự không có chuyện gì?”

“Không có việc gì! Anh rất khỏe!” Gã nhe răng cười, gân xanh ở trên trán lại bởi vì đau đớn mà hơi hơi co rút.

“Vậy anh quay người lại đây để em nhìn một cái.” Cô nhú mào, đứng yên ở trên bãi cỏ.

Nói đùa gì vậy, thật sự quay người lại là xong luôn!

“Anh thật sự rất khỏe, em đừng lo lắng lung tung.” Lưng bắt đầu truyền tới sự đau nhức nóng rát, gã ngừng cười đem cô bé con ở trong tay ôm lên, nhét vào trong ngực cô, di chuyển sự chú ý của cô, nói: “Em kiểm tra nó đầu tiên mới đúng, nhìn này, con bé dường như rất không thích hợp.”

Hiểu Dạ có chút kích động ôm cô bé con, trong lúc nhất thời không biết nên bế cô bé con như thế nào.

Cô nhóc không khóc cũng không cười, từ đầu đến cuối mặt không thay đổi chút nào, giống như một búp bê đồ chơi, nó chỉ mở to đôi mắt nhìn cô, động cũng không động, nếu không phải là cô vẫn còn có thể cảm giác được hô hấp cùng tim đập của cô bé con này, nhất định cô sẽ thật sự cho rằng cô bé con này chỉ là một con búp bê.

“Em...” Cô bối rối ngẩng đầu muốn đem cô bé con trả lại cho Cảnh Dã, nhưng lại thấy gã lui về phía sau mấy bước, một bộ dạng muốn chuồn đi, nhưng cả người vẫn đối diện với cô, trên mặt mặc dù mang theo nụ cười, nhưng lại cười rất cứng ngắc.

Nghi ngờ nảy sinh, cô rất nhanh đã đi đến trước mặt gã, đưa tay nhét cô bé con vào trong lòng của gã, “Giúp em ôm một chút.”

“Này, em—” Cảnh Dã bị nhét không kịp trở tay, mới ôm cô bé con, Hiểu Dạ đã đi vòng ra sau lưng của gã, gã vội ôm cô bé con quay người lại, liền thấy cô đang bụm miệng, trong mắt lóe lên nước mắt.

“Chết tiệt, em cái người phụ nữ này sao lại ngoan cố như vậy...” Gã nhíu mi nói thầm, thì thào phàn nàn.

“Thật xin lỗi...” Mặc dù mới nhìn thoáng qua, nhưng đã đủ để cho cô nhìn thấy lưng gã bị bỏng một mảng lớn, cô không khỏi ghen ngào, “Đều là lỗi của em...”

“Liên quan cái rắm! Vừa nãy em cũng nghe thấy là cái tên Tiểu Ảnh đàn độn kia bật chốt mở trước thời gian, nếu sai thì cũng là nó sai, hiểu không? Em đừng khóc nữa!” Gã mắng được một nửa, vừa vặn thấy Tiểu Ảnh bị Hải Dương truy sát chạy qua, gã giữ chặt tiểu bạch kiểm, đem cô bé con hướng vào trong ngực nhét vào ngực cậu ta, “Này, giúp tôi trông nom một chút!”

Tiểu Ảnh ngớ người, căn bản là không kịp phản kháng, lại không dám dừng lại, chỉ đành phải dờ khóc dờ cười ôm cô bé con tiếp tục chạy trốn chết.

Sau khi đem gánh nặng trong tay nhét cho tiểu bạch kiểm, Cảnh Dã quay đầu tiếp tục hướng về phía Hiểu Dạ khó chịu gào thét: “Mẹ nó, chỉ là một chút vết thương nhỏ mà thôi, cũng không phải là cụt tay cụt chân! Cái loại vết thương này chỉ là điều quá bình thường luôn! Em có thời gian để khóc, không bằng tới đây hôn anh hai cái còn có vẻ thực tế hơn!”

Hiểu Dạ nghe vậy mắt trợn tròn, trong lúc nhất thời quên cả rơi lệ, chỉ có thể ngậy người nhìn gã.

Thấy người phụ nữ này không chịu thụ giáo như thế, Cảnh Dã gầm nhẹ một tiếng, đem cô ôm vào trong ngực, nâng mặt của cô lên, bá đạo mà cướp lấy nụ hôn của cô.

Trời ơi...người đàn ông này....thật sự là trời sinh sắc phôi(*).....

*Sắc phôi: sắc ~ háo sắc, phôi ~ phôi thai, ý nói là kẻ háo sắc từ trong trứng nước.

Cô đã đau lòng lại buồn cười mặc gã ôm hôn, mãi cho đến khi gã vừa lòng dừng lại, mới cười trong nước mắt nhìn gã, khàn giọng mở miệng, “Hôn anh hai cái, anh cũng không đau đón sao?”

“Đúng.” Gã khàn giọng trả lời chém đinh chặt sắt.

Trời cao làm chứng, cô yêu người đàn ông này nhiều như vậy....

“Ồng ngốc....” Hiểu Dạ ghen ngào cười ra tiếng, đưa tay nâng mặt của gã, một lần nữa đưa đôi môi thơm lên.

Như vậy mới đúng đi!

Cảnh Dã vui vẻ cười hôn cô, mãi cho đến khi động đến vết bỏng trên lưng, mới đau đến mức rên lên một tiếng, không cam lòng mà ngẩng đầu lên.

“Đau không?” Cô cười hỏi.

“Không đau.” Gã mặt dày mày dạn liều chết chống đỡ.

Cô cố ý nhẹ nhàng chọc chọc vào lưng của gã, gã nhú mày nhìn cô, “Ay, hừ!”

“Không phải không đau sao?” Cô khẽ cười.

“Một chút thôi.” Gã lẩm bẩm thừa nhận.

“Sắc quỷ.” Cô mắng một câu, vòng quanh eo gã, vùi đầu ở trong ngực gã, nước mắt rớt cuộc cũng không nhận được nữa mà chảy xuống, ấp a ấp úng nói câu: “Em yêu...”

Ầm!

Một tiếng nổ mạnh đột nhiên vang lên ầm ầm, tạo ra một luồng khí xoáy bao phủ, cắt đứt câu nói phía sau của cô, cả tòa nhà sở nghiên cứu đang chìm ngập bên trong biển lửa rừng rực, từng khu từng khu, sập xuống rầm rầm, bụi đất mù mịt bốc lên tận trời.

Chết tiệt! Cô nàng vừa nói cái gì vậy?

“Cái gì?” Cảnh Dã cúi đầu, chỉ nhìn thấy đầu của cô, nghi ngờ chính mình nghe nhầm, gã vội đem cô từ trên người mình kéo ra, ở trong tiếng nổ ầm ầm, hung dữ đe dọa nói: “Em vừa nói cái gì? Nói lại lần hai!”

Cô cười cười, mở miệng nói lại, giọng nói lại vẫn bị che giấu ở trong tiếng động đổ sập như cũ.

“Đáng giận, lớn tiếng chút!” Gã tức giận quát.

Hiểu Dạ đưa tay vịn cổ gã, làm cho đầu của gã cúi thấp xuống, ghé vào lỗ tai gã cao giọng hét lớn.

“Em, yêu, anh –”

Lần này gã nghe được rồi, hơn nữa khẳng định một trăm phần trăm không có nghe nhầm.

Cảnh Dã gào lên một tiếng thắng lợi, hoàn toàn quên mất vết thương ở trên lưng, đưa tay ôm chặt lấy eo cô, ôm cô xoay tròn!

“Vết thương của anh–” Hiểu Dạ lo lắng phàn nàn, vừa bực mình vừa buồn cười mắng: “Cảnh Dã, mau buông em xuống! Anh cái tên ngốc này!”

“Em yêu anh!” Gã nhếch miệng cười, đem cô ôm lên cao, vui vẻ lớn tiếng lặp lại, “Em yêu anh!”

“Đúng đúng! Em yêu anh, mau thả em xuống!” Cô ở trên cao nhìn xuống gã, hai gò má đỏ đến nóng lên.

“Nói lại lần nữa.” Gã mặt dày mày dạn yêu cầu.

“Anh thả em xuống trước!” Cô đẩy đẩy đầu vai gã.

“Em lặp lại một lần nữa trước.” Gã mặt dày mày dạn kiên trì.

Người đàn ông ngoan cố này!

Thấy gã hưng phấn như vậy, trong lòng cô ảm áp, nâng mặt gã, cúi đầu hôn gã một cái, dịu dàng nói: “Tôi, Ô Hiểu Dạ, nguyện gả cho Cảnh Dã làm vợ, đời này kiếp này, vạn kiếp sau, không rời. Em yêu anh. Cảnh Dã, anh bằng lòng cưới em không?”

“Anh nguyện ý.” Gã cảm động cười nói: “Một trăm lần nguyện ý, một ngàn lần nguyện ý, một vạn lần nguyện ý!”

“Em yêu anh.” Cô ôm gã gât gao.

“Anh yêu em.” Gã bằng lòng đem cô thả xuống, hai tay lại vẫn không muốn rời khỏi người cô.

Phía sau cách đó không xa, ngọn lửa lớn rừng rực dần chậm lại, khói bụi dày trời dần dần rơi xuống, lộ ra trắng non lười lười.

Hiểu Dạ ngẩng đầu nhìn một mảnh trời đêm này, ôm lấy người đàn ông yêu dấu, vui vẻ bật cười.

Nhiều năm sau.....

Đầu hạ.

Mặt trời chói chang ở trên mặt biển xanh thẳm tỏa sáng rực rỡ, sau đó trong nháy mắt một đường uốn lượn đến trên bờ, trên đường lớn, cây dừa ở ven đường, tiếp đó là những căn nhà cao thấp, cuối cùng bò vào bên trong song cửa sổ, đi tới chiếc giường lớn phủ chăn màu xanh tảo, cùng tên kia ôm lấy thân hình nhỏ bé ở trên giường.

Ánh nắng ảm dần, đuổi đi một đêm lạnh lẽo, ngọn gió ảm áp thổi vào ô cửa sổ màu trắng, trong gió xen lẫn một chút mùi bạc hà, cỏ huân y, mê diệt hương, cùng với hoa hồng và mùi biển nhân nhật.

Dưới ánh nắng chiếu rọi, người phụ nữ ở trên giường vẫn yên tâm ngủ ngon.

Một bàn tay to không có quy củ bắt đầu sờ soạng, một đường từ bụng nhỏ lên phía trên bộ ngực mềm mại.

Cô gái rên rỉ một tiếng, sau đó là xoay người tiếp tục ngủ tiếp.

Chủ nhân bàn tay to nhăn mày rậm lại, không cam lòng cắn cắn vai trần của cô, sau đó là cổ trắng ngần, lại đến vành tai cô.

Cô vẫn nhắm hai mắt lại, hơi thở đã dồn dập, nhưng vẫn không tỉnh.

Đáng giận, còn không tỉnh, gã chịu không nổi.

Tên đàn ông kia kéo thắt lưng, tách hai chân của cô, tiến vào trong thân thể của cô.

“Anh đang làm cái gì?” Cô gái tỉnh lại, mắt sáng trong híp lại, thở gấp nhìn gã hỏi.

“Làm tình.” Tên kia nhe răng cười, từ từ tăng tốc độ.

Cô muốn mắng gã, lại vô lực không thể nghĩ nhiều, chỉ có thể cắn răng nhịn không rên rỉ.

Trời ạ, cô rất nhanh bị gã này biến thành dâm phụ!

Sau cuộc mây mưa, cô kiệt sức nằm ở trên giường, nhưng vẫn dùng sức gõ gã một cái, khuôn mặt đỏ bừng nói: “Sáng sớm, anh không thể muốn cái gì khác sao?”

“Ha ha, bà xã, anh chỉ muốn kêu em rời giường thôi, ai bảo em cứ gọi mãi không chịu tỉnh.” Người đàn ông kêu oan, khuôn mặt vô tội lại cúi đầu hôn trộm một cái, “Hôm nay là ngày khai giảng, Tiểu Lam và Sơn Tinh đều đi học, anh nấu bữa sáng rồi, đừng có lại tiếp tục nằm ỉ ỉ, nhanh dậy đi, nhanh lên!”

Gã vừa nói vừa vỗ vỗ cái mông nhỏ của cô một cái, sau đó lập tức cười nháy ra.

“Em đâu có nằm ỉ, còn không phải là tại anh, anh cái tên sắc phôi này!” Cô xấu hổ nhảy dựng lên, muốn đánh bẹn gã, gã lại sớm đã cầm cái quần bỏ chạy ra cửa.

Đáng ghét.

Hiếu Dạ đỏ mặt, lăm bằm mắng một câu, mới quán chần xuống giường, đi vào phòng tắm tắm rửa.

Chỉ chốc lát sau, ngoài cửa truyền đến tiếng cười đùa của một người đàn ông và mấy cô bé, cô ăn mặc chỉnh tề, đi đến phòng ăn, chỉ thấy bé gái một lớn một nhỏ ngồi ở trên bàn cơm, vừa ăn sáng, vừa lóu ríu tranh nhau nói chuyện với Cảnh Dã.

Sau khi ăn xong bữa sáng, cô giống như là gà mái, vội vàng cùng một lớn hai nhỏ xuống lầu lên xe, ba người kia ở trên xe vẫn tranh nhau nói chuyện.

Bọn họ ở ngoài cổng trường trung học thì dừng xe lại, để cho đứa lớn đi vào cổng trường trước, sau đó lại vội vàng đưa đứa nhỏ đến trường tiểu học.

Cô bé con gần tiến vào cổng trường, vội vàng quay lại kêu: “Mẹ, cặp sách của con!”

Cô nghe tiếng vội vàng quay đầu lại kiểm tra, đã thấy một cái cặp sách màu hồng phấn đặt ở trên ghế ngồi, cô cầm cặp sách lên xuống xe chạy tới, giúp cô bé con đeo xong cặp sách lên lưng.

Cô bé con kiễng chân lên hôn cô một cái, mới cười chạy vào cổng trường.

Cô giật mình đứng ở tại chỗ, nhìn bóng lưng của cô bé con, vỗ vỗ ngực, cổ họng bất giác co rút nhanh.

Người đàn ông từ phía sau ôm lấy cô, ở bên tai cô nhẹ giọng nói: “Ngoan, đừng khóc, khóc lóc ở đây rất mất mặt.”

Cô vuốt bàn tay to của gã, khàn giọng hỏi: “Anh nghe thấy rồi à?”

“Nghe được.” Gã hôn đỉnh đầu của cô, sau đó quay người cô lại, xóa đi nước mắt trên gò má cô, nắm cằm của cô, cười nói: “Được rồi, hai đứa nhỏ đều đã đi học rồi, còn có ba giờ mới mở cửa tiệm. Tiểu núi lửa, có rãnh hẹn hò với anh không?”

“Hẹn hò? Không phải ở trên giường à?” Cô nín khóc mỉm cười, nhíu mày trêu chọc gã.

“Nếu như em muốn, anh cũng không ngại đâu.” Gã mặt dày nâng khóe miệng, cười đến mức cực kỳ tà ác.

Cô cười ra tiếng, nhìn người đàn ông này, trong lòng càng tràn đầy, tràn đầy vui vẻ cùng cảm giác hạnh phúc.

Gã nắm tay của cô, đi trở về trên xe, cô chỉ cảm thấy mọi thứ xung quanh mình đều có màu xanh và tươi sáng.

Trời xanh, biển xanh, trên mặt biển lấp lánh phản chiếu ánh sáng mặt trời đang tỏa nắng, nhưng nóng nhất sáng nhất chính là người đàn ông bên cạnh này.

Bắt đầu từ cái ngày gặp gã, gã giống như là mặt trời ấm áp nóng rực, chiếu sáng sinh mệnh cô, xua đuổi toàn bộ bóng đêm, làm cho cô biết cười, cho cô ấm áp...

“Em có chuyện muốn nói với anh.” Cô đứng lại ở bên cạnh cửa xe, ngẩng đầu nhìn gã nói.

“Em yêu anh?” Gã mặt dày nhíu mày nói.

Cô nhin không được vừa cười, vừa gật gật đầu, lại lắc đầu, kiễng chân ghé vào tai gã nói một câu.

Cả người gã ngốc tại chỗ, chỉ là há to miệng, trừng mắt nhìn cô, thật lâu sau vẫn không nói nên lời.

“Em sao cơ?”

“Mang thai rồi.”

Chân gã bỗng nhiên mềm nhũn một trận, vội vàng vịn cửa xe, mặt trắng bệch hỏi lại: “Lặp lại một lần nữa.”

“Em mang thai rồi, mãnh nam (nguyên văn là chỉ chàng trai cường tráng, mình thay bằng từ này) ạ.” Cô cười nhìn gã, “Kiểm chế chút, ở đây chân nhũn ra rất mất mặt.”

“Em có khỏe không? Có đau không? Có chỗ nào không thoải mái không? Có phải sẽ muốn ới không? Trời ạ, em mau ngồi xuống một chút, em còn đứng làm gì vậy? Mau vào trong xe đi, đừng phơi nắng nữa! Chết

tiệt! Bác sĩ! Bác sĩ! Anh mang em đến bệnh viện! Chúng ta lập tức đi tới bệnh viện kiểm tra! Thảm rồi, sao buổi sáng em không nói sớm, nếu anh quá thô lỗ làm tổn thương đến con thì làm sao bây giờ? Chết tiệt, người phụ nữ này, em cười cái gì mà cười! Đây, đừng cười—”

Hiếu Dạ bị gã mạnh mẽ đẩy vào trong xe, quả thực cười nghiêng ngả, lại thấy gã vừa hoảng lại vừa vội nhảy lên xe, giẫm lên chân ga rồi hướng bệnh viện, dọc đường đi vẫn còn la hét, cô thì vẫn cười suốt trên đường đến bệnh viện.

Trời xanh, mây trắng, cây dừa, gió biển thổi nhẹ qua, tiếng cười trong trẻo bay lên trong không khí, thật lâu vẫn không tiêu tan.....

Kết thúc

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/mat-ma>